

Pan
Szymon Hołownia
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i na podstawie art. 32 ust. 2 regulaminu Sejmu niżej podpisani posłowie wnoszą projekt ustawy:

- o zmianie ustaw w celu wsparcia odbiorców energii elektrycznej, paliw gazowych i ciepła oraz niektórych innych ustaw.

Do reprezentowania wnioskodawców w pracach nad projektem ustawy upoważniamy pana posła Krzysztofa Gadowskiego.

(-) Piotr Adamowicz; (-) Bartosz Arłukowicz; (-) Sylwia Bielawska; (-) Paweł Bliźniuk; (-) Izabela Bodnar; (-) Krzysztof Bojarski; (-) Piotr Borys; (-) Marcin Bosacki; (-) Agnieszka Buczyńska; (-) Borys Budka; (-) Elżbieta Jolanta Burkiewicz; (-) Marek Jan Chmielewski; (-) Alicja Chybicka; (-) Żaneta Cwalina-Śliwowska; (-) Zofia Czernow; (-) Sławomir Ćwik; (-) Andrzej Domański; (-) Patryk Gabriel; (-) Krzysztof Gadowski; (-) Piotr Głowski; (-) Marta Golbik; (-) Adam Michał Gomoła; (-) Piotr Górniewicz; (-) Michał Gramatyka; (-) Marek Gzik; (-) Krzysztof Habura; (-) Iwona Hartwich; (-) Paulina Hennig-Kłoska; (-) Łukasz Horbatowski; (-) Maria Małgorzata Janyska; (-) Patryk Jaskulski; (-) Marcin Józefaciuk; (-) Piotr Kandyba; (-) Jacek Karnowski; (-) Rafał Kasprzyk; (-) Michał Kobosko; (-) Ewa Kołodziej; (-) Rafał Komarewicz; (-) Iwona Maria Kozłowska; (-) Iwona Małgorzata Krawczyk; (-) Wojciech Król; (-) Adam Krzemiński; (-) Piotr Lachowicz; (-) Gabriela Lenartowicz; (-) Aleksandra Leo; (-) Katarzyna Anna Lubnauer; (-) Adam Luboński; (-) Artur Jarosław Łacki; (-) Alicja Łepkowska-Gołaś; (-) Dorota Łoboda; (-) Krystian Łuczak; (-) Arkadiusz Marchewka; (-) Jagna Marczułajtis-Walczak; (-) Dorota Marek; (-) Rajmund Miller; (-) Grzegorz Bernard Napieralski; (-) Dorota Niedziela; (-) Jacek Niedźwiedzki; (-) Małgorzata Niemczyk; (-) Jolanta Niezgodzka; (-) Tomasz Piotr Nowak; (-) Marzena Okła-Drewnowicz; (-) Barbara Okuła; (-) Barbara

Oliwiecka; (-) Łukasz Osmalak; (-) Paweł Papke; (-) Małgorzata Pępek; (-) Lucjan Marek Pietrzczyk; (-) Kazimierz Plocke; (-) Elżbieta Anna Polak; (-) Jacek Protas; (-) Renata Urszula Rak; (-) Bartosz Romowicz; (-) Ewa Schädler; (-) Krystyna Sibińska; (-) Rafał Siemaszko; (-) Tomasz Siemoniak; (-) Marcin Skonieczka; (-) Krystyna Skowrońska; (-) Anna Sobolak; (-) Piotr Paweł Strach; (-) Mirosław Suchoń; (-) Michał Szczerba; (-) Andrzej Szewiński; (-) Henryk Szopiński; (-) Krystyna Szumilas; (-) Ewa Szymanowska; (-) Łukasz Ściebiorowski; (-) Paweł Śliz; (-) Wioleta Tomczak; (-) Marta Wcisło; (-) Monika Wielichowska; (-) Adrian Witczak; (-) Kamil Wnuk; (-) Anna Wojciechowska; (-) Bogusław Wołoszański; (-) Maciej Wróbel; (-) Paweł Zalewski; (-) Bartosz Zawieja; (-) Urszula Sara Zielińska.

U S T A W A

z dnia [...]

o zmianie ustaw w celu wsparcia odbiorców energii elektrycznej, paliw gazowych i ciepła oraz niektórych innych ustaw

Rozdział 1. Zmiany obowiązujących przepisów

Art. 1. W ustawie z dnia 7 października 2022 r. o szczególnych rozwiązaniach służących ochronie odbiorców energii elektrycznej w 2023 roku w związku z sytuacją na rynku energii elektrycznej (Dz. U. z 2023 r. poz. 1704 i 1785) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3:

a) w ust. 1:

- we wprowadzeniu do wyliczenia po wyrazach „w taryfie na 2023 r.” dodaje się wyrazy „i na 2024 r.”;
- w części wspólnej po wyrazach „w 2023 r.” dodaje się wyrazy „oraz w okresie od dnia 1 stycznia 2024 r. do dnia 30 czerwca 2024 r.”;

b) w ust. 2 po wyrazach „w 2023 r. ” dodaje się wyrazy „i w okresie od dnia 1 stycznia 2024 r. do dnia 30 czerwca 2024 r.”;

c) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Limity zużycia energii elektrycznej stosowane w okresie od dnia 1 dnia stycznia 2024 r. do dnia 30 czerwca 2024 r. wynoszą 50% limitów określonych w ust. 1.”;

2) w art. 4:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie obrotu energią elektryczną, którego taryfa:

- 1) zatwierdzona przed dniem wejścia w życie ustawy przestaje obowiązywać po dniu 31 grudnia 2022 r., od dnia 1 stycznia 2023 r. do dnia zatwierdzenia kolejnej taryfy albo zatwierdzenia zmiany dotychczasowej taryfy, stosuje w rozliczeniach z tymi odbiorcami w 2023 r. ceny energii zawarte w dotychczasowej taryfie,

- 2) przestaje obowiązywać w 2023 r. lub w 2024 r., do dnia zatwierdzenia kolejnej taryfy albo zatwierdzenia zmiany dotychczasowej taryfy, stosuje w rozliczeniach z tymi odbiorcami w 2024 r. ceny energii równe cenom stosowanym w 2023 r.”;
- b) w ust. 2:
 - we wprowadzeniu do wyliczenia po wyrazach „jej zmianę obejmującą 2023 r.” dodaje się wyrazy „lub 2024 r.”;
 - w części wspólnej po wyrazach „w punkcie poboru energii” dodaje się przecinek i dalsza część zdania aż do kropki otrzymuje brzmienie: „dla poszczególnych grup taryfowych: w 2023 r. równe cenom zawartym w taryfie obowiązującej na dzień 1 stycznia 2022 r , a w okresie od dnia 1 stycznia 2024 r. do dnia 30 czerwca 2024 r. równe cenom stosowanym w 2023 r.”;
- c) w ust. 3 po wyrazach „z odbiorcami uprawnionymi w 2023 r.” dodaje się wyrazy „i w okresie od dnia 1 stycznia 2024 r. do dnia 30 czerwca 2024 r.”;
- d) po ust. 3 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Limity zużycia energii elektrycznej stosowane w okresie od dnia 1 dnia stycznia 2024 r. do dnia 30 czerwca 2024 r. wynoszą 50% limitów określonych w ust. 1.”;
- 3) w art. 5:
 - a) w ust. 1:
 - we wprowadzeniu do wyliczenia po wyrazach „od dnia 1 stycznia 2023 r. do dnia 31 grudnia 2023 r.” dodaje się wyrazy „oraz na okres od dnia 1 stycznia 2024 r. do dnia 31 grudnia 2024 r., stosowanej na potrzeby kalkulacji rekompensaty w okresie od dnia od dnia 1 stycznia 2024 r. do dnia 30 czerwca 2024 r.”;
 - w części wspólnej po wyrazach po wyrazach „w punkcie poboru energii” dodaje się przecinek i dalsza część zdania aż do kropki otrzymuje brzmienie: „dla poszczególnych grup taryfowych z uwzględnieniem stref czasowych: w 2023 r. równe średnim cenom wynikającym z taryf zatwierdzonych na 2022 r przez Prezesa URE dla sprzedawców z urzędu, a w okresie od dnia 1 stycznia 2024 r. do dnia 30 czerwca 2024 r. równe cenom stosowanym w 2023 r.”;
 - b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Przedsiębiorstwo energetyczne, o którym mowa w ust. 1 przedkłada Prezesowi URE taryfę, o której mowa w ust. 1:

- 1) na 2023 r., do dnia 14 listopada 2022 r.,
- 2) na 2024 r., do dnia 12 stycznia 2024 r.”;

c) po ust. 3 dodaje się ust. 4 i 5 w brzmieniu:

„4. W przypadku nieprzedłożenia Prezesowi URE do zatwierdzenia taryfy przez przedsiębiorstwo energetyczne, o którym mowa w ust. 1, lub jej niezatwierdzenia w terminie do dnia 12 lutego 2024 r., w rozliczeniach z odbiorcami uprawnionymi w okresie od 1 stycznia 2024 r. do 30 czerwca 2024 r., przedsiębiorstwo to stosuje średnie ceny energii dla poszczególnych grup taryfowych z uwzględnieniem stref czasowych stosowane w 2023 r. przez sprzedawców z urzędu.

5. Limity zużycia energii elektrycznej stosowane w okresie od dnia 1 stycznia 2024 r. do dnia 30 czerwca 2024 r. wynoszą 50% limitów określonych w ust. 1.”;

4) w art. 6

- a) w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia po wyrazach „w 2023 r.” dodaje się wyrazy „oraz w okresie od dnia 1 stycznia 2024 r. do dnia 30 czerwca 2024 r.”;
- b) w ust. 2 po wyrazach „stosuje się” dodaje się wyrazy „w 2023 r.” a po wyrazach „dla tych sprzedawców” dodaje się wyrazy „a dla okresu od dnia 1 stycznia 2024 r. do dnia 30 czerwca 2024 r. stosuje się najbardziej zbliżoną do nich grupę taryfową z taryfy stosowanej w 2023 r. przez sprzedawców z urzędu.”;
- c) po ust. 2 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„4. Limity zużycia energii elektrycznej stosowane w okresie od dnia 1 stycznia 2024 r. do dnia 30 czerwca 2024 r. wynoszą 50% limitów określonych w ust. 1.”;

5) w art. 7

- a) w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia po wyrazach „o ile są one niższe, niż te dla 2023 r.” dodaje się wyrazy „a w taryfie na 2024 r. uwzględnia się, do stosowania w rozliczeniach z odbiorcą uprawnionym w okresie od dnia 1 stycznia 2024 r. do dnia 30 czerwca 2024 r., stawki opłat za świadczenie usług dystrybucji stosowane w rozliczeniach z odbiorcą uprawnionym w 2023 r., o ile są one niższe, niż te wynikające z taryf na 2024 r. ”;
- b) po ust. 3 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Limity zużycia energii elektrycznej stosowane w okresie od dnia 1 dnia stycznia 2024 r. do dnia 30 czerwca 2024 r. wynoszą 50% limitów określonych w ust. 1.”;

6) w art. 8 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku gdy przedsiębiorstwo energetyczne, o którym mowa w art. 4 ust.1 , art 5 ust. 1- i art. 6 ust. 1, zawarło z odbiorcą uprawnionym umowę z gwarancją stałej ceny obejmującą cały albo część 2023 r., w 2023 r. przepisów art. 4 ust.1 , art 5 ust. 1 i art. 6 ust. 1 nie stosuje się w okresie objętym umową z gwarancją stałej ceny.”;

7) w art. 8b po kropce dodaje się kolejne zdanie w brzmieniu:

„Przedsiębiorstwa energetyczne stosujące w umowach z gwarancją stałej ceny stawki opłat inne niż cena energii elektrycznej, stosują w okresie od 1 stycznia 2024 r. do dnia 30 czerwca 2024 r. stawki opłat w wysokości nie wyższej niż:

- 1) stosowane w rozliczeniach z tym odbiorcą na dzień 16 sierpnia 2023 r., albo
- 2) w przypadku, gdy umowa została zawarta po dniu 16 sierpnia 2023 r. – średnia stawka opłat stosowana przez podmiot uprawniony w umowach z gwarancją stałej ceny na dzień 16 sierpnia 2023 r.”;

8) w art. 9:

a) w ust. 1 wyrazy „limitu zużycia energii elektrycznej wynoszącego maksymalnie 4 MWh albo 3,6 MWh” zastępuje się wyrazami „wyższego limitu zużycia energii elektrycznej”;

b) ust. 13 otrzymuje następujące brzmienie:

„W celu objęcia wyższymi limitami zużycia, oświadczenie, o którym mowa w ust. 1, składa się:

- 1) na 2023 r. - nie później niż do dnia 30 czerwca 2023 r.,
- 2) na 2024 r. – nie później niż do dnia 31 marca 2024 r.”;

c) po ust. 14 dodaje się ust. 14a w brzmieniu:

„14a. Odbiorcy, którzy złożyli oświadczenie, o którym mowa w ust. 1 w 2023 r. i posiadali status odbiorcy uprawnionego na dzień 31 grudnia 2023 r. posiadają status odbiorców uprawnionych również w okresie od dnia 1 stycznia 2024 r. do dnia 30 czerwca 2024 r. bez konieczności składania nowych oświadczeń na rok 2024.”;

d) w ust. 15 po wyrazach „zmiany w 2023 r.” dodaje się wyrazy „lub w 2024 r.”, a wyrazy „w tym punkcie poboru energii w 2023 r.” zastępuje się wyrazami „w tym punkcie poboru energii, odpowiednio w 2023 r. lub 2024 r.”;

- e) w ust. 16 po wyrazach „skorzystania w 2023 r.” dodaje się wyrazy „lub w 2024 r.”, a wyrazy „tego punktu poboru w 2023 r.” zastępuje się wyrazami „tego punktu poboru, odpowiednio w 2023 r. lub 2024 r.”;
 - f) w ust. 17 po wyrazach „z nowego punktu poboru energii w 2023 r.” dodaje się wyrazy „lub w 2024 r.”, a wyrazy „w punkcie poboru energii w 2023 r.” zastępuje się wyrazami „w punkcie poboru energii, odpowiednio w 2023 r. lub 2024 r.”;
 - g) w ust. 18 wyrazy „o zużyciu energii w 2023 r.” zastępuje się wyrazami „o zużyciu energii, odpowiednio w 2023 r. lub 2024 r.”;
 - h) ust. 19 otrzymuje następujące brzmienie:

„19. Utrata warunków pozwalających na uznanie odbiorcy za uprawnionego do stosowania wobec niego wyższego limitu zużycia energii elektrycznej określonego w art. 3 ust. 1 pkt 1-4, art. 4 ust. 2 pkt 1-4, art. 5 ust. 1 pkt 1-4, art. 6 ust. 1 pkt 1-4 oraz art. 7 ust. 1 pkt 1- w trakcie 2023 r. lub 2024 r., nie wpływa na uprawnienie do zużycia energii elektrycznej według takiego wyższego limitu odpowiednio w 2023 r. lub 2024 r., po cenach, o których mowa w art. 3-7.”;
 - i) w ust. 20 po wyrazach „w trakcie 2023 r.” dodaje się wyrazy „lub 2024 r.”;
 - j) w ust. 21 po wyrazach „w trakcie 2023 r.” dodaje się wyrazy „lub 2024 r.”, a wyrazy „proporcjonalnie do liczby miesięcy w 2023 r.” zastępuje się wyrazami „proporcjonalnie do liczby miesięcy, odpowiednio w 2023 r. lub w 2024 r.” ;
 - k) w ust. 22 po wyrazach „w trakcie 2023 r.” dodaje się wyrazy „lub 2024 r.”, a wyrazy „proporcjonalnie do liczby miesięcy w 2023 r.” zastępuje się wyrazami „proporcjonalnie do liczby miesięcy, odpowiednio w 2023 r. lub w 2024 r.”;
- 9) w art. 10:
- a) w ust. 1 dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) na 2024 r. w terminie do dnia 20 lutego 2024 r.”;
 - b) w ust. 2 wyrazy "na 2022 r. i 2023 r." zastępuje się wyrazami „na 2022 r., 2023 r. i 2024 r.”;
- 10) w art. 12 w ust. 1 po wyrazach „z tytułu stosowania” dodaje się wyraz „w 2023 r.”;
- 11) po art. 12 dodaje się art. 12a w brzmieniu:
- „Art. 12a. 1. Podmiotom uprawnionym za okres od dnia 1 stycznia 2024 r. do dnia 30 czerwca 2024 r. przysługuje rekompensata z tytułu stosowania w rozliczeniach z odbiorcami uprawnionymi cen energii elektrycznej, o których mowa w art. 3 ust. 1, art. 4 ust. 1, art. 5 ust. 1 i art. 6 ust. 1 lub stawki opłat, o których mowa w art. 7 ust. 1.

2. Dla podmiotu uprawnionego, o którym mowa w art. 3 ust. 1, rekompensatę stanowi iloczyn energii elektrycznej zużytej w punkcie poboru energii, do maksymalnego limitu, o którym mowa w art. 3 ust. 1, i różnicy między ceną energii elektrycznej wynikającą z taryfy dla energii elektrycznej zatwierdzonej przez Prezesa URE na 2024 r. a cenami energii elektrycznej, o których mowa w art. 3 ust. 1.

3. Dla podmiotu uprawnionego, o którym mowa w art. 4 ust. 1, rekompensatę stanowi iloczyn energii elektrycznej zużytej w punkcie poboru energii, do maksymalnego limitu, o którym mowa w art. 4 ust. 2, i różnicy między ceną energii elektrycznej wynikającą z taryfy dla energii elektrycznej zatwierdzonej przez Prezesa URE na 2024 r., a ceną energii elektrycznej, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 2.

4. Dla podmiotu uprawnionego, o którym mowa w art. 5 ust. 1, rekompensatę w stanowi iloczyn energii elektrycznej zużytej w punkcie poboru energii, do maksymalnego limitu, o którym mowa w art. 5 ust. 1, i różnicy między ceną energii elektrycznej wynikającą z taryfy zatwierdzonej przez Prezesa URE na 2024 r. a ceną energii elektrycznej, o której mowa w art. 5 ust. 1.

5. Dla podmiotu uprawnionego, o którym mowa w art. 6 ust. 1, rekompensatę stanowi iloczyn energii elektrycznej zużytej w punkcie poboru energii, zgodnie z art. 6 ust. 1, i różnicy między średnią ceną energii elektrycznej wynikającą z taryf zatwierdzonych na 2024 r. przez Prezesa URE dla sprzedawców z urzędu a średnią ceną energii elektrycznej, o której mowa w art. 6 ust. 1 albo ust. 2.

6. Dla podmiotów uprawnionych, o których mowa w art. 4 ust. 1 oraz 5 ust. 1, tymczasowa rekompensata wypłacana w okresie do dnia zatwierdzenia przez Prezesa URE taryfy, o której mowa odpowiednio w ust. 3 i 4, obliczana jest na podstawie różnicy między 60% ceny stosowanej przez ten podmiot uprawniony dla danej grupy taryfowej wynikającej z dotychczasowej taryfy, a cenami energii elektrycznej, o których mowa w art. 4 ust. 1 albo 5 ust. 1.

7. Dla podmiotów uprawnionych, o których mowa w art. 6 ust. 1, rekompensata wypłacana w okresie do dnia opublikowania przez Prezesa URE zgodnie z art. 10 średniej ceny, o której mowa w ust. 5, obliczana jest na podstawie różnicy między 60% średniej ceny energii elektrycznej wynikającej z taryf zatwierdzonych na 2023 r. przez Prezesa URE dla sprzedawców z urzędu a cenami energii elektrycznej, o których mowa w art. 6 ust. 1 albo ust. 2.

8. Różnica pomiędzy kwotami rekompensat ustalonymi zgodnie z ust. 3, 4 lub 5

a faktycznie wypłaconymi kwotami tymczasowej rekompensaty ustalonymi zgodnie z ust. 6 lub 7 rozliczana jest w ramach wniosku o wypłatę rekompensaty, składanego na podstawie art. 18, odpowiednio po zatwierdzeniu taryfy albo opublikowaniu średniej ceny, o której mowa w ust. 5.

9. Dla podmiotu uprawnionego, o którym mowa w art. 7 ust. 1, rekompensatę w 2024 r. do maksymalnego limitu, o którym mowa w art. 7 ust. 1, stanowi różnica między wysokością opłat naliczonych za usługi dystrybucji energii elektrycznej wynikających ze stawek opłat taryfy dla usług dystrybucji energii elektrycznej na 2024 r. a wysokością opłat naliczonych za usługi dystrybucji energii elektrycznej o których mowa w art. 7 ust. 1.

10. Dla podmiotu uprawnionego, który zawarł z odbiorcą uprawnionym umowę z gwarancją stałej ceny, rekompensatę stanowi różnica między wysokością ceny energii elektrycznej wynikającej z zawartej z odbiorcą uprawnionym umowy z gwarancją stałej ceny w zł/MWh nie wyższej niż:

- 1) cena stosowana w rozliczeniach z tym odbiorcą na dzień 16 sierpnia 2023 r., albo
- 2) w przypadku, gdy umowa została zawarta po dniu 16 sierpnia 2023 r. – średnia cena energii elektrycznej dla umów z gwarancją stałej ceny stosowana przez podmiot uprawniony na dzień 16 sierpnia 2023 r.

- a cenami energii elektrycznej, o których mowa w art. 6 ust. 1.”;

12) w art. 13:

- a) w ust. 1 po wyrazach „Rekompensata, o której mowa w art. 12 ust. 1” dodaje się wyrazy „albo w art. 12a ust. 1”;
- b) po ust. 4 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. W każdym przypadku braku danych dobowych, gdy odczyt układu pomiarowego nastąpi po dniu 31 grudnia 2023 r., do ustalenia ilości zużytej energii w okresie od dnia 1 stycznia 2024 r. do dnia najbliższego odczytu układu pomiarowego stosuje się proporcję liczby dni w tym okresie do liczby dni od ostatniego odczytu w 2023 r.”;

13) w art. 16 ust. 2 po wyrazach „Kwoty rekompensat, o których mowa w art. 12” dodaje się wyrazy „i art. 12a”;

14) w art. 17 w ust. 1 - 3 po wyrazach „art. 12 ust. 1” dodaje się wyrazy „i art. 12a ust. 1”;

15) w art. 18:

- a) w ust. 1 po wyrazach „okresie rozliczeniowym” dodaje się przecinek i wyrazy „z wyjątkiem wniosku o wypłatę rekompensaty za styczeń 2024 r., który składa się do dnia 15 marca 2024 r.”;
 - b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. W przypadkach, o których mowa w art. 12a ust. 6 i 7, we wniosku o wypłatę rekompensaty składanym odpowiednio po zatwierdzeniu taryfy albo opublikowaniu średniej ceny, o której mowa w ust. 5, podmiot uprawniony dokonuje rozliczenia różnicy pomiędzy kwotami rekompensat ustalonymi odpowiednio zgodnie z art. 12a ust. 3, 4 lub 5 a faktycznie wypłaconymi zgodnie z art. 12a ust. 6 lub 7 kwotami tymczasowej rekompensaty.”;
 - c) w ust. 6 po wyrazach „art. 19 ust. 1” dodaje się wyrazy „lub art. 19 ust. 1a”
 - d) w ust. 7 po wyrazach „w okresie 12 miesięcy od dnia wypłaty rekompensaty za ostatni miesiąc” dodaje się wyrazy „2023 r. albo 2024 r.”, a także po wyrazach „kwotę rekompensaty” dodaje się wyrazy „za dany rok”;
- 16) w art. 19:
- a) w ust. 1 po wyrazach „Wniosek o rozliczenie rekompensaty” dodaje się wyrazy „za 2023 r.”;
 - b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a i 1b w następującym brzmieniu:

„1a. Wniosek o rozliczenie rekompensaty za okres od dnia 1 stycznia 2024 do dnia 30 czerwca 2024 r. podmiot uprawniony składa do zarządcy rozliczeń do dnia 30 września 2024 r.

1b. W przypadkach, o których mowa w art. 12a ust. 6 i 7, do rozliczenia rekompensaty stosuje się ceny ustalone odpowiednio zgodnie z art. 12a ust. 3, 4 albo 5.”;
 - c) w ust. 3 wyrazy „o którym mowa w ust. 1” zastępuje się wyrazami „o którym mowa odpowiednio w ust. 1 i ust. 1a”;
 - d) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w następującym brzmieniu:

„4a. Jeżeli z wniosku o rozliczenie rekompensaty wynika, że rekompensata wypłacona została w zaniżonej wysokości, zarządca rozliczeń wypłaca brakującą część rekompensaty w terminie 30 dni od dnia zatwierdzenia wniosku o rozliczenie rekompensaty.”;
- 17) w art. 21 po wyrazach „art. 12 ust. 1” dodaje się wyrazy „art. 12a ust. 1”;
- 18) po art. 21 dodaje się art. 21a w brzmieniu:

„Art. 21a. 1. W przypadku zmiany zewnętrznych warunków wykonywania działalności gospodarczej przez podmiot uprawniony, które wpływają na spadek cen energii elektrycznej wynikających z taryf zatwierdzonych na 2024 r. lub część tego roku, w tym zmiany dotyczącej warunków zakładanych przy kalkulacji tej taryfy, podmiot uprawniony występuje do Prezesa URE z wnioskiem o zmianę taryfy w zakresie obniżenia cen energii elektrycznej ustalonych w taryfie, w terminie 14 dni od tej zmiany.

2. W przypadku gdy mimo wystąpienia okoliczności, o których mowa w ust. 1, podmiot uprawniony nie wystąpił do Prezesa URE o obniżenie cen energii elektrycznej w taryfie, Prezes URE może wezwać podmiot uprawniony do złożenia wniosku o zmianę taryfy w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania.

3. W przypadku gdy mimo wezwania podmiot uprawniony nie złoży wniosku, o którym mowa w ust. 2, lub nie uzupełni wniosku w terminie lub uzupełniony wniosek dalej zawiera braki formalne lub merytoryczne uniemożliwiające zatwierdzenie zmiany taryfy zgodnie z art. 44-46 ustawy - Prawo energetyczne, zarządca rozliczeń wstrzymuje wypłatę rekompensat po otrzymaniu informacji o tym fakcie od Prezesa URE.

4. W przypadku zatwierdzenia zmiany taryfy, o której mowa w ust. 1 albo 2, zawierającej obniżoną cenę energii elektrycznej, do ustalenia wysokości rekompensaty z tytułu stosowania w rozliczeniach z odbiorcami uprawnionymi cen energii elektrycznej, o których mowa w art. 3 ust. 1, art. 4 ust. 1, art. 5 ust. 1 i art. 6 ust. 1, albo stawki opłat, o których mowa w art. 7 ust. 1, jako cenę będącą podstawą do rozliczenia rekompensaty stosuje się – za okres od dnia złożenia do Prezesa URE wniosku o zmianę taryfy do dnia jej zatwierdzenia - cenę ze zmienionej taryfy. Prezes URE niezwłocznie informuje o złożeniu wniosku o zmianę taryfy zarządcę rozliczeń.”;

- 19) w art. 23 w ust. 1 po wyrazach „art. 12” dodaje się wyrazy „oraz art. 12a”;
- 20) w art. 26 po wyrazach „art. 12 ust. 1” dodaje się wyrazy „oraz art. 12a ust. 1”;
- 21) w art. 38 w ust. 1 w pkt 1 wyrazy „art. 5 ust. 1 lub 3” zastępuje się wyrazami „art. 5 ust. 1, 3 lub 4”;
- 22) w art. 57 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
 - a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Maksymalny limit wydatków z Funduszu przeznaczonych na rekompensaty dla przedsiębiorstw energetycznych, o których mowa w art. 12a ust. 1, w roku 2024 wynosi 6 000 000 000 zł.”

- b) w ust. 2 i 3 po wyrazach „w ust. 1” dodaje się „i ust. 1a”;
- c) w ust. 4 wyrazy „do dnia 25 stycznia 2024 r.” zastępuje się wyrazy „odpowiednio do dnia 25 stycznia 2024 r. - w przypadku rekompensat za 2023 r. oraz do dnia 25 lipca 2024 r. - w przypadku rekompensat za 2024 r.”

Art. 2. W ustawie z dnia 27 października 2022 r. o środkach nadzwyczajnych mających na celu ograniczenie wysokości cen energii elektrycznej oraz wsparciu niektórych odbiorców w 2023 roku (Dz.U. poz. 2243 i 2687 oraz z 2023 r. poz. 295, 1113, 1681, 1693 i 1785) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2:

a) w pkt 2

- w lit. b) wyrazy „w zakresie, w jakim zużywa energię elektryczną na potrzeby podstawowej działalności” zastępuje się wyrazami „w zakresie, w jakim w 2022 r. oraz w 2023 r. zużywa energię elektryczną na potrzeby podstawowej działalności”;
- w lit. c) wyrazy „w zakresie, w jakim zużywa energię elektryczną na potrzeby prowadzonej działalności” zastępuje się wyrazami „w zakresie, w jakim w 2022 r. oraz w 2023 r. zużywa energię elektryczną na potrzeby prowadzonej działalności”;

b) w pkt 10 kropkę zastępuje się średnikiem i po pkt 10 dodaje się pkt 11 w brzmieniu:

„11) umowa z gwarancją stałej ceny - umowa zawarta przez przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie obrotu energią elektryczną z odbiorcą uprawnionym, w której przedsiębiorstwo to zobowiązuje się do utrzymania niezmiennej ceny energii elektrycznej przez określony w umowie okres.”;

2) w art. 3:

a) w ust. 1

- w pkt 1 wyrazy „do dnia 31 grudnia 2023 r.” zastępuje się wyrazami „do dnia 30 czerwca 2024 r.”;

- w pkt. 2 wyrazy „do dnia 31 grudnia 2023 r.” zastępuje się wyrazami „do dnia 30 czerwca 2024 r.”;
- b) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. W przypadku, gdy podmiot uprawniony zawarł z odbiorcą uprawnionym, o którym mowa w art. 2 pkt 2 lit. a, umowę z gwarancją stałej ceny obejmującą cały okres albo część okresu od dnia 1 grudnia 2022 r. do dnia 31 grudnia 2023 r., przepisu ust. 1 nie stosuje się w tym okresie.”;
- c) w ust. 8 po wyrazach „w rozliczeniach w obrocie energią elektryczną” dodaje się przecinek, a następnie wyrazy „z wyjątkiem umów z gwarancją stałej ceny, dla których w okresie od 1 stycznia 2024 r. do dnia 30 czerwca 2024 r. mogą być stosowane stawki opłat w wysokości nie wyższej niż:

 - 1) stosowane w rozliczeniach z tym odbiorcą na dzień 16 sierpnia 2023 r., albo
 - 2) w przypadku, gdy umowa została zawarta po dniu 16 sierpnia 2023 r. – średnia stawka opłat dla umów z gwarancją stałej ceny stosowana przez podmiot uprawniony na dzień 16 sierpnia 2023 r.”;

- 3) w art. 5:
 - a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 1, składa się na piśmie w postaci papierowej lub elektronicznej:

 - 1) na potrzeby stosowania ceny maksymalnej w rozliczeniach z odbiorcami uprawnionymi w okresie do dnia 31 grudnia 2023 r., w terminie:
 - a) do dnia 30 listopada 2022 r. - w przypadku, o którym mowa w art. 2 pkt 2 lit. b-d i lit. e tiret pierwsze-dwudzieste ósme,
 - b) do dnia 31 stycznia 2023 r. - w przypadku, o którym mowa w art. 2 pkt 2 lit. e tiret dwudzieste dziewiąte i lit. f,
 - 2) na potrzeby stosowania ceny maksymalnej w rozliczeniach z odbiorcami uprawnionymi w okresie od dnia 1 stycznia 2024 r. do dnia 30 czerwca 2024 r., w terminie do dnia 31 stycznia 2024 r.;
 - b) po ust. 6 dodaje się ust. 6a w brzmieniu:

„6a. Odbiorcy, którzy złożyli oświadczenie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, i posiadali status odbiorcy uprawnionego na dzień 31 grudnia 2023 r. pozostają odbiorcami uprawnionymi również w okresie od dnia 1 stycznia 2024 r. do dnia 30 czerwca 2024 r., bez konieczności składania nowych oświadczeń.”;

4) w art. 8:

a) w ust. 3:

- w pkt 1 po wyrazach „na 2023 r.” dodaje się wyrazy „albo odpowiednio na 2024 r.”;
- pkt 2 otrzymuje następujące brzmienie:
„2) wykonującym działalność gospodarczą w zakresie obrotu energią elektryczną na potrzeby odbiorców uprawnionych, którego taryfa:
 - a) zatwierdzona przed dniem wejścia w życie ustawy przestaje obowiązywać w 2023 r., w zakresie dotyczącym rekompensaty za 2023 r., jest cena energii elektrycznej wynikająca z taryfy dla energii elektrycznej zatwierdzona przez Prezesa URE na 2023 r.,
 - b) przestaje obowiązywać w 2023 r. albo w 2024 r., w zakresie rekompensaty za 2024 r., jest cena energii elektrycznej wynikająca z taryfy dla energii elektrycznej zatwierdzonej przez Prezesa URE na 2024 r.”;
- w pkt 3 wyrazy „z taryfy zatwierdzonej na 2023 r. przez Prezesa URE dla tego przedsiębiorstwa” zastępuje się wyrazami „z taryfy zatwierdzonej przez Prezesa URE dla tego przedsiębiorstwa, odpowiednio na 2023 r. albo na 2024 r.”;
- w pkt 4 wyrazy „z taryf zatwierdzonych na 2023 r. przez Prezesa URE” zastępuje się wyrazami „z taryf zatwierdzonych, odpowiednio na 2023 r. albo na 2024 r., przez Prezesa URE”;

b) w ust. 3a wyrazy „z taryf zatwierdzonych na 2023 r. przez Prezesa URE” zastępuje się wyrazami „z taryf zatwierdzonych, odpowiednio na 2023 r. albo na 2024 r., przez Prezesa URE”;

c) po ust. 3a dodaje się ust. 3b w brzmieniu:

„3b. Cenę odniesienia, o której mowa w ust. 2, dla podmiotu uprawnionego będącego przedsiębiorstwem energetycznym, który zawarł z odbiorcą uprawnionym umowę z gwarancją stałej ceny, stanowi wysokość ceny energii elektrycznej wynikającej z zawartej z odbiorcą uprawnionym umowy z gwarancją stałej ceny w zł/MWh nie wyższa niż:

- 1) cena stosowana w rozliczeniach z tym odbiorcą na dzień 16 sierpnia 2023 r., albo
- 2) w przypadku, gdy umowa została zawarta po dniu 16 sierpnia 2023 r. – średnia cena energii elektrycznej dla umów z gwarancją stałej ceny stosowana przez

podmiot uprawniony na dzień 16 sierpnia 2023 r.”

d) po ust. 4 dodaje się ust. 4a – 4c w brzmieniu:

„4a. Dla podmiotów uprawnionych, o których mowa w ust. 3 pkt 2 i 3, na potrzeby rekompensaty wypłacanej za 2024 r., w okresie do dnia zatwierdzenia przez Prezesa URE taryfy, o której mowa odpowiednio w ust. 3 pkt 2 i 3, ceną odniesienia, o której mowa w ust. 2, jest 60% ceny stosowanej przez ten podmiot uprawniony dla danej grupy taryfowej wynikającej z dotychczasowej taryfy.

4b. Dla podmiotów uprawnionych, o których mowa w ust. 3 pkt 4 lub ust. 3a, na potrzeby rekompensaty wypłacanej za 2024 r., w okresie do dnia opublikowania przez Prezesa URE średniej ceny, o której mowa w ust. 3 pkt 4 lub ust. 3a, ceną odniesienia, o której mowa w ust. 2, jest 60% średniej ceny energii elektrycznej wynikającej z taryf zatwierdzonych na 2023 r. przez Prezesa URE dla sprzedawców z urzędu opublikowanej przez Prezesa URE zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 7 października 2022 r. o szczególnych rozwiązaniach służących ochronie odbiorców energii elektrycznej w 2023 roku w związku z sytuacją na rynku energii elektrycznej.

4c. Różnica pomiędzy kwotami rekompensat ustalonymi zgodnie z ust. 3 pkt 2, 3 lub 4 albo ust. 3a a faktycznie wypłaconymi kwotami tymczasowych rekompensat ustalonymi zgodnie z ust. 4a lub 4b rozliczana jest w ramach wniosku o wypłatę rekompensaty, składanego zgodnie z art. 12.”;

e) ust. 5 otrzymuje następujące brzmienie:

”5. Rekompensata, o której mowa w ust. 2, przysługuje z tytułu stosowania ceny maksymalnej za okres od dnia przekroczenia przez tego odbiorcę uprawnionego limitu zużycia energii elektrycznej, o którym mowa w art. 3 - 6 ustawy z dnia 7 października 2022 r. o szczególnych rozwiązaniach służących ochronie odbiorców energii elektrycznej w 2023 roku w związku z sytuacją na rynku energii elektrycznej, do dnia 30 czerwca 2024 r.”;

f) w ust. 7:

- w definicji czynnika "PMOZE_A" wyrazy "w 2023 r." zastępuje się wyrazami „odpowiednio w 2023 r. albo w 2024 r.”;
- w definicji czynnika "PMOZE_{BIO}" wyrazy „w 2023 r.” zastępuje się wyrazami „odpowiednio w 2023 r. albo w 2024 r.”;

g) w ust. 8 wyrazy „do dnia 31 grudnia 2023 r.” zastępuje się wyrazami „do dnia 30 czerwca 2024 r.”;

- h) w ust. 9 wyrazy „do dnia 31 grudnia 2023 r.” zastępuje się wyrazami „do dnia 30 czerwca 2024 r.”;
- 5) w art. 12 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:
- „1a. W przypadkach, o których mowa w art. 8 ust. 4a i 4b, we wniosku o wypłatę rekompensaty składanym odpowiednio po zatwierdzeniu taryfy, o której mowa w art. 8 ust. 3 pkt 2 lub 3 albo po opublikowaniu średniej ceny, o której mowa w art. 8 ust. 3 pkt 4 lub ust. 3a, podmiot uprawniony dokonuje rozliczenia różnicy pomiędzy kwotami rekompensat ustalonymi odpowiednio zgodnie z art. 8 ust. 3 pkt 2, 3 lub 4 albo ust. 3a a faktycznie wypłaconymi zgodnie z art. 8 ust. 4a lub 4b kwotami tymczasowych rekompensat.”;
- 6) w art. 13:
- a) w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „do dnia 30 czerwca 2024 r.” zastępuje się wyrazami „do dnia 30 września 2024 r.”;
- b) po ust. 1 dodaje się ust 1b w brzmieniu:
- „1b. W przypadkach, o których mowa w art. 8 ust. 4a i 4b, do rozliczenia rekompensaty stosuje się ceny odniesienia ustalone odpowiednio zgodnie z art. 8 ust. 3 pkt 2, 3 lub 4 albo ust. 3a.”;
- c) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w następującym brzmieniu:
- „4a. Jeżeli z wniosku o rozliczenie rekompensaty wynika, że rekompensata wypłacona została w zaniżonej wysokości, zarządca rozliczeń wypłaca brakującą część rekompensaty w terminie 30 dni od dnia zatwierdzenia wniosku o rozliczenie rekompensaty.”;
- 7) po art. 15 dodaje się art. 15a w brzmieniu:
- „Art. 15a. 1. W przypadku zmiany zewnętrznych warunków wykonywania działalności gospodarczej przez podmiot uprawniony, które wpływają na spadek cen energii elektrycznej wynikających z taryf zatwierdzonych na 2024 r. lub część tego roku, w tym zmiany dotyczącej warunków zakładanych przy kalkulacji tej taryfy, podmiot uprawniony występuje do Prezesa URE z wnioskiem o zmianę taryfy w zakresie obniżenia cen energii elektrycznej ustalonych w taryfie, w terminie 14 dni od tej zmiany.
2. W przypadku gdy mimo wystąpienia okoliczności, o których mowa w ust. 1, podmiot uprawniony nie wystąpił do Prezesa URE o obniżenie cen energii elektrycznej w taryfie, Prezes URE może wezwać podmiot uprawniony do złożenia

wniosku o zmianę taryfy w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania.

3. W przypadku gdy mimo wezwania podmiot uprawniony nie złoży wniosku, o którym mowa w ust. 2, lub nie uzupełni wniosku w terminie lub uzupełniony wniosek dalej zawiera braki formalne lub merytoryczne uniemożliwiające zatwierdzenie zmiany taryfy zgodnie z art. 44-46 ustawy - Prawo energetyczne, zarządca rozliczeń wstrzymuje wypłatę rekompensat po otrzymaniu informacji o tym fakcie od Prezesa URE.

4. W przypadku zatwierdzenia zmiany taryfy, o której mowa w ust. 1 albo 2, zawierającej obniżoną cenę energii elektrycznej, do ustalenia wysokości rekompensaty z tytułu z tytułu stosowania w rozliczeniach z odbiorcami uprawnionymi ceny maksymalnej, jako cenę będącą podstawą do rozliczenia rekompensaty stosuje się – za okres od dnia złożenia do Prezesa URE wniosku o zmianę taryfy do dnia jej zatwierdzenia - cenę ze zmienionej taryfy. Prezes URE niezwłocznie informuje o złożeniu wniosku o zmianę taryfy zarządcę rozliczeń.

- 8) w art. 39a po wyrazach „W 2023 r.” dodaje się wyrazy „oraz w okresie od dnia 1 stycznia 2024 r. do dnia 30 czerwca 2024 r.”;
- 9) w art. 43:
 - a) w ust. 1 i ust. 2 wyrazy „będący skutkiem finansowym niniejszej ustawy” zastępuje się wyrazami „na wypłatę rekompensat za 2023 r.”;
 - b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Maksymalny limit wydatków z Funduszu Przeciwdziałania COVID-19 na wypłatę rekompensat za 2024 r. wynosi 1 300 000 000 zł.
 - c) w ust. 3 i 4 po wyrazach „w ust. 1” dodaje się wyrazy „i ust. 2a”,
 - d) w ust. 5 wyrazy „do dnia 25 stycznia 2024 r.” zastępuje się wyrazami „odpowiednio do dnia 25 stycznia 2024 r. - w przypadku rekompensat za 2023 r. oraz do dnia 25 lipca 2024 r. - w przypadku rekompensat za 2024 r.”.

Art. 3. W ustawie z dnia 15 grudnia 2022 r. o szczególnej ochronie niektórych odbiorców paliw gazowych w 2023 r. w związku z sytuacją na rynku gazu (Dz.U. poz. 2687 oraz z 2023 r. poz. 295, 556, 1234 i 1785) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 1
 - a) w pkt. 1) po wyrazach „w 2023 r.” dodaje się wyrazy „oraz w okresie od 1 stycznia do 30 czerwca 2024 r.”;

- b) w pkt 3) słowa „do dnia 31 grudnia 2023” zastępuje się słowami „do dnia 30 czerwca 2024 r.;
- c) po pkt 4 dodaje się pkt 5 w brzmieniu:
 - „5) zasady i tryb przekazania gazowej składki na Fundusz Wypłaty Różnicy Ceny;”;
- 2) w art. 2:
 - a) w pkt. 4) po wyrazach „kwotę środków finansowych podlegającą przekazaniu” dodaje się wyrazy „zgodnie z przepisami Rozdziału 3”;
 - b) po pkt 4 dodaje się pkt 4a w brzmieniu:
 - „4a) gazowa składka na Fundusz Wypłaty Różnicy Ceny - kwotę środków finansowych podlegającą przekazaniu zgodnie z przepisami Rozdziału 3a przez przedsiębiorstwo wydobywające gaz ziemny na rachunek Funduszu Wypłaty Różnicy Ceny;”;
- 3) w art. 3:
 - a) w ust. 1 wyrazy „31 grudnia 2023 r.” zastępuje się wyrazami „30 czerwca 2024 r.”;
 - b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:
 - „3. Jeżeli podmiot uprawniony stosuje w 2023 r. lub do 30 czerwca 2024 r. taryfę w rozumieniu art. 3 pkt 17 ustawy – Prawo energetyczne dla paliw gazowych zatwierdzoną przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, zwanego dalej „Prezesem URE”, w której dla poszczególnych okresów ustalono ceny paliw gazowych na poziomie niższym niż cena maksymalna paliw gazowych określona dla danego okresu, stosuje się te ceny. W takim przypadku rekompensata nie przysługuje za okresy, w których cena określona w taryfie była niższa niż cena maksymalna paliwa gazowego.”;
 - c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:
 - „4. W przypadku zmiany lub wprowadzenia do stosowania nowej taryfy w rozumieniu art. 3 pkt 17 ustawy – Prawo energetyczne w okresie, o którym mowa w ust. 1, podmiot uprawniony może wystąpić z wnioskiem o wypłatę rekompensaty za okres od dnia obowiązywania zmienionej lub nowej taryfy, z uwzględnieniem art. 14 ust. 4. W tym przypadku rekompensatę oblicza się proporcjonalnie do okresu stosowania zmienionej lub nowej taryfy.”;
 - d) w ust. 6 wyrazy „31 grudnia 2023 r.” zastępuje się wyrazami „30 czerwca 2024 r.”;
 - e) po ust. 7 dodaje się ust. 7a w brzmieniu:
 - „7a. Podmiot uprawniony wykonujący działalność gospodarczą w zakresie

dystrybucji paliw gazowych na potrzeby odbiorców uprawnionych, posiadający zatwierdzoną i obowiązującą taryfę dla paliw gazowych, w taryfie przeznaczonej do stosowania w 2024 r. lub jego części uwzględnia do stosowania w rozliczeniach usług dystrybucji paliw gazowych świadczonych w okresie od 1 stycznia 2024 do 30 czerwca 2024 r. dla odbiorców uprawnionych, również stawki opłat za świadczenie usług dystrybucji uwzględnione w ostatniej taryfie dla usług dystrybucji paliw gazowych stosowanej w 2022 r.;

- f) w ust. 8 wstęp do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
- „8. Podmiot uprawniony, o którym mowa w ust. 7 i 7a, stosuje stawki opłat za świadczenie usługi dystrybucji paliw gazowych, o których mowa odpowiednio w ust. 7 i 7a, w rozliczeniach z:”
- g) w ust. 9 po wyrazach „w ust. 7” dodaje się wyrazy „i 7a”;
- h) w ust. 10 po wyrazach „w ust. 7” dodaje się wyrazy „i 7a”;
- i) w ust. 11 po wyrazach „w ust. 7” dodaje się wyrazy „i 7a”;
- 4) w art. 3a:
- a) w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
- „1. Podmiot uprawniony stosuje cenę maksymalną paliw gazowych również w rozliczeniach z odbiorcami, którzy są przedsiębiorcami w rozumieniu art. 4 ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2023 r. poz. 221), którzy na dzień złożenia wniosku, o którym mowa w ust. 2, nie zalegają w regulowaniu zobowiązań podatkowych, składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, Fundusz Pracy, Fundusz Emerytur Pomostowych lub Fundusz Solidarnościowy i którzy w dniu poprzedzającym rozpoczęcie okresu, którego dotyczy wniosek:”;
- b) w ust. 1 in fine wyrazy „do dnia 31 grudnia 2023 r.” zastępuje się wyrazami „do dnia 30 czerwca 2024 r.”;
- c) w ust. 5 w pkt. 6 lit. b otrzymuje brzmienie:
- „b) prowadził na dzień poprzedzający rozpoczęcie okresu, którego dotyczy wniosek:
- działalność gospodarczą, oznaczoną według Polskiej Klasyfikacji Działalności (PKD) 2007, jako rodzaj przeważającej działalności, kodem 10.71.Z i wynika to z rejestru REGON według stanu na dzień poprzedzający rozpoczęcie okresu, którego dotyczy wniosek albo

- działalność gospodarczą oznaczoną według Polskiej Klasyfikacji Działalności (PKD) 2007, kodem 10.71.Z i wynika to z rejestru REGON według stanu na dzień poprzedzający rozpoczęcie okresu, którego dotyczy wniosek, i jego przychód z działalności w rozumieniu przepisów podatkowych w jednym z dwóch miesięcy kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio miesiąc złożenia wniosku o cenę maksymalną pochodził w co najmniej 50% ze sprzedaży wyprodukowanych przez tego odbiorcę pieczywa, świeżych wyrobów ciastkarskich lub ciastek, oraz”;

d) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Odbiorca, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, zamiast oświadczenia, o którym mowa w ust. 5 pkt 6 lit. b, składa oświadczenie o tym, że prowadził na dzień poprzedzający rozpoczęcie okresu, którego dotyczy wniosek, w formie spółdzielni w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 16 września 1982 r. - Prawo spółdzielcze, działalność gospodarczą oznaczoną według Polskiej Klasyfikacji Działalności (PKD) 2007, kodem 10.71.Z i wynika to z rejestru REGON według stanu na dzień poprzedzający rozpoczęcie okresu, którego dotyczy wniosek.”;

e) uchyla się ust. 10;

5) w art. 4:

a) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Podmiotowi uprawnionemu, o którym mowa w art. 3 ust. 7a, stosującemu stawki opłat za usługi dystrybucji paliw gazowych dla odbiorców uprawnionych, przysługuje rekompensata stanowiąca różnicę między wysokością opłat naliczonych za usługi dystrybucji paliw gazowych wynikających ze stawek opłat taryfy dla usług dystrybucji paliw gazowych na 2024 r. a wysokością opłat naliczonych za usługi dystrybucji paliw gazowych wynikających ze stawek opłat z ostatniej stosowanej w 2022 r. taryfy dla usług dystrybucji paliw gazowych”;

b) po ust. 5 dodaje się ust. 6 i 7 w brzmieniu:

„6. W przypadku, gdy:

- 1) zatwierdzona taryfa przestaje obowiązywać w 2023 r., i nie zostanie wydana decyzja o zatwierdzeniu kolejnej taryfy albo o zmianie dotychczasowej, która ma być stosowana m. in. w roku 2024, od dnia 1 stycznia 2024 r. do dnia zatwierdzenia kolejnej taryfy albo zatwierdzenia zmiany dotychczasowej taryfy,

albo

- 2) zatwierdzona taryfa przestaje obowiązywać w 2024 r., od dnia następującego po dniu zakończenia okresu jej obowiązywania do dnia zatwierdzenia kolejnej taryfy albo zatwierdzenia zmiany dotychczasowej taryfy,
- do ustalenia wysokości tymczasowej rekompensaty wypłacanej z tytułu stosowania ceny maksymalnej paliw gazowych, jako cenę paliwa gazowego wynikającą z taryfy (Cpt), o której mowa w ust. 2, przyjmuje się 50% ceny stosowanej przez podmiot uprawniony dla danej grupy taryfowej wynikającej z dotychczasowej taryfy.

7. Różnica pomiędzy kwotą rekompensaty ustaloną zgodnie z ust. 2 a faktycznie wypłaconą kwotą tymczasowej rekompensaty ustaloną zgodnie z ust. 6 rozliczana jest w ramach wniosku o wypłatę rekompensaty, składanym po zatwierdzeniu kolejnej taryfy albo zatwierdzeniu zmiany dotychczasowej taryfy, zgodnie z art. 5.”;

- 6) w art. 5 po ust. 2a dodaje się ust. 2b w brzmieniu:

„2b. W przypadku, o którym mowa w art. 4 ust. 6, we wniosku o wypłatę rekompensaty składanym po zatwierdzeniu kolejnej taryfy albo zatwierdzeniu zmiany dotychczasowej taryfy uwzględnia się rozliczenie różnicy pomiędzy kwotami rekompensat ustalonymi zgodnie z art. 4 ust. 2, a faktycznie wypłaconymi kwotami tymczasowych rekompensat ustalonymi zgodnie z art. 4 ust. 6.”;

- 7) w art. 6

- a) w ust. 2 wyraz „45” zastępuje się wyrazem „14” ;
- b) w ust. 4 wyraz „14” zastępuje się wyrazem „10”;
- c) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Odmowa, o której mowa w ust. 5 i 6, nie pozbawia podmiotu uprawnionego możliwości ponownego złożenia wniosku o wypłatę rekompensaty w zakresie, w jakim zarządca rozliczeń odmówił jej wypłaty, z wyjątkiem przypadku, gdy rekompensata nie przysługuje. Wnioski o wypłatę rekompensaty za rok 2023 niezatwierdzone przed dniem złożenia wniosku o rozliczenie rekompensaty, o którym mowa w art. 7 ust. 1 lit. a oraz wnioski o wypłatę rekompensaty za okres od dnia 1 stycznia 2024 r. do dnia 30 czerwca 2024 r. niezatwierdzone przed dniem złożenia wniosku o rozliczenie rekompensaty, o którym mowa w art. 7 ust. 1 lit. b, pozostawia się bez rozpoznania. Przepisy ust. 1-6 oraz art. 5 ust. 1-8 stosuje się odpowiednio.”;

- d) w ust. 11 po wyrazach „w 2023 r.” dodaje się wyrazy „lub w 2024 r.”;

8) w art. 7:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Podmiot uprawniony składa do zarządcy rozliczeń wnioski o rozliczenie rekompensaty:

- a) za rok 2023 – nie wcześniej niż od dnia 15 marca 2024 r. i nie później niż do dnia 30 czerwca 2024 r.;
- b) za rok 2024 – nie wcześniej niż od dnia 15 września 2024 r. i nie później niż do dnia 31 grudnia 2024 r.”;

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. W przypadku, o którym mowa w art. 4 ust. 6, do rozliczenia rekompensaty za okres od dnia zakończenia obowiązywania dotychczasowej taryfy do dnia zatwierdzenia kolejnej taryfy albo zmiany dotychczasowej taryfy, przyjmuje się, jako cenę paliwa gazowego wynikającą z taryfy (Cpt), o której mowa w art. 4 ust. 2, cenę z kolejnej zatwierdzonej taryfy albo zmiany dotychczasowej taryfy.”;

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W przypadku pozytywnej weryfikacji wniosku o rozliczenie rekompensaty zarządca rozliczeń zatwierdza wniosek i określa kwotę ostatecznej rekompensaty w terminie:

- a) do dnia 31 sierpnia 2024 r. – za rok 2023,
- b) do dnia 31 stycznia 2025 r. – za rok 2024.”;

d) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W przypadku, gdy kwota rekompensaty wypłaconej zgodnie z art. 4 jest niższa niż ostateczna kwota rekompensaty wynikająca z rozliczenia, zarządca rozliczeń dokonuje wyrównania tej różnicy na rzecz podmiotu uprawnionego w terminie 30 dni od dnia określenia ostatecznej kwoty rekompensaty, biorąc pod uwagę posiadane środki na rachunku rekompensaty ceny maksymalnej paliw gazowych oraz limity, o których mowa w art. 85. W przypadku braku środków na rachunku termin wyrównania, o którym mowa w zdaniu pierwszym, może zostać wydłużony najpóźniej do dnia:

- a) 31 października 2024 r. – za rok 2023,
- b) 31 marca 2025 r. – za rok 2024.”;

e) w ust. 5 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:

„Zarządca rozliczeń może przywrócić termin na złożenie wniosku o rozliczenie

rekompensaty, o którym mowa w zdaniu pierwszym, w uzasadnionych przypadkach. Termin przywraca się na wniosek podmiotu uprawnionego.”;

- 9) w art. 9 w ust. 6 wyrazy „31 grudnia 2024 r.” zastępuje się wyrazami „31 sierpnia 2025 r.”;
- 10) w art. 10:
- a) w ust. 2 wyrazy „31 lipca 2024 r.” zastępuje się wyrazami „31 lipca 2025 r.”;
- b) w ust. 5 zdanie trzecie otrzymuje brzmienie:
”Kwota zaliczki na poczet rekompensaty za dany miesiąc danego roku kalendarzowego nie może przekroczyć 50% szacowanej kwoty gazowego odpisu na Fundusz Wypłaty Różnicy Ceny odpowiednio w 2023 r. i w 2024 r.”;
- c) po ust. 13 dodaje się ust. 14 w brzmieniu:
„14. Ilekroć w art. 10 ustawy mowa jest o gazowym odpisie na Fundusz Wypłaty Różnicy Ceny rozumie się przez to również gazową składkę na Fundusz Wypłaty Różnicy Ceny, o której mowa w rozdziale 3a.”;
- 11) w art. 11:
- a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:
„2. W przypadku gdy środki na rachunku rekompensaty ceny maksymalnej paliw gazowych nie umożliwią wypłaty rekompensaty, o której mowa w art. 4 ust. 2, 3 i 3a, w całości do dnia:
- a) 31 października 2024 r. – za rok 2023,
b) 31 marca 2025 r. – za rok 2024,
- zarządca rozliczeń informuje o tym fakcie Prezesa URE odpowiednio do dnia 8 listopada 2024 r. lub 8 kwietnia 2025 r., wskazując podmiot uprawniony oraz kwotę rekompensaty niewypłaconej temu podmiotowi.”;
- b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:
„3. Niewypłaconą wysokość rekompensaty, o której mowa w ust. 2, uwzględnia się przy zatwierdzeniu kolejnych taryf odpowiednio po dniu 8 listopada 2024 r. – w zakresie wysokości rekompensaty niewypłaconej za rok 2023 lub po dniu 8 kwietnia 2025 r. – w zakresie wysokości rekompensaty niewypłaconej za rok 2024, dla odbiorców uprawnionych.”;
- c) w ust. 4 wyraz „36” zastępuje się wyrazem „48”;
- d) ust. 5 otrzymuje brzmienie:
„5. W przypadku gdy środki na rachunku rekompensaty ceny maksymalnej

paliw gazowych nie umożliwią wypłaty rekompensaty, o której mowa w art. 4 ust. 4, w całości do dnia:

- a) 31 października 2024 r. – za rok 2023,
 - b) 31 marca 2025 r. – za rok 2024,
- zarządca rozliczeń informuje o tym fakcie ministra właściwego do spraw gospodarki.”;
- 12) w art. 14 w ust. 1 wyrazy „na 2023 r. lub część tego roku” zastępuje się wyrazami „całość lub część 2023 r. lub w okresie od dnia 1 stycznia 2024 r. do dnia 30 czerwca 2024 r.”
 - 13) w art. 15 w ust. 1 w pkt. 1 i pkt. 2 wyrazy „31 grudnia 2023 r.” zastępuje się wyrazami „30 czerwca 2024 r.”;
 - 14) w art. 16 w ust. 1 po wyrazach „w 2023 r.” dodaje się wyrazy: „lub do dnia 30 czerwca 2024 r.”;
 - 15) w art. 17 w ust. 1 wyrazy „w art. 3 ust. 1 – 3 i 7” zastępuje się wyrazami „w art. 3 ust. 1 – 3, 7 i 7a”;
 - 16) w art. 18 in fine po wyrazach „31 grudnia 2023 r.” dodaje się wyrazy „oraz od dnia 1 stycznia 2024 r. do dnia 30 czerwca 2024 r.”;
 - 17) w art. 18a:
 - a) w ust. 1:
 - po wyrazach „gazowych w 2023 r.” dodaje się wyrazy „lub do dnia 30 czerwca 2024 r.”
 - po wyrazach „dostarczonych w 2023 r.” dodaje się wyrazy „oraz odrębnie za okres od dnia 1 stycznia 2024 r. do dnia 30 czerwca 2024 r.”;
 - b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku, w którym faktura dokumentująca dostarczenie paliw gazowych w 2023 r. lub w 2024 r. i obejmująca dostarczenie paliw gazowych w więcej niż jednym roku kalendarzowym, została dostarczona do odbiorcy paliw gazowych, o którym mowa w art. 62b ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy - Prawo energetyczne, bez informacji, o której mowa w ust. 1, przedsiębiorstwo energetyczne w rozumieniu art. 3 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne, wykonujące działalność gospodarczą w zakresie obrotu paliwami gazowymi, informację dotyczącą ilości dostarczonych paliw gazowych odpowiednio w 2023 r. lub w okresie od dnia 1 stycznia 2024 r. do dnia 30 czerwca 2024 r. załącza do kolejnej faktury wysyłanej do tego odbiorcy, a w przypadku jej

braku odpowiednio w 2023 r. lub w okresie do dnia 30 czerwca 2024 r. do innego dokumentu wysłanego do tego odbiorcy odpowiednio w 2023 r. lub 2024 r.”

- 18) w art. 19 w ust. 1 wyrazy „29 lutego 2024 r.” zastępuje się wyrazami „30 września 2024 r.”;
- 19) w art. 22:
 - a) w ust. 3 wyrazy „stycznia 2025 r.” zastępuje się wyrazami „30 czerwca 2025 r.”;
 - b) w ust. 5 wyrazy „stycznia 2025 r.” zastępuje się wyrazami „30 czerwca 2025 r.”;
 - c) w ust. 6 wyrazy „grudzień 2024 r.” zastępuje się wyrazami „czerwiec 2025 r.”;
 - d) w ust. 6 wyrazy „31 stycznia 2025 r.” zastępuje się wyrazami „31 lipca 2025 r.”;
- 20) w art. 23 w ust. 3 wyrazy „28 lutego 2025 r.” zastępuje się wyrazami „31 sierpnia 2025 r.”;
- 21) w art. 28 w ust. 3 pkt. 2 lit. b wyrazy „art. 18” zastępuje się wyrazami „art. 24”;
- 22) w art. 31 ust. 7 pkt. 2 lit. b wyrazy „art. 18” zastępuje się wyrazami „art. 24”;
- 23) po Rozdziale 3 dodaje się Rozdział 3a w brzmieniu:

„Rozdział 3a.

Gazowa składka na Fundusz Wypłaty Różnicy Ceny

Art. 31a. 1. Przedsiębiorstwo wydobywające gaz ziemny przekazuje gazową składkę na Fundusz Wypłaty Różnicy Ceny.

2. Wysokość gazowej składki na Fundusz Wypłaty Różnicy Ceny ustala się zgodnie ze wzorem:

$$GSF = W_r \times (C_r - K_r - K_i) \times 0,97,$$

– gdzie poszczególne symbole oznaczają:

GSF – wysokość gazowej składki na Fundusz Wypłaty Różnicy Ceny [zł],

W_r – wolumen gazu ziemnego wydobytego w 2022 r. przez przedsiębiorstwo wydobywające gaz ziemny, z uwzględnieniem gazu wydobytego w tym roku przez poprzedników prawnych tego przedsiębiorstwa [MWh],

C_r – średnia ważona wolumenem cena transakcji zawartych na giełdzie towarowej w rozumieniu art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych w kontraktach terminowych produktami gazowymi z dostawą na rok 2022 w okresie od dnia 1 października 2021 r. do dnia 31 grudnia 2022 r. z wyłączeniem produktu GAS_BASE_S-W-22[zł/MWh],

K_r – średni ważony wolumenem koszt wydobycia gazu ziemnego wynikający z ksiąg rachunkowych przedsiębiorstwa wydobywającego gaz ziemny dla 2022

r., z uwzględnieniem danych poprzedników prawnych tego przedsiębiorstwa [zł/MWh],

Ki – koszty inwestycyjne w wysokości 25 zł/MWh.

Art. 31b. 1. Przedsiębiorstwo wydobywające gaz ziemny przekazuje na rachunek Funduszu Wypłaty Różnicy Ceny gazową składkę na Fundusz Wypłaty Różnicy Ceny w sześciu równych miesięcznych ratach, płatnych w okresie od stycznia do czerwca 2024 r., za poszczególne miesiące kalendarzowe w terminie do 20 dnia danego miesiąca. Termin przypadający w dzień wolny od pracy przypada w pierwszy dzień roboczy po tym terminie.

2. Gazowa składka na Fundusz Wypłaty Różnicy Ceny przekazana przez przedsiębiorstwo wydobywające gaz ziemny na rachunek Funduszu Wypłaty Różnicy Ceny stanowi dla tego podmiotu koszty uzyskania przychodu w rozumieniu ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych albo ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych w miesiącach jej przekazania na Fundusz Wypłaty Różnicy Ceny.

3. Zarządca rozliczeń przekazuje środki finansowe zgromadzone z gazowych składek na Fundusz Wypłaty Różnicy Ceny na rachunek Funduszu COVID-19 w terminie do 30. dnia każdego miesiąca następującego po miesiącu rozliczenia.

Art. 31c. 1. Przedsiębiorstwo wydobywające gaz ziemny przekazuje do zarządcy rozliczeń w terminie do 25. dnia miesiąca następującego po miesiącu płatności danej raty składki, o której mowa w art. 31b ust. 1, sprawozdanie potwierdzające sposób rozliczenia gazowej składki na Fundusz Wypłaty Różnicy Ceny płatnej w poprzednim miesiącu. Wraz ze złożeniem pierwszego sprawozdania przedsiębiorstwo wydobywające gaz ziemny przedkłada zarządcy rozliczeń obliczenie gazowej składki na Fundusz Wypłaty Różnicy Ceny. Termin przypadający w dzień wolny od pracy przypada w pierwszy dzień roboczy po tym terminie.

2. Do sprawozdań, o których mowa w ust. 1, przepis art. 27 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

Art. 31d. 1. Do korekty sprawozdań, o których mowa w art. 31c ust. 1, przepis art. 28 ust. 1 - 4 stosuje się odpowiednio, przy czym korektę składa się do dnia otrzymania informacji o rozpoczęciu przez Prezesa URE kontroli, o której mowa w ust. 4, jednak nie później niż do dnia 31 grudnia 2024 r.

2. Do weryfikacji sprawozdań, o których mowa w art. 31c ust. 1, przepis art. 29

ust. 1 - 3 stosuje się odpowiednio.

3. Do złożenia i weryfikacji sprawozdań, o których mowa w art. 31c ust. 1, przepis art. 30 ust. 1 - 4 stosuje się odpowiednio.

4. Do przeprowadza kontroli przez Prezesa URE zgodności informacji i oświadczeń złożonych w sprawozdaniach, o których mowa w art. 31c ust. 1, przepis art. 31 ust. 1 - 13 stosuje się odpowiednio.”;

24) w art. 81:

a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Obowiązek, o którym mowa w art. 31a wykonuje się w odniesieniu do okresu wydobywania gazu ziemnego od dnia 1 stycznia 2022 r. do dnia 31 grudnia 2022 r.”

b) po ust. 2 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Towarowa Giełda Energii S.A. publikuje wartość średnich cen, o których mowa w art. 31a ust. 2 i 3, na swojej stronie internetowej w terminie do dnia 5 stycznia 2024 r.”;

25) w art. 85:

a) w ust. 1 wyrazy „będący skutkiem finansowym niniejszej ustawy” zastępuje się wyrazami „na wypłatę rekompensat i refundacji podatku VAT za 2023 r.”;

b) w ust. 1a skreśla się wyrazy „będący skutkiem finansowym niniejszej ustawy”, zaś po wyrazach „w zakresie rekompensaty, o której mowa w art. 4 ust. 4” dodaje się wyrazy „za 2023 r.”

26) po art. 85 dodaje się art. 85a w brzmieniu:

„1. Maksymalny limit wydatków Funduszu na wypłatę rekompensat i refundacji VAT za 2024 r. wynosi:

1) w 2024 r. w zakresie:

a) rekompensaty, o której mowa w art. 4 ust. 2 i 3a – 3 100 000 000,00 zł,

b) refundacji podatku VAT, o której mowa w art. 18 – 300 000 000,00 zł;

2) w 2025 r. w zakresie:

a) rekompensaty, o której mowa w art. 4 ust. 2 i 3a – 550 000 000,00 zł,

b) refundacji podatku VAT, o której mowa w art. 18 – 140 000 000,00 zł;

3) w 2026 r. - w zakresie refundacji podatku VAT, o której mowa w art. 18 – 100 000 000,00 zł.

1a. Maksymalny limit wydatków Funduszu Rekompensat Pośrednich Kosztów Emisji w

zakresie rekompensaty, o której mowa w art. 4 ust. 4, za 2024 r. wynosi w:

- 1) 2024 r. – 180 000 000,00 zł;
- 2) 2025 r. – 32 000 000,00 zł.

2. Przepisy art. 85 ust. 2 i ust. 2a stosuje się odpowiednio.”

Art. 4. W ustawie z dnia 15 września 2022 r. o szczególnych rozwiązaniach w zakresie niektórych źródeł ciepła w związku z sytuacją na rynku paliw (t.j. Dz.U. z 2023 r. poz. 1772) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3a w ust. 2 w pkt 2, w ust. 3 w pkt 3 i w ust. 4 wyrazy „do dnia 31 grudnia 2023 r.” zastępuje się wyrazami „do dnia 30 czerwca 2024 r.”:

2) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Przedsiębiorstwo energetyczne, o którym mowa w art. 3a ust. 2 lub 3, oraz sprzedawca ciepła, stosujący ceny i stawki opłat, o których mowa w art. 3a ust. 2 pkt 2, ust. 3 pkt 3 lub ust. 4, zaliczają wypłacone wyrównanie, o którym mowa w art. 12a ust. 1 oraz art. 12c ust. 1 lub świadczenie wyrównawcze, o którym mowa w art. 15a ust. 1 oraz dodatkowe wyrównanie, o którym mowa w art. 31a ust. 1, pomniejszone o kwotę podatku od towarów i usług dla dostaw ciepła, do przychodów ze sprzedaży ciepła lub do przychodów za świadczenie usług przesyłowych.”;

3) w art. 12a:

a) w ust. 1 wyrazy „do dnia 31 grudnia 2023 r.” zastępuje się wyrazami „do dnia 30 czerwca 2024 r.”,

b) ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„1. Wniosek o wypłatę wyrównania za czerwiec 2024 r. składa się w terminie do dnia 25 lipca 2024 r.”;

4) w art. 12b:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przedsiębiorstwo energetyczne uprawnione do otrzymania wyrównania, o którym mowa w art. 12a ust. 1, składa do podmiotu wypłacającego wniosek o rozliczenie wyrównania, który uwzględnia rzeczywiste dane w każdej grupie taryfowej dotyczące ilości ciepła sprzedanego na potrzeby podmiotów, o których mowa w art. 4 ust. 1:

- 1) za okres od dnia 1 marca 2023 r. do dnia 31 grudnia 2023 r. - w terminie od dnia 1 marca 2024 r. do dnia 15 kwietnia 2024 r.,

2) za okres od dnia 1 stycznia 2024 r. do dnia 30 czerwca 2024 r. - w terminie od dnia 15 sierpnia 2024 r. do dnia 30 września 2024 r.”;

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a-1c w brzmieniu:

„1a. W przypadku gdy przedsiębiorstwo energetyczne uprawnione do otrzymania wyrównania złożyło wnioski, o którym mowa w art. 12b ust. 1, dotychczas nierozpoznane wnioski złożone zgodnie z art. 12a ust. 3 pozostawia się bez rozpatrzenia.

1b. Przedsiębiorstwo energetyczne uprawnione do otrzymania wyrównania we wniosku o rozliczenie wyrównania za poszczególne okresy wskazuje kwotę podlegającą rozliczeniu stanowiącą różnicę pomiędzy sumą miesięcznych obniżek udzielonych odbiorcom, dla poszczególnych miesięcy w każdej grupie taryfowej, a sumą wyrównań wypłaconych na rzecz tego przedsiębiorstwa zgodnie z art. 12a dla danego okresu.

1c. Kwotę miesięcznej obniżki, o której mowa w ust. 1b, dla danej grupy taryfowej, ustala się:

1) zgodnie ze wzorem:

$$\text{KMOG} = \left[(\text{CC} - \text{CCW}) \times \text{W}_{\text{cw}} + \left(\frac{\text{CM}}{12} - \frac{\text{CMW}}{12} \right) \times \text{W}_{\text{mw}} + (\text{CN} - \text{CNW}) \times \text{W}_{\text{nw}} + (\text{SZOP} - \text{SZOPW}) \times \text{W}_{\text{upc}} + \left(\frac{\text{SSOP}}{12} - \frac{\text{SSOPW}}{12} \right) \times \text{W}_{\text{upm}} \right] \times (1 + T), \text{ albo}$$

2) a w przypadku stosowania stawki opłaty za ciepło i stawki opłaty miesięcznej za zamówioną moc cieplną – zgodnie ze wzorem:

$$\text{KMOG} = \left[(\text{SC} - \text{SCW}) \times \text{W}_{\text{cw}} + (\text{SM} - \text{SMW}) \times \text{W}_{\text{mw}} + (\text{SZOP} - \text{SZOPW}) \times \text{W}_{\text{upc}} + \left(\frac{\text{SSOP}}{12} - \frac{\text{SSOPW}}{12} \right) \times \text{W}_{\text{upm}} \right] \times (1 + T),$$

– gdzie poszczególne symbole oznaczają:

KMOG – kwotę miesięcznej obniżki w danej grupie taryfowej wynikającą ze stosowania w rozliczeniach z odbiorcami, o których mowa w art. 4 ust. 1, cen sprzedaży ciepła, mocy cieplnej i nośnika ciepła oraz stałych i zmiennych stawek opłat za usługi przesyłowe, ustalonych zgodnie z art. 3a [zł],

CC – cenę ciepła ze stosowanej w danym miesiącu taryfy dla ciepła [zł/GJ],

- CCW – cenę ciepła przyjętą i wprowadzoną do stosowania w rozliczeniach z odbiorcami, o których mowa w art. 4 ust. 1 [zł/GJ],
- Wcw – miesięczną ilość sprzedanego ciepła w danej grupie taryfowej odbiorcom, o których mowa w art. 4 ust. 1 [GJ],
- CM – cenę za zamówioną moc cieplną za rok ze stosowanej w danym miesiącu taryfy dla ciepła [zł/MW],
- CMW – cenę za zamówioną moc cieplną za rok przyjętą i wprowadzoną do stosowania w rozliczeniach z odbiorcami, o których mowa w art. 4 ust. 1 [zł/MW],
- Wmw – miesięczną wielkość zamówionej mocy cieplnej w danej grupie taryfowej przez odbiorców, o których mowa w art. 4 ust. 1 [MW],
- CN – cenę nośnika ciepła – wody dostarczonej do napełniania sieci ciepłowniczych i instalacji odbiorczych oraz do uzupełnienia ubytków wody poza źródłem ciepła lub niezwróconych skroplin ze stosowanej w danym miesiącu taryfy dla ciepła – [zł/m³ albo zł/t],
- CNW – cenę nośnika ciepła – wody dostarczonej do napełniania sieci ciepłowniczych i instalacji odbiorczych oraz do uzupełnienia ubytków wody poza źródłem ciepła lub niezwróconych skroplin przyjętą i wprowadzoną do stosowania w rozliczeniach z odbiorcami, o których mowa w art. 4 ust. 1 – [zł/m³ albo zł/t],
- Wnw – miesięczną ilość dostarczonego nośnika w danej grupie taryfowej do odbiorców, o których mowa w art. 4 ust. 1 [m³ lub t],
- SZOP – stawkę opłat zmiennych za usługi przesyłowe ze stosowanej w danym miesiącu taryfy dla ciepła [zł/GJ],
- SZOPW – stawkę opłat zmiennych za usługi przesyłowe przyjętą i wprowadzoną do stosowania w rozliczeniach z odbiorcami, o których mowa w art. 4 ust. 1 [zł/GJ],
- Wupc – miesięczną ilość ciepła dostarczonego do odbiorców usług przesyłowych w danej grupie taryfowej, o których mowa w art. 4 ust. 1 [GJ],
- SSOP – roczną stawkę opłat stałych za usługi przesyłowe ze stosowanej w danym miesiącu taryfy dla ciepła [zł/MW],

SSOPW – roczną stawkę opłat stałych za usługi przesyłowe przyjętą i wprowadzoną do stosowania w rozliczeniach z odbiorcami, o których mowa w art. 4 ust. 1 [zł/MW],

Wupm – miesięczną wielkość zamówionej mocy cieplnej przez odbiorców usług przesyłowych w danej grupie taryfowej, o których mowa w art. 4 ust. 1 [MW],

T – stawkę podatku od towarów i usług dla dostaw ciepła [%],

SC – stawkę opłaty za ciepło ze stosowanej w danym miesiącu taryfy dla ciepła [zł/GJ],

SCW – stawkę opłaty za ciepło przyjętą i wprowadzoną do stosowania z odbiorcami, o których mowa w art. 4 ust. 1 [zł/GJ],

SM – stawkę opłaty miesięcznej za zamówioną moc cieplną ze stosowanej w danym miesiącu taryfy dla ciepła [zł/MW],

SMW – stawkę opłaty miesięcznej za zamówioną moc cieplną przyjętą i wprowadzoną do stosowania z odbiorcami, o których mowa w art. 4 ust. 1 [zł/MW],

– wartości symboli użytych w tych wzorach wyraża się liczbowo z dokładnością do dwóch miejsc po przecinku, z wyjątkiem wartości dotyczącej wielkości zamówionej mocy cieplnej, którą wyraża się liczbowo z dokładnością do trzech miejsc po przecinku.”

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W przypadku niezłożenia wniosku o rozliczenie wyrównania w terminie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, wypłacone wyrównanie za okres od dnia 1 marca 2023 r. do dnia 31 grudnia 2023 r. uznaje się za otrzymane nienależnie i przedsiębiorstwo energetyczne uprawnione do otrzymania wyrównania jest obowiązane do zwrotu otrzymanych środków w całości wraz z odsetkami liczonymi jak dla zaległości podatkowych w terminie do dnia 31 maja 2024 r.”;

d) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. W przypadku niezłożenia wniosku o rozliczenie wyrównania w terminie, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, wypłacone wyrównanie za okres od dnia 1 stycznia 2024 r. do dnia 30 czerwca 2024 r. uznaje się za otrzymane nienależnie i przedsiębiorstwo energetyczne uprawnione do otrzymania wyrównania jest obowiązane do zwrotu otrzymanych środków w całości wraz z odsetkami liczonymi jak dla zaległości

podatkowych w terminie do dnia 31 października 2024 r.”,

e) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. W przypadku gdy kwota wyrównania wypłacona zgodnie z art. 12a jest niższa niż kwota wyrównania wynikająca z rozliczenia, podmiot wypłacający dokonuje wypłaty tej różnicy na rzecz przedsiębiorstwa energetycznego uprawnionego do otrzymania wyrównania w terminie 45 dni od dnia zatwierdzenia wniosku przez podmiot wypłacający.”;

5) wart. 12c w ust. 11 otrzymuje brzmienie:

„11. Do wniosku, o którym mowa w ust. 5, oraz do wypłaty wyrównania, w przypadku, o którym mowa w ust. 1–3, stosuje się odpowiednio przepisy ust. 7, 8 i 10 oraz art. 12a ust. 7 i 8, art. 14 ust. 1–6, art. 17, art. 18 ust. 1 i 2, art. 19 i art. 20.”;

6) w art. 15 po ust. 7 dodaje się ust. 8 w brzmieniu:

„8. W przypadku, gdy suma wypłaconych i rozliczonych rekompensat jest wyższa niż suma obniżek udzielonych odbiorcom, o których mowa w art. 4 ust. 1 w okresie od dnia 1 października 2022 r. do dnia 28 lutego 2023 r. w związku ze stosowaniem w rozliczeniach z tymi odbiorcami średniej ceny wytwarzania ciepła z rekompensatą oraz kwoty (obniżki) przekazane sprzedawcom ciepła w związku ze stosowaniem przez tych sprzedawców w rozliczeniach z odbiorcami, o których mowa w art. 4 ust. 1, średniej ceny wytwarzania ciepła z rekompensatą, podmiot uprawniony zwraca różnicę na rachunek podmiotu wypłacającego w terminie do dnia 30 kwietnia 2024 r.”;

7) po art. 15 dodaje się art. 15a w brzmieniu:

„Art. 15a. 1. Sprzedawcom ciepła, którzy w okresie od 1 października 2022 r. do dnia 28 lutego 2023 r. stosowali w rozliczeniach z odbiorcami, o których mowa w art. 4 ust. 1 obniżoną cenę ciepła, cenę za zamówioną moc cieplną oraz cenę nośnika ciepła lub stawki opłaty miesięcznej za zamówioną moc cieplną i stawki opłaty za ciepło ustalone z uwzględnieniem średniej ceny wytwarzania ciepła z rekompensatą, przysługuje świadczenie wyrównawcze.

2. Świadczenie wyrównawcze, o którym mowa ust. 1, przysługuje sprzedawcy ciepła za poszczególne okresy miesięczne za okres od dnia 1 października 2022 r. do dnia 28 lutego 2023 r., w kwocie ustalonej:

1) zgodnie ze wzorem:

$$\text{KSW} = \left[(\text{CC} - \text{CCR}) \times W_c + \left(\frac{\text{CM}}{12} - \frac{\text{CMR}}{12} \right) \times W_m + (\text{CN} - \text{CNR}) \times W_n \right] \times (1 + T) - \text{WR},$$

- 2) a w przypadku stosowania stawki opłaty za ciepło i stawki opłaty miesięcznej za zamówioną moc cieplną – zgodnie ze wzorem:

$$\text{KSW} = [(\text{SC} - \text{SCR}) \times W_c + (\text{SM} - \text{SMR}) \times W_m] \times (1 + T) - \text{WR},$$

- gdzie poszczególne symbole oznaczają:

KSW – kwotę miesięcznego świadczenia wyrównawczego dla danego sprzedawcy ciepła, wynikającą ze stosowania w rozliczeniach z odbiorcami, o których mowa w art. 4 ust. 1, cen sprzedaży ciepła, mocy cieplnej i nośnika ciepła, ustalonych zgodnie z art. 3 [zł]

CC – cenę ciepła ze stosowanej w danym miesiącu taryfy dla ciepła [zł/GJ],

CM – cenę za zamówioną moc cieplną [zł/MW],

CN – cenę nośnika ciepła – wody dostarczonej do napełniania sieci ciepłowniczych i instalacji odbiorczych oraz do uzupełnienia ubytków wody poza źródłem ciepła lub niezwróconych skroplin – wyrażoną odpowiednio w złotych za metr sześcienny lub za tonę,

SC – stawkę opłaty za ciepło [zł/GJ],

SM – stawkę opłaty miesięcznej za zamówioną moc cieplną [zł/MW],

CCR – cenę ciepła stosowaną w rozliczeniach z odbiorcami, o których mowa w art. 4 ust. 1 zgodnie z art. 3 ust. 1 - 5 [zł/GJ],

CMR – cenę za zamówioną moc cieplną stosowaną w rozliczeniach z odbiorcami, o których mowa w art. 4 ust. 1 zgodnie z art. 3 ust. 1 - 5 [zł/MW],

CNR – cenę nośnika ciepła – wody dostarczonej do napełniania sieci ciepłowniczych i instalacji odbiorczych oraz do uzupełnienia ubytków wody poza źródłem ciepła lub niezwróconych skroplin stosowaną w rozliczeniach z odbiorcami, o których mowa w art. 4 ust. 1 zgodnie z art. 3 ust. 1 - 5 – wyrażoną odpowiednio w złotych za metr sześcienny lub za tonę,

SCR – stawkę opłaty za ciepło stosowaną w rozliczeniach z odbiorcami, o których mowa w art. 4 ust. 1 zgodnie z art. 3 ust. 1 - 5 [zł/GJ],

- SMR – stawkę opłaty miesięcznej za zamówioną moc cieplną stosowaną w rozliczeniach z odbiorcami, o których mowa w art. 4 ust. 1 zgodnie z art. 3 ust. 1 - 5 [zł/MW],
- Wc – ilość ciepła dostarczonego do odbiorców, o których mowa w art. 4 ust. 1 , która w danym miesiącu rozliczona została z uwzględnieniem średniej ceny wytwarzania ciepła z rekompensatą [GJ],
- Wm – wielkość zamówionej mocy cieplnej przez odbiorców, o których mowa w art. 4 ust. 1, która w danym miesiącu rozliczona została z uwzględnieniem średniej ceny wytwarzania ciepła z rekompensatą [MW],
- Wn – ilość dostarczonego nośnika do odbiorców, o których mowa w art. 4 ust. 1, która w danym miesiącu rozliczona została z uwzględnieniem średniej ceny wytwarzania ciepła z rekompensatą [m³ lub t],
- T – stawkę podatku od towarów i usług dla dostaw ciepła [%],
- WR – suma kwot otrzymanych tytułem stosowania w danym miesięcznym okresie rozliczeniowym w rozliczeniach z odbiorcami, o których mowa w art. 4 ust. 1, średniej ceny wytwarzania ciepła z rekompensatą, ustalonych jako suma:
- 1) rekompensat uzyskanych w odniesieniu do danego okresu miesięcznego bezpośrednio od podmiotu wypłacającego przypadających na odbiorców ciepła obsługiwanych przez danego sprzedawcę, oraz
 - 2) kwot (obniżek) otrzymanych w odniesieniu do danego okresu miesięcznego od wytwórców ciepła w związku ze stosowaniem w danym miesięcznym okresie rozliczeniowym w rozliczeniach z odbiorcami, o których mowa w art. 4 ust. 1, średniej ceny wytwarzania ciepła z rekompensatą;
- wartości symboli użytych w tych wzorach wyraża się liczbowo z dokładnością do dwóch miejsc po przecinku, z wyjątkiem wartości dotyczącej wielkości zamówionej mocy cieplnej, którą wyraża się liczbowo z dokładnością do trzech miejsc po przecinku.

3. Wraz z wnioskiem o wypłatę świadczenia wyrównawczego sprzedawca ciepła składa oświadczenie o dokonaniu rozliczeń z odbiorcami ciepła, o których mowa w art. 4 ust. 1, o następującej treści: „Świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia wynikającej z art. 233 § 6 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r.

- Kodeks karny oświadczam, że ceny lub stawki opłat, za okres objęty wnioskiem o wypłatę świadczenia wyrównawczego, stosowane względem odbiorców, o których mowa w art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 15 września 2022 r. o szczególnych rozwiązaniach w zakresie niektórych źródeł ciepła w związku z sytuacją na rynku paliw, zostały zastosowane zgodnie z art. 3 tej ustawy”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń.

4. Wniosek o wypłatę świadczenia wyrównawczego składa się do:

- 1) zarządcy rozliczeń - w przypadku przedsiębiorstwa energetycznego posiadającego koncesję i wykonującego działalność gospodarczą w zakresie sprzedaży ciepła odbiorcom, o których mowa w art. 4 ust. 1;
- 2) wójta, burmistrza albo prezydenta miasta, właściwego ze względu na miejsce siedziby przedsiębiorstwa energetycznego - w przypadku przedsiębiorstwa energetycznego wykonującego działalność gospodarczą w zakresie sprzedaży ciepła odbiorcom, o których mowa w art. 4 ust. 1, która nie wymaga uzyskania koncesji, lub zwolnione z obowiązku przedkładania taryf dla ciepła do zatwierdzania Prezesowi URE.

5. Wniosek o wypłatę świadczenia wyrównawczego składa się do dnia 30 kwietnia 2024 r. Termin przypadający na sobotę lub dzień wolny od pracy przypada w pierwszy dzień roboczy po tym terminie. W przypadku złożenia wniosku z niedochowaniem terminu wniosek pozostawia się bez rozpatrzenia.

6. Wniosek o wypłatę świadczenia wyrównawczego zawiera:

- 1) oznaczenie podmiotu, do którego jest kierowany wniosek;
- 2) oznaczenie podmiotu uprawnionego i jego siedziby;
- 3) numer identyfikacji podatkowej (NIP) podmiotu uprawnionego;
- 4) adres poczty elektronicznej;
- 5) elementy składowe wzorów, o których mowa w art. 15a ust. 2;
- 6) ilość sprzedanego ciepła, zamówionej mocy i nośnika ogółem oraz ilość sprzedanego ciepła, zamówionej mocy i nośnika dla odbiorców, o których mowa w art. 4 ust. 1, w podziale na poszczególne miesięczne okresy rozliczeniowe dla danego systemu ciepłowniczego;
- 7) wnioskowaną wysokość świadczenia wyrównawczego dla danego systemu ciepłowniczego;
- 8) wnioskowaną wysokość łącznego świadczenia wyrównawczego;

- 9) oświadczenie, o którym mowa w ust. 3;
- 10) numer rachunku bankowego albo rachunku w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej, na który ma zostać wypłacona rekompensata;
- 11) inne informacje niezbędne do obliczenia i wypłaty rekompensaty.

7. Do wniosku o wypłatę świadczenia wyrównawczego oraz wypłaty świadczenia wyrównawczego stosuje się odpowiednio art. 14 ust. 1-6, art. 17, art. 18 ust. 1 i 2, art. 19 i art. 20. W przypadku, gdy po wypłacie świadczenia wyrównawczego zmianie ulegnie wysokość kwot WR, o których mowa w ust. 2, wysokość świadczenia wyrównawczego podlega odpowiedniemu skorygowaniu.”;

- 8) po art. 16 dodaje się art. 16a w brzmieniu:

„Art.16a. Minister właściwy do spraw energii określi, w drodze rozporządzenia, wzór wniosku o wypłatę świadczenia wyrównawczego, mając na uwadze zakres danych i informacji niezbędnych do zweryfikowania prawidłowości wniosku, zapewnienie przejrzystości i komunikatywności tego wniosku oraz potrzebę ujednolicenia jego formy.”;

- 9) art. 28 otrzymuje brzmienie:

„Art. 28. Rekompensaty dla przedsiębiorstw energetycznych, o których mowa w art. 3 ust. 1 i 2, wyrównania, dodatki dla gospodarstw domowych, świadczenia wyrównawcze oraz dodatki dla podmiotów wrażliwych są finansowane z Funduszu Przeciwdziałania COVID-19, o którym mowa w art. 65 ust. 1 ustawy z dnia 31 marca 2020 r. o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz. 568, z późn. zm.), zwanego dalej „Funduszem”.”;

- 10) w art. 29:

- a) ust. 1 i 2 otrzymuje brzmienie:

„1. Wypłata rekompensat dla przedsiębiorstw energetycznych, o których mowa w art. 3 ust. 2, wypłata wyrównania dla przedsiębiorstw energetycznych, o których mowa w art. 3a ust. 3, i sprzedawców ciepła, o których mowa w art. 12c ust. 10 pkt 2, wypłata świadczeń wyrównawczych dla przedsiębiorstw energetycznych, o których mowa w art. 15a ust. 4 pkt 2 oraz wypłata dodatków dla gospodarstw domowych i dodatków dla podmiotów wrażliwych jest zadaniem zleconym gminie.

2. Wojewodowie przekazują gminom środki w ramach limitu określonego na

wypłatę rekompensat dla przedsiębiorstw energetycznych, o których mowa w art. 3 ust. 2, wypłatę wyrównania dla przedsiębiorstw energetycznych, o których mowa w art. 3a ust. 3, i sprzedawców ciepła, o których mowa w art. 12c ust. 10 pkt 2, wypłatę świadczeń wyrównawczych dla przedsiębiorstw energetycznych, o których mowa w art. 15a ust. 4 pkt 2 oraz wypłatę dodatków dla gospodarstw domowych oraz dodatków dla podmiotów wrażliwych w planie finansowym Funduszu na realizację wypłat rekompensat dla przedsiębiorstw energetycznych, o których mowa w art. 3 ust. 2, wypłat wyrównania dla przedsiębiorstw energetycznych, o których mowa w art. 3a ust. 3, i sprzedawców ciepła, o których mowa w art. 12c ust. 10 pkt 2, wypłat świadczeń wyrównawczych dla przedsiębiorstw energetycznych, o których mowa w art. 15a ust. 4 pkt 2 oraz wypłat dodatków dla gospodarstw domowych i dodatków dla podmiotów wrażliwych z Funduszu.”;

b) w ust. 3:

- w pkt 1a lit b) po wyrażeniu „2023 r.” dodaje się wyrażenie „i 2024 r.”
- po pkt 1a dodaje się pkt 1b w brzmieniu:

„1b) w przypadku środków na wypłatę świadczenia wyrównawczego dla przedsiębiorstw energetycznych, o których mowa w art. 15a ust. 4 pkt 2 - do dnia 29 lutego 2024 r., przy czym do dnia 31 maja 2024 r. gmina może złożyć jego korektę;”;

11) w art. 30:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Gminy otrzymują środki na realizację wypłat rekompensat dla przedsiębiorstw energetycznych, o których mowa w art. 3 ust. 2, wypłat wyrównań dla przedsiębiorstw energetycznych, o których mowa w art. 3a ust. 3, i sprzedawców ciepła, o których mowa w art. 12c ust. 10 pkt 2, wypłat świadczeń wyrównawczych dla przedsiębiorstw energetycznych, o których mowa w art. 15a ust. 4 pkt 2 oraz wypłat dodatków dla gospodarstw domowych i dodatków dla podmiotów wrażliwych za pośrednictwem wojewodów w granicach kwot określonych na ten cel w planie finansowym Funduszu.

2. Przy ustalaniu wysokości środków na realizację wypłat rekompensat, o których mowa w art. 3 ust. 2, wypłat wyrównań dla przedsiębiorstw energetycznych, o których mowa w art. 3a ust. 3, i sprzedawców ciepła, o których mowa w art. 12c ust. 10 pkt 2, wypłat świadczeń wyrównawczych dla przedsiębiorstw energetycznych, o

których mowa w art. 15a ust. 4 pkt 2 oraz wypłat dodatków dla gospodarstw domowych i dodatków dla podmiotów wrażliwych uwzględnia się koszty wypłacania odbiorcom tych rekompensat i wyrównań oraz tych dodatków, w wysokości 2% łącznej kwoty środków wypłacanych przez gminę.”;

b) w ust. 4b po pkt 4 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje pkt 5 i 6 w brzmieniu:

„5) na wypłaty za pierwszy kwartał 2024 r. - do dnia 29 lutego 2024 r.;

6) na wypłaty za drugi kwartał 2024 r. - do dnia 30 kwietnia 2024 r.”;

c) po ust. 4c dodaje się ust. 4d w brzmieniu:

„4d. Wniosek o przekazanie gminom środków na wypłaty świadczeń wyrównawczych dla przedsiębiorstw energetycznych, o których mowa w o których mowa w art. 15a ust. 4 pkt 2, właściwy wojewoda składa jednorazowo do ministra właściwego do spraw energii, określając łączną wysokość wnioskowanej kwoty i numer rachunku bankowego. Minister właściwy do spraw energii przekazuje wojewodzie środki na wypłaty świadczeń wyrównawczych dla przedsiębiorstw energetycznych, o których mowa w o których mowa w art. 15a ust. 4 pkt 2, w terminie 30 dni od dnia złożenie wniosku. Wojewoda może złożyć korektę wniosku w terminie do dnia 30 czerwca 2024 r. Minister właściwy do spraw energii przekazuje środki wojewodzie w terminie do 30 dni od dnia otrzymania korekty wniosku.”

d) w ust. 5 po pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje pkt 4 i 5 w brzmieniu:

„4) 31 grudnia 2024 r. - w przypadku środków na wypłatę wyrównań dla przedsiębiorstw energetycznych, o których mowa w art. 3a ust. 3, za okres od 1 stycznia 2024 do 30 czerwca 2024;

5) 30 września 2024 r. - w przypadku środków na wypłatę świadczeń wyrównawczych dla przedsiębiorstw energetycznych, o których mowa w art. 15a ust. 4 pkt 2.”;

12) w art. 32 ust. 1 - 3 otrzymują brzmienie:

„1. Rekompensaty dla przedsiębiorstw energetycznych, o których mowa w art. 3 ust. 1, świadczenia wyrównawcze dla przedsiębiorstw energetycznych, o których mowa w art. 15a ust. 4 pkt 1 i wyrównania dla przedsiębiorstw energetycznych, o których mowa w art. 3a ust. 1, i sprzedawców ciepła, o których mowa w art. 12c ust. 10 pkt 1, są wypłacane przez zarządcę rozliczeń.

2. Zarządca rozliczeń otrzymuje środki na realizację wypłat rekompensat dla przedsiębiorstw energetycznych, o których mowa w art. 3 ust. 1, wypłat świadczeń

wyrównawczych dla przedsiębiorstw energetycznych, o których mowa w art. 15a ust. 4 pkt 1 i wyrównań dla przedsiębiorstw energetycznych, o których mowa w art. 3a ust. 1, i sprzedawców ciepła, o których mowa w art. 12c ust. 10 pkt 1, z Funduszu w ramach limitu określonego na ten cel w planie finansowym Funduszu na wyodrębniony rachunek bankowy, zwany dalej „rachunkiem rekompensaty ciepłowniczej.

3. Wniosek o przekazanie środków na wypłaty rekompensat dla przedsiębiorstw energetycznych, o których mowa w art. 3 ust. 1, wypłaty świadczeń wyrównawczych dla przedsiębiorstw energetycznych, o których mowa w art. 15a ust. 4 pkt 1 i wyrównań dla przedsiębiorstw energetycznych, o których mowa w art. 3a ust. 1, i sprzedawców ciepła, o których mowa w art. 12c ust. 10 pkt 1, zarządca rozliczeń składa nie częściej niż raz na miesiąc do ministra właściwego do spraw energii, określając łączną wysokość wnioskowanej kwoty i numer rachunku rekompensaty ciepłowniczej.”;

- 13) w art. 37 w ust. 1, 1a i 1b wyrażenia „1 000 000 zł” zastępuje się wyrażeniem „100 000 zł”;
- 14) w art. 59a w ust. 1, wyrażenie „31 grudnia 2023 r.” zastępuje się wyrażeniem „30 czerwca 2024 r.”;
- 15) po art. 59a dodaje się art. 59b w brzmieniu:

„Art. 59b. 1. Wytwórca ciepła, na wniosek sprzedawcy ciepła w danym systemie ciepłowniczym złożony nie później niż do dnia 30 września 2024 r., jest obowiązany przekazać temu sprzedawcy ciepła informację o cenie ciepła, cenie za zamówioną moc cieplną oraz cenie nośnika ciepła lub stawce opłaty miesięcznej za zamówioną moc cieplną i stawce opłaty za ciepło w wysokości odpowiadającej średniej cenie wytwarzania ciepła z rekompensatą, za każdy miesiąc wskazany w tym wniosku przypadający w okresie od dnia 1 marca 2023 r. do dnia 30 czerwca 2024 r. , w terminie 7 dni od daty złożenia tego wniosku.

2. Wytwórca ciepła, który w terminie nie stosuje się do obowiązku, o którym mowa w art. 59b ust.1, podlega karze pieniężnej w wysokości nie wyższej niż 10% przychodu ukaranego wytwórcy osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, a jeżeli kara pieniężna jest związana z działalnością wykonywaną na podstawie koncesji, to wysokość tej kary nie może być wyższa niż 10% przychodu ukaranego wytwórcy, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim

roku podatkowym.

3. Kara pieniężna, o których mowa w ust. 2, wymierza Prezes URE.

4. Do kary pieniężnej, o której mowa w ust. 2, stosuje się przepisy art. 56 ust. 4 i 6–7a ustawy – Prawo energetyczne.

5. Kara pieniężna, o której mowa w ust. 2, stanowi dochód budżetu państwa.”;

16) w art. 62:

a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Maksymalny limit wydatków z Funduszu przeznaczonych na wyrównania, o których mowa w art. 12a ust. 1 oraz świadczenia wyrównawcze, o których mowa w art. 15a, w roku 2024 wynosi 2 400 000 000,00 zł.”;

b) w ust. 2 wyrażenia „ust. 1” zastępuje się wyrażeniem „ust. 1 i 1a”;

17) art. 63a otrzymuje brzmienie:

„Art. 63a. Środki wypłacone z tytułu rekompensat dla przedsiębiorstw energetycznych, o których mowa w art. 3 ust. 1 i 2, świadczenia wyrównawcze dla przedsiębiorstw energetycznych, o których mowa w art. 15a ust. 4 pkt 1 i wyrównania dla przedsiębiorstw energetycznych, o których mowa w art. 3a ust. 2 i 3, i sprzedawców ciepła, o których mowa w art. 12c, zalicza się do kategorii drugiej należności podlegających zaspokojeniu z funduszków masy upadłości, o której mowa w art. 342 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. - Prawo upadłościowe (Dz.U. z 2022 r. poz. 1520 oraz z 2023 r. poz. 825).”;

Art. 5. W ustawie z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 724 z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 ust. 1 uchyla się pkt 4;

2) art. 1a otrzymuje brzmienie:

„1. W sprawach nieuregulowanych w niniejszej ustawie stosuje się przepisy ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 977 z późn. zm.), ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 682 z późn. zm.) oraz ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2023 r. poz. 1094, 1113, 1501, 1506, 1688, 1719, 1890, 1906, 2029).”;

3) w art. 2:

a) pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) gmina pobliska – gminę, której obszar w całości albo w części jest położony w odległości mniejszej niż odległość, o której mowa w art. 4 ust. 1;”

b) uchyla się pkt 7,

c) uchyla się pkt 8,

d) w pkt 10 kropkę zastępuje się średnikiem i po pkt. 10 dodaje się pkt. 11 w brzmieniu:

„11) inwestycja towarzysząca – inwestycję w zakresie budowy lub przebudowy urządzeń, instalacji, sieci lub obiektów budowlanych w rozumieniu art. 3 pkt 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane, koniecznych do wyprowadzenia mocy z elektrowni wiatrowej lub infrastruktury energetycznej i teleinformatycznej niezbędnej do funkcjonowania elektrowni wiatrowej.”,

e) dodaje się pkt. 12 w brzmieniu:

„12) modernizacja - proces inwestycyjny dotyczący oddanej do użytkowania w rozumieniu ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane elektrowni wiatrowej lub zespołu elektrowni wiatrowych, dla których uzyskano tę samą decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, o której mowa w dziale V rozdziale 3 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, zwaną dalej „decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach”, prowadzący co najmniej do zwiększenia wielkości mocy zainstalowanej, w szczególności poprzez wymianę elementów technicznych.”;

f) dodaje się pkt. 13 w brzmieniu:

„13) tereny podlegające ochronie akustycznej – tereny, dla których zostały ustalone dopuszczalne poziomy hałasu na podstawie art. 113 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz.U. z 2022 r. poz. 2556, z późn. zm.);”

g) dodaje się pkt. 14 w brzmieniu:

„14) hałas elektrowni wiatrowej – hałas w rozumieniu art. 3 pkt 5 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska emitowany przez elektrownię

wiatrową;”.

4) art. 3 otrzymuje brzmienie:

„1. Ustalenie lokalizacji inwestycji polegającej na budowie elektrowni wiatrowej może nastąpić na podstawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, o którym mowa w art. 4 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, zwanego dalej „planem miejscowym”, zintegrowanego planu inwestycyjnego, o którym mowa w art. 37ea z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, zwanego dalej „zintegrowanym planem inwestycyjnym”, lub uchwały o ustaleniu lokalizacji inwestycji, o której mowa w art. 6¹ ust. 1.

2. Ustalenie lokalizacji inwestycji towarzyszącej może nastąpić łącznie z lokalizacją elektrowni wiatrowej na podstawie uchwały o ustaleniu lokalizacji inwestycji, o której mowa w art. 6¹ ust. 1, lub na zasadach wynikających z ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Do ustalenia lokalizacji inwestycji towarzyszących nie mają zastosowania ograniczenia wynikające z art. 4 i art. 4c oraz art. 6¹ ust. 3 pkt. 2.”;

5) w art. 4:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Ustalenie lokalizacji inwestycji polegającej na budowie elektrowni wiatrowej, o którym mowa w art. 3 ust. 1, następuje z uwzględnieniem, że odległość tej elektrowni wiatrowej od terenu podlegającego ochronie akustycznej jest równa lub większa od odległości określonej w załącznikach nr 1-2 do ustawy, odpowiednio dla danego rodzaju terenu podlegającego ochronie akustycznej, zależnej od maksymalnego emitowanego hałasu elektrowni wiatrowej.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 2 – 4 w brzmieniu:

„2. Jeżeli przepisy odrębne wymagają odległości większej od odległości, o której mowa w ust. 1, stosuje się przepisy odrębne.

3. Modernizacja elektrowni wiatrowej lub zespołu elektrowni wiatrowych, dla których uzyskano tę samą decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach (dalej: „zespół elektrowni wiatrowych”), dokonywana przy zachowaniu dotychczasowej lokalizacji poszczególnych elektrowni wiatrowych, przy braku zwiększenia ich liczby oraz niepowodująca zwiększenia oddziaływania na środowisko w stosunku do zakresu określonego w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydanej dla

przedsięwzięcia będącego przedmiotem modernizacji, nie wymaga zachowania odległości, o której mowa w ust. 1, pod warunkiem, że w wyniku modernizacji nie zostaną przekroczone normy poziomu hałasu określone w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska oraz w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie tej ustawy.

4. W przypadkach określonych w ust. 3, odległość, o której mowa w ust.1, nie jest brana pod uwagę przy wydawaniu decyzji administracyjnych, wymaganych do dokonania modernizacji, o której mowa w ust. 3.”;

c) dotychczasowy ust. 4 otrzymuje numer 5 oraz brzmienie:

„5. W przypadku lokalizowania lub budowy budynku mieszkalnego albo budynku o funkcji mieszanej na podstawie decyzji o warunkach zabudowy, o której mowa w art. 4 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, zwanej dalej „decyzją o warunkach zabudowy”, albo decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego, o której mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1 tej ustawy, zwanej dalej „decyzją o lokalizacji inwestycji celu publicznego”, albo lokalizowania takiego budynku na podstawie planu miejscowego odległość tego budynku od elektrowni wiatrowej określa się zgodnie z zasadami określonymi w ust. 1.”;

d) dotychczasowy ust. 5 otrzymuje numer 6 oraz wyrazy „w ust. 4” zastępuje się w nim wyrazami „w ust. 5”:

6) uchyla się art. 4a i art. 4b;

7) w art. 4c:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku lokalizacji elektrowni wiatrowej odległość elektrowni od parku narodowego lub rezerwatu przyrody wynosi nie mniej niż 300 metrów.”;

b) uchyla się ust. 4;

8) w art. 5

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przez odległość, o której mowa w art. 4 ust. 1 i 5 oraz w art. 4c ust. 2, rozumie się najkrótszy odcinek pomiędzy:

1) rzutem poziomym istniejącego budynku mieszkalnego albo istniejącego budynku o funkcji mieszanej, o ile budynek ten znajduje się na terenie podlegającym ochronie akustycznej, albo

- 2) granicą terenu podlegającego ochronie akustycznej, objętego decyzją o warunkach zabudowy, dotyczącą inwestycji, o której mowa w pkt. 1, na którym możliwa jest lokalizacja tej inwestycji, albo
 - 3) linią rozgraniczającą teren podlegający ochronie akustycznej, którego sposób zagospodarowania określony w planie miejscowym dopuszcza realizację inwestycji, o której mowa w pkt. 1, albo
 - 4) granicą obszaru, dla którego ustanowiono formę ochrony przyrody, o której mowa w art. 4c ust. 2, albo
 - 5) granicą terenu objętego inwestycją mieszkaniową określoną w uchwale o ustaleniu lokalizacji inwestycji mieszkaniowej, o której mowa w art. 7 ust. 4 ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o ułatwieniach w przygotowaniu i realizacji inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących (Dz. U. z 2021 r. poz. 1538)
 - a wieżą istniejącej lub planowanej elektrowni wiatrowej”,
- b) uchyla się ust 2;
- 9) w art. 6:
- a) w pkt 1) lit. b) otrzymuje brzmienie:
 - „b) organy gminy oraz wojewoda – przy wydawaniu decyzji o warunkach zabudowy i decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego,”
 - b) w pkt. 1) w lit. d) średnik zastępuje się przecinkiem i po lit. d) dodaje się lit. e) w brzmieniu:
 - „e) organy gminy – przy sporządzaniu oraz uchwalaniu uchwały o ustaleniu lokalizacji inwestycji, o której mowa w art. 6¹ ust 1.”
 - c) uchyla się pkt 2;
- 10) dodaje się art. 6¹ – 6⁴ w brzmieniu:
- „Art. 6¹. 1. Uchwała o ustaleniu lokalizacji inwestycji jest podejmowana przez radę gminy, na terenie której planowana jest inwestycja w zakresie elektrowni wiatrowej lub zespołu elektrowni wiatrowych, na wniosek inwestora.
2. Uchwała, o której mowa w ust. 1 wiąże organy administracji architektoniczno-budowlanej wydające pozwolenie na budowę dla elektrowni wiatrowej lub zespołu elektrowni wiatrowych, a także właściwe organy administracji architektoniczno-budowlanej w zakresie wydawania decyzji dotyczących innych inwestycji.

3. Ustalenie lokalizacji inwestycji polegającej na budowie elektrowni wiatrowej lub zespołu elektrowni wiatrowych na podstawie zintegrowanego planu inwestycyjnego lub uchwały o ustaleniu lokalizacji inwestycji, o której mowa w ust. 1, może nastąpić:

- 1) niezależnie od istnienia miejscowego planu lub studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy lub planu ogólnego gminy, o których mowa w ustawie z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym,
- 2) jeżeli postanowienia miejscowego planu lub studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy lub planu ogólnego gminy, o których mowa w ustawie z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, nie zakazują lokalizacji elektrowni wiatrowej na danym obszarze lub dany obszar nie został przeznaczony na budynki mieszkalne lub o funkcji mieszanej. Określenie innego sposobu zagospodarowania przestrzennego niż elektrownia wiatrowa nie stanowi zakazu, o którym mowa w zdaniu poprzednim.

4. Uchwała o ustaleniu lokalizacji inwestycji, z chwilą wejścia w życie, staje się szczególną formą planu miejscowego.

5. Wejście w życie uchwały o ustaleniu lokalizacji inwestycji powoduje utratę mocy obowiązującej planów miejscowych lub ich części w zakresie, w jakim odnoszą się do terenu objętego tą uchwałą.

Art. 6². 1. Wniosek o podjęcie uchwały o ustaleniu lokalizacji inwestycji jest składany do właściwej miejscowo rady gminy za pośrednictwem wójta, burmistrza albo prezydenta miasta.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, może dotyczyć również inwestycji towarzyszącej objętej tym samym zamierzeniem inwestycyjnym.

3. W przypadku podjęcia przez radę gminy uchwały o ustaleniu lokalizacji inwestycji nie jest wymagana zgoda na przeznaczenie gruntów rolnych na cele nierolnicze, o której mowa w ustawie z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz. U. z 2022 r. poz. 2409 z późn. zm.).

4. Rada gminy ustala lokalizację inwestycji w formie uchwały w terminie 90 dni od dnia złożenia przez inwestora wniosku, o którym mowa w ust. 1. Rada gminy podejmując uchwałę bierze pod uwagę wyniki przeprowadzonych konsultacji

społecznych.

5. Przed podjęciem lub zmianą uchwały o ustaleniu lokalizacji inwestycji organ właściwy do jej podjęcia zapewnia możliwość udziału społeczeństwa w postępowaniu. W tym celu organ właściwy do podjęcia uchwały, bez zbędnej zwłoki, podaje do publicznej wiadomości w sposób określony w art. 8h ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym informacje o:

- 1) wszczęciu postępowania;
- 2) przedmiocie uchwały;
- 3) organie właściwym do podjęcia uchwały;
- 4) możliwościach zapoznania się z niezbędną dokumentacją sprawy oraz o miejscu, w którym jest ona wyłożona do wglądu. Do niezbędnej dokumentacji sprawy należy wniosek o wydanie uchwały wraz z wymaganymi załącznikami;
- 5) możliwości składania uwag i wniosków;
- 6) sposobie i miejscu składania uwag i wniosków, wskazując jednocześnie 30-dniowy termin ich składania. Uwagi lub wnioski złożone po upływie tego terminu, pozostawia się bez rozpatrzenia;
- 7) organie właściwym do rozpatrzenia uwag i wniosków;
- 8) terminie i miejscu spotkania otwartego dla społeczeństwa.

6. Uwagi i wnioski mogą być wnoszone:

- 1) w formie pisemnej;
- 2) ustnie do protokołu;
- 3) za pomocą środków komunikacji elektronicznej bez konieczności opatrywania ich kwalifikowanym podpisem elektronicznym.

7. Przepisy art. 6b-6d stosuje się odpowiednio do ogłoszenia informacji o wszczęciu postępowania w sprawie podjęcia lub zmiany uchwały o ustaleniu lokalizacji inwestycji, o której mowa w ust. 5.

8. Organ prowadzący postępowanie:

- 1) rozpatruje uwagi i wnioski;
- 2) bierze pod uwagę wyniki postępowania z udziałem społeczeństwa, w tym z udziałem gminy pobliskiej;
- 3) w uzasadnieniu uchwały podaje informacje o udziale społeczeństwa w postępowaniu oraz o tym, w jaki sposób zostały wzięte pod uwagę i w jakim zakresie zostały uwzględnione uwagi i wnioski zgłoszone w związku z udziałem

społeczeństwa.

9. Organ właściwy do podjęcia uchwały podaje do publicznej wiadomości informację o podjętej uchwale i o możliwościach zapoznania się z jej treścią.

10. Jeżeli uchwała o ustaleniu lokalizacji inwestycji nie może być podjęta w terminie określonym w ust. 4, przewodniczący rady gminy jest obowiązany powiadomić inwestora przed upływem tego terminu, podając powody opóźnienia oraz wskazując nowy termin podjęcia uchwały, nie dłuższy niż 60 dni od dnia upływu terminu, o którym mowa w ust. 4.

Art. 6³. 1. Wniosek, o którym mowa w art. 6² ust. 1, zawiera:

- 1) określenie granic terenu objętego wnioskiem, przedstawionych na kopii mapy zasadniczej lub w przypadku jej braku, na kopii mapy ewidencyjnej, przyjętej do państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego, obejmującej teren, którego wniosek dotyczy, i obszaru, na który ta inwestycja będzie oddziaływać, w skali 1:1000 lub większej;
- 2) określenie planowanej całkowitej wysokości elektrowni wiatrowej;
- 3) określenie planowanej mocy zainstalowanej elektrowni wiatrowej;
- 4) określenie odległości elektrowni wiatrowej od budynków mieszkalnych lub budynków o funkcji mieszanej;
- 5) określenie odległości elektrowni wiatrowej od form ochrony przyrody, o których mowa w art. 4c ust. 2;
- 6) określenie zmian w dotychczasowym sposobie zagospodarowania i uzbrojeniu terenu;
- 7) charakterystykę inwestycji obejmującą określenie planowanego sposobu zagospodarowania terenu oraz charakterystyki zabudowy i zagospodarowania terenu, w tym przeznaczenia projektowanych obiektów budowlanych, przedstawione w formie opisowej i graficznej;
- 8) zasięg oddziaływania hałasem elektrowni wiatrowej uwidoczniiony na podkładzie mapy ewidencyjnej gruntów i budynków oraz informację o maksymalnym poziomie hałasu emitowanego przez elektrownię wiatrową;
- 9) decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, jeżeli jest wymagana zgodnie z przepisami ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

2. W przypadku, gdy wniosek, o którym mowa w art. 6² ust. 1, nie spełnia wymogów, o których mowa w ust. 1, wójt, burmistrz albo prezydent miasta wzywa inwestora do usunięcia braków formalnych wniosku, wskazując termin na ich usunięcie, nie dłuższy niż 30 dni, pouczając jednocześnie, że nieusunięcie tych braków spowoduje pozostawienie wniosku bez rozpoznania.

Art. 6⁴. 1. Wydając pozwolenie na budowę dla modernizacji organ administracji architektoniczno-budowlanej uwzględnia wymogi określone w art. 4.

2. Wniosek o wydanie pozwolenia na budowę dla modernizacji inwestor składa do właściwego organu administracji architektoniczno-budowlanej, załączając decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach wydaną dla oddanej do użytkowania elektrowni wiatrowej lub zespołu elektrowni wiatrowych mających podlegać modernizacji oraz ocenę oddziaływania akustycznego, potwierdzającą, że poziom hałasu emitowanego przez zmodernizowaną elektrownię wiatrową lub zmodernizowany zespół elektrowni wiatrowych jest zgodny z normami dotyczącymi dopuszczalnych poziomów hałasu określonymi w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska oraz w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie tej ustawy.

3. Do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach załączanej przez inwestora do wniosku, o którym mowa w ust. 1, przepisów art. 72 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko nie stosuje się.

4. W przypadku, gdy modernizacja skutkuje zwiększeniem mocy zainstalowanej o więcej niż 50% w stosunku do wartości określonej w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, o której mowa w ust. 2, organ administracji architektoniczno-budowlanej występuje do właściwego regionalnego dyrektora ochrony środowiska o uzgodnienie pod względem zawierania się modernizacji w zakresie oddziaływania elektrowni wiatrowej lub zespołu elektrowni wiatrowych na środowisko określonym w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, o której mowa w ust. 2.

5. Uzgodnienia, o którym mowa w ust. 4, właściwy regionalny dyrektor ochrony środowiska dokonuje w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku o uzgodnienie. W przypadku braku stanowiska regionalnego dyrektora ochrony środowiska w tym terminie, uznaje się, że regionalny dyrektor ochrony środowiska uznał modernizację za zawierającą się w zakresie oddziaływania elektrowni wiatrowej lub zespołu

elektrowni wiatrowych na środowisko określonym w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, o której mowa w ust. 2.

6. Regionalny dyrektor ochrony środowiska uznając, że modernizacja nie zawiera się w zakresie oddziaływania na środowisko, o którym mowa w ust. 4, określa w uzgodnieniu zakres ponownej oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, wskazując parametry wymagające ponownego zbadania.

7. W przypadku, gdy organ administracji architektoniczno-budowlanej uzna modernizację za wykraczającą poza zakres oddziaływania na środowisko, o którym mowa w ust. 4, zawiesza postępowanie w sprawie wydania pozwolenia na budowę do czasu wydania decyzji zmieniającej decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, o której mowa w ust. 2.

8. Postępowanie w sprawie wydania decyzji zmieniającej decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach modernizowanej elektrowni wiatrowej lub modernizowanego zespołu elektrowni wiatrowych, prowadzone jest jedynie w zakresie określonym przez regionalnego dyrektora ochrony środowiska w uzgodnieniu, o którym mowa w ust. 6.

9. Jeżeli przed podjęciem uchwały o ustaleniu lokalizacji inwestycji dotyczącej modernizacji wydana została decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach, o której mowa w art. 6³ ust. 1 pkt 8, dla tej modernizacji, do postępowania o uzyskanie pozwolenia na budowę stosuje się przepisy ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane.

10. W przypadku, gdy modernizacja obejmuje wymianę urządzeń służących do wytwarzania energii elektrycznej w elektrowni wiatrowej, w ramach tej modernizacji zamontowane mogą zostać jedynie urządzenia, które zostały wyprodukowane nie później niż w terminie 48 miesięcy przed dniem wytworzenia po raz pierwszy energii elektrycznej w zmodernizowanej elektrowni wiatrowej.”;

11) dodaje się art. 6f¹ w brzmieniu:

„Art. 6f¹. Przepisy art. 6b-6d stosuje się odpowiednio do ogłoszenia o rozpoczęciu konsultacji społecznych zintegrowanego planu inwestycyjnego, o którym mowa w art. 37ec ust. 2 pkt 4 lit. d ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.”;

12) w art. 7:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Uchwała o ustaleniu lokalizacji inwestycji, zintegrowany plan inwestycyjny lub plan miejscowy, na podstawie których ma być lokalizowana elektrownia wiatrowa:

- 1) określa maksymalną całkowitą wysokość elektrowni wiatrowej i maksymalną liczbę elektrowni wiatrowych;
- 2) sporządza się co najmniej dla obszaru położonego w granicach gminy, w której jest lokalizowana elektrownia wiatrowa, znajdującego się w odległości, o której mowa w art. 4 ust. 1.”,

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W uzasadnieniu dołączanym do projektu uchwały o ustaleniu lokalizacji inwestycji lub uchwały w sprawie przystąpienia do sporządzania zintegrowanego planu inwestycyjnego lub planu miejscowego, przewidujących lokalizację elektrowni wiatrowej zamieszcza się w szczególności maksymalną całkowitą wysokość elektrowni wiatrowej, maksymalną średnicę wirnika wraz z łopatom i maksymalną liczbę elektrowni wiatrowych, które zostaną określone w tym planie.”,

c) uchyla się ust. 3,

d) uchyla się ust. 4;

13) w art. 7aa wyraz „dwadzieścia” zastępuje się wyrazem „dziesięć”;

14) po art. 7c dodaje się art. 7d oraz 7e w brzmieniu:

„Art. 7d. 1. Wytwórca energii elektrycznej w elektrowni wiatrowej wnosi na rzecz gminy, na terenie której zlokalizowana jest elektrownia wiatrowa, roczną opłatę w wysokości 30 złotych za 1 kW mocy zainstalowanej elektrycznej elektrowni wiatrowej.

2. Obowiązek wniesienia opłaty, o której mowa w ust. 1, powstaje od dnia oddania do użytkowania elektrowni wiatrowej i trwa do dnia demontażu elektrowni wiatrowej.

3. Obowiązku wniesienia opłaty, o której mowa w ust. 1, nie stosuje się do wytwórców energii elektrycznej w elektrowni wiatrowej w przypadku, gdy wytwórca przeznaczy co najmniej 10% mocy zainstalowanej elektrowni wiatrowej na cel określony w art. 6g ust. 1, a moc zainstalowana zostanie skutecznie objęta przez mieszkańców gminy zgodnie z art. 6g ust. 5-8.

4. Wytwórca energii elektrycznej w elektrowni wiatrowej oblicza wysokość opłaty, o której mowa w ust. 1, za dany rok kalendarzowy oraz wnosi ją na rachunek

gminy w terminie do dnia 31 grudnia każdego roku.

5. W przypadku powstania obowiązku, o którym mowa w ust. 1, w trakcie roku kalendarzowego, wysokość opłaty oblicza się proporcjonalnie do liczby dni pozostałych do końca tego roku kalendarzowego.

6. Wytwórca energii elektrycznej w elektrowni wiatrowej wraz z wniesieniem opłaty przedkłada wójtowi, burmistrzowi albo prezydentowi miasta informację zawierającą:

- 1) oznaczenie wytwórcy energii elektrycznej w elektrowni wiatrowej;
- 2) oznaczenie elektrowni wiatrowej;
- 3) moc zainstalowaną elektryczną elektrowni wiatrowej;
- 4) datę uruchomienia elektrowni wiatrowej;
- 5) kwotę wniesionej opłaty.

7. W przypadku powstania zaległości w obowiązku wniesienia opłaty, o której mowa w ust. 1, wniesioną opłatę zalicza się w pierwszej kolejności na poczet rozliczenia tej zaległości.

8. W sprawach nieuregulowanych dotyczących opłaty stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa.

9. Opłata, o której mowa w ust. 1, stanowi dochód gminy i przeznaczana jest na pokrycie kosztów związanych z przeciwdziałaniem ubóstwu energetycznemu w gminie, rozwój infrastruktury zlokalizowanej w bezpośrednim sąsiedztwie elektrowni wiatrowej oraz na zadania wybrane przez mieszkańców gminy w ramach budżetu obywatelskiego, o którym mowa w art. 5a ust. 4 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 40 z późn. zm.), przy czym na zadania w ramach budżetu obywatelskiego gmina powinna przeznaczać nie mniej niż 20% dochodów z opłat, o których mowa w ust. 1.

10. Stawka opłaty, o której mowa w ust. 1, podlega corocznej waloryzacji średniorocznym wskaźnikiem cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem z poprzedniego roku kalendarzowego, określonym w komunikacie Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, ogłoszonym w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”.

Art. 7e. 1. Wytwórca energii elektrycznej w elektrowni wiatrowej, który nie wniósł opłaty w terminie, o którym mowa w art. 7d ust. 4, lub w wysokości, o której mowa w art. 7d ust. 1, podlega karze pieniężnej.

2. Karę pieniężną, o której mowa w ust. 1, wymierza wójt, burmistrz albo prezydent miasta w drodze decyzji administracyjnej.

3. Wysokość kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1 wynosi 150% opłaty, o której mowa w art. 7d ust. 1.

4. Uiszczenie przez wytwórcę energii elektrycznej w elektrowni wiatrowej administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1, nie zwalnia go od obowiązku uiszczenia opłaty, o której mowa w art. 7d ust. 1.

5. Kara pieniężna, o której mowa w ust. 1, podlega ściągnięciu w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji w zakresie egzekucji obowiązków o charakterze pieniężnym.

6. W sprawach nieuregulowanych, dotyczących kar pieniężnych, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa, z tym, że uprawnienia organów podatkowych przysługują wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta.”;

15) w "Rozdziale 2A. Zasady bezpiecznej eksploatacji elementów technicznych elektrowni wiatrowej” uchyla się art. 8b ust. 2 oraz art. 8c-8p;

16) uchyla się art. 12;

17) dodaje się załączniki do ustawy w brzmieniu:

„Załącznik nr 1:

Poz.	Maksymalny emitowany hałas elektrowni wiatrowej [dB(A)]	Odległość wyrażona w metrach [m] dla terenów podlegających ochronie akustycznej: <ul style="list-style-type: none">• tereny zabudowy mieszkaniowej wielorodzinnej i zamieszkania zbiorowego• tereny zabudowy zagrodowej• tereny rekreacyjno-wypoczynkowe• tereny mieszkaniowo-usługowe
1	< 100	300
2	100	300
3	101	300
4	102	300
5	103	300

6	104	314
7	105	352
8	106	394
9	107	441
10	108	491
11	109	546
12	110	606
13	> 110	2000

Załącznik nr 2:

Poz.	Maksymalny emitowany hałas elektrowni wiatrowej [dB(A)]	Odległość wyrażona w metrach [m] dla terenów podlegających ochronie akustycznej: <ul style="list-style-type: none"> • tereny zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej, • tereny zabudowy związanej ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży, • tereny domów opieki społecznej, • tereny szpitali, • strefa ochronna uzdrowiska.
1	< 100	400
2	100	400
3	101	400
4	102	441
5	103	491
6	104	546
7	105	607
8	106	672
9	107	743
10	108	819
11	109	905
12	110	994
13	> 110	2000

””

Art. 6. W ustawie z dnia 9 marca 2023 r. o zmianie ustawy o inwestycjach w zakresie

elektrowni wiatrowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2023 r. poz. 553) w art. 1 pkt 10) w treści art. 6g ust. 1 wyrazy „przeznacza” zastępuje się wyrazami „może przeznaczyć”.

Art. 7. W ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz. U. z 2022 r. poz. 1385, poz. 1723, 2127, 2243, 2370 i 2687 oraz z 2023 r. poz. 295, 1506, 1597, 1681, 1688 i 1693) po art. 49 dodaje się art. 49a w brzmieniu:

„Art. 49a. 1. Przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się wytwarzaniem energii elektrycznej jest obowiązane sprzedawać wytworzoną energię elektryczną na giełdach towarowych w rozumieniu ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych, na rynku organizowanym przez podmiot prowadzący na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej rynek regulowany lub na zorganizowanej platformie obrotu prowadzonej przez spółkę prowadzącą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej giełdę towarową w rozumieniu ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych lub w ramach jednolitego łączenia rynków dnia następnego i dnia bieżącego prowadzonych przez wyznaczonych operatorów rynku energii.

2. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy energii elektrycznej:

- 1) dostarczanej bezpośrednio z wydzielonej jednostki wytwórczej do wydzielonego odbiorcy za pomocą linii bezpośredniej;
- 2) wytworzonej z odnawialnych źródeł energii w instalacji odnawialnego źródła energii;
- 3) wytworzonej w kogeneracji ze średnioroczną sprawnością przemiany, o której mowa w art. 3 pkt 36 lit. a, wyższą niż 52,5%;
- 4) zużywanej na potrzeby własne przez przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się jej wytwarzaniem;
- 5) niezbędnej do wykonywania przez operatorów systemów elektroenergetycznych ich zadań określonych w ustawie;
- 6) wytworzonej w jednostce wytwórczej o łącznej mocy zainstalowanej elektrycznej nie wyższej niż 50 MW;
- 7) wytworzonej w jednostce wytwórczej przyłączonej bezpośrednio do urządzeń lub instalacji odbiorcy końcowego zużywającego tę energię elektryczną lub sieci dystrybucyjnej elektroenergetycznej, której operatorem wyznaczony został ten odbiorca końcowy.

3. Prezes URE może, na wniosek przedsiębiorstwa energetycznego, zwolnić to przedsiębiorstwo z obowiązku, o którym mowa w ust. 1, w części dotyczącej produkcji energii elektrycznej:

- 1) sprzedawanej na potrzeby wykonywania długoterminowych zobowiązań wynikających z umów zawartych z instytucjami finansowymi w celu realizacji inwestycji związanych z wytwarzaniem energii elektrycznej, lub
 - 2) wytwarzanej na potrzeby operatora systemu przesyłowego wykorzystywanej na potrzeby prawidłowego funkcjonowania krajowego systemu elektroenergetycznego
- jeżeli nie spowoduje to istotnego zakłócenia warunków konkurencji na rynku energii elektrycznej lub zakłócenia na rynku bilansującym.

4. Przedsiębiorstwo energetyczne, o którym mowa w ust. 1, przekazuje Prezesowi URE informacje o zawartych umowach, na podstawie których sprzedaje wytworzoną energię elektryczną na zasadach innych niż określone w ust. 1, w terminie 7 dni od dnia ich zawarcia. W informacji należy wskazać strony umowy, ilość i cenę energii elektrycznej oraz okres, na jaki umowa została zawarta.

5. Na podstawie danych zgromadzonych w trybie określonym w ust. 4, Prezes URE ogłasza w Biuletynie URE średnią kwartalną cenę energii elektrycznej niepodlegającej obowiązkowi, o którym mowa w ust. 1, w terminie 14 dni od dnia zakończenia kwartału.

6. Przedsiębiorstwo energetyczne składa Prezesowi URE, w terminie do dnia 31 marca roku następnego, sprawozdanie z realizacji obowiązku, o którym mowa w ust. 1, w roku poprzednim.”.

Art. 8. W ustawie z dnia 8 grudnia 2017 r. o rynku mocy (Dz. U. z 2023 r. poz. 2131) po art. 23a dodaje się art. 23b w brzmieniu:

„Art. 23b. 1. W przypadku jednostki rynku mocy, dla której wydano certyfikat uprawniający do udziału co najmniej w rynku wtórnym, o ile nie zaszły istotne zmiany w parametrach tej jednostki, dostawca mocy może wystąpić do operatora z wnioskiem o przedłużenie ważności tego certyfikatu na kolejny rok dostaw.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1 składany jest poprzez rejestr przed zakończeniem trzeciego kwartału roku dostaw, na który dany certyfikat ma być przedłużony. Operator rozpatruje wniosek w terminie 5 dni roboczych.

3. W przypadku zatwierdzenia wniosku, o którym mowa w ust. 1 ważność certyfikatu przedłużana jest o 1 rok dostaw w zakresie uprawniającym wyłącznie do udziału w rynku wtórnym. Pozostałe parametry określone w certyfikacie pozostają bez zmian.

4. Przedłużenie ważności certyfikatu może być dokonywane wielokrotnie.”

Art. 9. W ustawie z dnia 28 grudnia 2018 r. o zmianie ustawy o podatku akcyzowym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz. 2538, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 12 po pkt 2bc dodaje się pkt 2d w brzmieniu:

„2d) środki gazowej składki na Fundusz, o których mowa w art. 31a ustawy z dnia 15 grudnia 2022 r. o szczególnej ochronie niektórych odbiorców paliw gazowych w 2023 r. w związku z sytuacją na rynku gazu (Dz.U. poz. 2687);”;

2) w art. 13 po pkt 6 dodaje się pkt 7 w brzmieniu:

„7) wypłatę środków pochodzących z gazowych składek na Fundusz, o których mowa w art. 31a ustawy z dnia 15 grudnia 2022 r. o szczególnej ochronie niektórych odbiorców paliw gazowych w 2023 r. w związku z sytuacją na rynku gazu.”;

3) w art. 16:

a) ust. 1e-1f otrzymują brzmienie:

„1e) weryfikacja sprawozdań, o których mowa w art. 27 ust. 1 i art. 31c ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2022 r. o szczególnej ochronie niektórych odbiorców paliw gazowych w 2023 r. w związku z sytuacją na rynku gazu;

1f) weryfikacja i akceptacja korekt sprawozdań, o których mowa w art. 28 ust. 1 i art. 31d ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2022 r. o szczególnej ochronie niektórych odbiorców paliw gazowych w 2023 r. w związku z sytuacją na rynku gazu;”;

b) w ust. 1 w pkt 2db i 2f po wyrażeniu „art. 31 ust. 7 pkt 2 lit. b” dodaje się wyrażenie „oraz art. 31d ust. 4 w zw. z art. 31 ust. 7 pkt 2 lit. b”;

c) w ust. 1 w pkt 2dc i 2g po wyrażeniu „art. 28 ust. 3 pkt 2 lit. b” dodaje się wyrażenie „oraz art. 31d ust. 1 w zw. z art. 28 ust. 3 pkt 2 lit. b”;

d) w ust. 1 po pkt 2k dodaje się pkt 2l w brzmieniu:

„2k) przekazywanie na Fundusz Przeciwdziałania COVID-19, o którym mowa w art. 65 ust. 1 ustawy z dnia 31 marca 2020 r. o zmianie ustawy o szczególnych

rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw, środków zgromadzonych z tytułu gazowych składek na Fundusz, o którym mowa w art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 15 grudnia 2022 r. o szczególnej ochronie niektórych odbiorców paliw gazowych w 2023 r. w związku z sytuacją na rynku gazu, zgodnie z art. 31b ust. 4 tej ustawy.”;

Art. 10. W ustawie z dnia 31 marca 2020 r. o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2020 r. poz. 568 z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 65 ust. 4 po pkt 5b dodaje się pkt 5c w brzmieniu:

„ 5c) przekazania środków zgromadzonych z tytułu gazowej składki na Fundusz, o którym mowa w art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 15 grudnia 2022 r. o szczególnej ochronie niektórych odbiorców paliw gazowych w 2023 r. w związku z sytuacją na rynku gazu (Dz.U. poz. 2687), zgodnie z art. 31b ust. 4 tej ustawy;”;

2) w art. 65 ust. 5 pkt 7 otrzymuje następujące brzmienie:

„ 7) wypłaty i obsługę rekompensat dla przedsiębiorstw energetycznych, o których mowa w art. 3 ust. 1 i 2, świadczeń wyrównawczych, o których mowa w art. 15a i wyrównań, o których mowa w art. 12a ust. 1 i art. 12c ustawy z dnia 15 września 2022 r. o szczególnych rozwiązaniach w zakresie niektórych źródeł ciepła w związku z sytuacją na rynku paliw (Dz.U. poz. 1967), dodatków dla gospodarstw domowych z tytułu wykorzystywania niektórych źródeł ciepła oraz dodatków dla niektórych podmiotów niebędących gospodarstwami domowymi z tytułu wykorzystania niektórych źródeł ciepła, o których mowa w art. 1 tej ustawy;”;

3) po pkt 13 dodaje się pkt 13a w brzmieniu:

„ 13a) przekazanie z rachunku Funduszu, zgodnie z ust. 3, na wniosek zarządcy rozliczeń:

a) kwoty stanowiącej dodatnią różnicę między gazową składką na Fundusz, o którym mowa w art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 15 grudnia 2022 r. o szczególnej ochronie niektórych odbiorców paliw gazowych w 2023 r. w związku z

sytuacją na rynku gazu, obliczonym przez Prezesa URE a odpisem na ten fundusz w wysokości wskazanej w sprawozdaniu, o którym mowa w art. 31c ust. 1 tej ustawy - w przypadku gdy nadwyżka dotyczy ostatniego miesiąca objętego obowiązkiem, o którym mowa w art. 31a tej ustawy, albo kiedy decyzja została wydana po okresie obowiązywania tego obowiązku, w terminie 30 dni od dnia jej doręczenia,

- b) zawyżonej wartości składki wynikającej z korekty sprawozdania, o której mowa w art. 31d ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2022 r. o szczególnej ochronie niektórych odbiorców paliw gazowych w 2023 r. w związku z sytuacją na rynku gazu, na podstawie wniosku, o którym mowa w art. 28 ust. 3 pkt 2 lit. b w zw. z art. 31d ust. 1 tej ustawy
- na rzecz podmiotu, o którym mowa w art. 31a tej ustawy;”;

Art. 11. W ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (. Dz. U. z 2023 r. poz. 344 z późn. zm.) w art. 6 po pkt 4b dodaje się pkt 4c w brzmieniu:

„4c) budowa, przebudowa i utrzymanie instalacji odnawialnego źródła energii w rozumieniu ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 1436 z późn. zm.) o łącznej mocy zainstalowanej elektrycznej większej niż 1 MW, w szczególności elektrowni wiatrowej wraz z inwestycją towarzyszącą w rozumieniu ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 724 z późn. zm.);”.

Art. 12. W ustawie z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 977 z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 14 ust. 6a pkt 2 uchyla się lit. b) i c),
- 2) w art. 27b ust. 1 pkt 1 skreśla się wyrazy „innych niż elektrownie wiatrowe w rozumieniu ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych (Dz. U. z 2021 r. poz. 724 oraz z 2023 r. poz. 553)”,
- 3) w art. 37ec ust. 6 we wstępie do wyliczenia skreśla się wyrazy „innych niż elektrownie wiatrowe w rozumieniu ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych”;

Art. 13. W ustawie z dnia z dnia 7 lipca 2023 r. o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2023 r. poz. 1688) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 51 wyrazy „31 grudnia 2025 r.” zastępuje się wyrazami „31 grudnia 2027 r.”;
- 2) w art. 65 ust. 1 wyrazy „31 grudnia 2025 r.” zastępuje się wyrazami „31 grudnia 2027 r.”.

Art. 14. W ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 1094 z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 59a ust. 4 dodaje się pkt 24 w brzmieniu:

„24) inwestycji w zakresie elektrowni wiatrowych rozumieniu ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych”;
- 2) w art. 62 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. W ramach oceny oddziaływania przedsięwzięcia dotyczącego elektrowni wiatrowej na środowisko oraz ludność, w tym zdrowie i warunki życia ludzi, o której mowa w ust. 1 pkt. 1 lit. a, określa się, analizuje oraz ocenia w szczególności zasięg oddziaływania akustycznego, w tym skumulowanego oddziaływania akustycznego zespołu elektrowni wiatrowych.”;
- 3) w art. 72 ust. 1 dodaje się pkt 30 w brzmieniu:

„30) uchwały o ustaleniu lokalizacji inwestycji – podejmowanej na podstawie ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych;”;
- 4) w art. 131 ust. 1 dodaje się ust. 13 w brzmieniu:

„13. Współpraca z organami administracji architektoniczno-budowlanej w zakresie wskazanym w art. 64 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 724 z późn. zm.)”.

Art. 15. W ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 682 z późn. zm.) w art. 82 ust. 3 uchyla się pkt. 5b).

Art. 16. W ustawie z dnia 17 grudnia 2021 r. o dodatku osłonowym (Dz. U. z 2023 r. poz. 759) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 2:

a) po ust. 6 dodaje się ust. 6a w brzmieniu:

„6a. Dodatek osłonowy za okres od dnia 1 stycznia 2024 r. do dnia 30 czerwca 2024 r. wynosi 50% kwot wskazanych odpowiednio w ust. 5 lub 6 po ich waloryzacji średniorocznym wskaźnikiem cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem w 2022 r. w stosunku do 2021 r., określonym w komunikacie Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego z dnia 13 stycznia 2023 r., ogłoszonym w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”.”;

b) ust. 8 otrzymuje następujące brzmienie:

„8. Dodatek osłonowy przysługuje osobom, o których mowa w ust. 1:

- 1) za okres od dnia 1 stycznia 2022 r. do dnia 31 grudnia 2022 r. i jest wypłacany w dwóch równych ratach w terminie do dnia 31 marca 2022 r. oraz do dnia 31 grudnia 2023 r. W przypadku gdy osoba, o której mowa w ust. 1, złoży wniosek o wypłatę dodatku osłonowego później niż na 2 miesiące przed upływem tych terminów, dodatek osłonowy jest wypłacany jednorazowo, niezwłocznie po przyznaniu tego dodatku;
- 2) za okres od dnia 1 stycznia 2024 r. do dnia 30 czerwca 2024 r. i jest wypłacany jednorazowo w terminie do dnia 30 czerwca 2024 r.”;

c) ust. 9 otrzymuje następujące brzmienie:

„ 9. Wnioski o wypłatę dodatku osłonowego złożone odpowiednio po dniu 31 października 2022 r. lub po dniu 30 kwietnia 2024 r. pozostawia się bez rozpoznania.”;

2) art. 3 ust. 4 otrzymuje następujące brzmienie:

„4. Gmina składa wojewodzie wniosek o przyznanie dotacji odpowiednio na pierwszy kwartał 2022 r. w terminie do 15 lutego 2022 r. oraz na pierwszy kwartał 2024 r. w terminie do 15 lutego 2024 r.”;

3) w art. 4a ust. 1 i 2 po wyrazach „będącej przedmiotem tych postępowań”, dalsza część po przecinku otrzymuje następujące brzmienie: „odpowiednio w terminie do dnia 30 czerwca w latach 2023-2025 dla dodatku osłonowego za 2022 r. oraz w terminie do dnia 30 czerwca w latach 2024 – 2026 dla dodatku osłonowego za 2024 r.”.;

4) w art. 16:

a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Maksymalny limit wydatków z budżetu państwa przeznaczonych na dodatki osłonowe za 2024 r. wynosi:

- 1) w 2024 r. - 2 300 000 000,00 zł;
 - 2) w 2025 r. - 200 000 000,00 zł.
- b) w ust. 2 oraz 3 po wyrazach „ust. 1” dodaje się wyrazy „lub ust. 1a”

Rozdział 2. Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 17. 1. Do spraw dotyczących rozliczenia wyrównania, wszczętych na podstawie wniosków, o których mowa w art. 12b ust. 1 ustawy zmienianej w art. 4 w brzmieniu dotychczasowym, i niezakończonych oraz zakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy zmienianej w art. 4, stosuje się przepisy art. 12b ustawy zmienianej w art. 4, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

2. Do spraw dotyczących rozliczenia wyrównania, o którym mowa w art. 12c ustawy zmienianej w art. 4, wszczętych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

3. Minister właściwy do spraw energii, w terminie miesiąca od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, określi nową treść wzoru wniosku o rozliczenie rekompensaty, o którym mowa w art. 16 ustawy zmienianej w art. 4, mając na uwadze treść art. 12b ustawy zmienianej w art. 4 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 18. 1. W przypadkach, o których mowa w art. 17 ust. 1, podmiot wypłacający, o którym mowa w art. 13 ust. 4, ustawy zmienianej w art. 4, jest obowiązany do pisemnego wezwania przedsiębiorstwo energetyczne, które przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy złożyło wniosek o rozliczenie wyrównania, o którym mowa w art. 12a ustawy zmienianej w art. 4, do złożenia w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania nowego wniosku o rozliczenie wyrównania, zgodnie z art. 12b ustawy zmienianej w art. 4. w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Złożone i nierozpatrzone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy wnioski o rozliczenie rekompensaty i rozliczenie wyrównania pozostawia się bez rozpoznania.

2. Niezastosowanie się do wezwania, o którym mowa w ust. 1, skutkuje uznaniem niezłożenia wniosku o rozliczenie wyrównania w terminie oraz uznaniem wypłaconego wyrównania za otrzymane nienależnie i obowiązkiem zwrotu otrzymanych przez przedsiębiorstwo energetyczne, o którym mowa w ust. 1, środków w całości wraz z odsetkami liczonymi jak dla zaległości podatkowych, w terminie 30 dni od dnia otrzymania wezwania.

3. W przypadku gdy przedsiębiorstwo energetyczne nie zwróciło nienależnie otrzymanego wyrównania zgodnie z ust. 2, podmiot wypłacający wydaje decyzję administracyjną określającą wysokość nienależnie pobranej kwoty odpowiednio rekompensaty lub wyrównania podlegających zwrotowi oraz termin dokonania tego zwrotu.

Art. 19. 1. Bank Gospodarstwa Krajowego w terminie 14 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy opracowuje projekt zmiany planu finansowego Funduszu Przeciwdziałania COVID-19, o którym mowa w art. 65 ust. 1 ustawy z dnia 31 marca 2020 r. o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz. 568, z późn. zm.) i przedstawia go do:

- 1) uzgodnienia - ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych,
- 2) zatwierdzenia - Prezesowi Rady Ministrów.

2. Prezes Rady Ministrów zatwierdza zmianę planu finansowego w terminie 14 dni od dnia przedstawienia projektu tej zmiany.

3. Dysponent Funduszu Wypłaty Różnicy Ceny, o którym mowa w art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 28 grudnia 2018 r. o zmianie ustawy o podatku akcyzowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 2538) w terminie 14 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy dokonuje zmiany planu finansowego tego Funduszu celem dostosowania go do zmian wprowadzanych w ustawie zmienianej w art. 3. Zmiana ta nie wymaga opinii sejmowej komisji do spraw budżetu.

Art. 20. 1. Z zastrzeżeniem ust. 2 i 3 poniżej, z dniem wejścia w życie ustawy umowy sprzedaży energii elektrycznej, objęte obowiązkiem, o którym mowa w art. 49a ust. 1 ustawy zmienianej w art. 7 w brzmieniu nadanym ustawą, które nie podlegają wyłączeniu zgodnie z art. 49a ust. 2 ustawy zmienianej w art. 7 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą albo nie zostały zwolnione na podstawie art. 49a ust. 3 ustawy zmienianej w art. 7 w brzmieniu nadanym ustawą, ulegają rozwiązaniu.

2. Umowy, o których mowa w ust. 1, obowiązujące na dzień 24 listopada 2023 r. i nie podlegające po tym dniu zmianom w zakresie wolumenu, ceny oraz okresu ich obowiązywania, pozostają w mocy w zakresie dotyczącym dostaw energii elektrycznej wytworzonej:

- 1) do dnia 31 grudnia 2024 r. – w przypadku umów zawartych między przedsiębiorstwami wchodzącymi w skład przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo w rozumieniu art. 3 pkt 12a ustawy zmienianej w art. 7;
- 2) w okresie trzech lat od dnia wejścia w życie ustawy – w pozostałych przypadkach.

3. Prezes URE, na wniosek przedsiębiorstwa energetycznego, może w drodze decyzji zezwolić na wykonywanie umowy, o której mowa w ust. 1 lub ust. 2 w okresie dłuższym, jeżeli nie spowoduje to istotnego zakłócenia warunków konkurencji na rynku energii elektrycznej lub zakłócenia na rynku bilansującym.

Art. 21. 1. Studia uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz plany zagospodarowania przestrzennego województwa, uchwalone przed dniem wejścia w życie zmiany do ustawy zmienianej w art. 12, zachowują ważność.

2. Plany miejscowe, obowiązujące w dniu wejścia w życie zmian do ustawy zmienianej w art. 12, zachowują moc.

3. Postanowień studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz planów zagospodarowania przestrzennego województwa, określających wymóg zachowania minimalnej odległości elektrowni wiatrowej od budynku mieszkalnego albo budynku o funkcji mieszanej, nie stosuje się w przypadku, gdy odległość ta jest większa niż określona w art. 4 ust. 1 i 5 ustawy zmienianej w art. 5, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

4. Do projektów studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz planów zagospodarowania przestrzennego województwa albo ich zmian, stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 12, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

5. Do projektów planów miejscowych albo projektów ich zmian, stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 12, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 22. Do wszczętych i niezakończonych decyzją ostateczną przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy postępowań w sprawie wydania pozwolenia na budowę dla elektrowni wiatrowych oraz w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla elektrowni wiatrowych, stosuje przepisy ustaw zmienianych w art. 5 i 6 oraz art. 11 - 15, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 23. 1. Pozwolenia na budowę dotyczące budynku mieszkalnego albo budynku o funkcji mieszanej, wydane przed dniem wejścia w życie zmian do ustawy zmienianej w art. 5, zachowują moc.

2. Postępowania w sprawie wydania pozwolenia na budowę dotyczące budynku mieszkalnego albo budynku o funkcji mieszanej, wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie zmian do ustawy zmienianej w art. 5, prowadzi się na podstawie przepisów dotychczasowych.

3. Zgłoszenia budowy, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 1 ustawy zmienianej w art. 15, budynku mieszkalnego albo budynku o funkcji mieszanej, w stosunku do których organ przed dniem wejścia w życie zmian do ustawy zmienianej w art. 5, nie wniósł sprzeciwu, pozostają skuteczne.

4. Do zgłoszeń budowy, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 1 ustawy zmienianej w art. 15, budynku mieszkalnego albo budynku o funkcji mieszanej, w skład której wchodzi funkcja mieszkalna, dokonanych przed dniem wejścia w życie zmian do ustawy zmienianej w art. 5, dla których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie upłynął termin na wniesienie sprzeciwu, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 24. Do elektrowni wiatrowych, które do dnia wejścia w życie zmian do ustawy zmienianej w art. 5, uzyskały prawomocną decyzję o pozwoleniu na budowę elektrowni wiatrowej, przepisów art. 7d i 7e ustawy zmienianej w art. 5, nie stosuje się.

Art. 25. Marszałek Sejmu ogłosi tekst jednolity ustawy zmienianej w art. 5 w terminie do dnia 31 marca 2024 r.

Art. 26. Ustawa wchodzi w życie:

- 1) art. 1 – 4, art. 49a ust. 3 ustawy zmienianej w art. 7, art. 8 - 10, art. 16 – 19 – z dniem 31 grudnia 2023 r.;
- 2) art. 5 - 6, art. 11 - 15, art. 21 - 25 – po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia;
- 3) art. 49a ust. 1-2 i 4-6 ustawy zmienianej w art. 7 oraz art. 20 - z dniem 1 lipca 2024 r.

UZASADNIENIE

1. Potrzeba i cel ustawy.

Niekorzystne czynniki wpływające na wzrost cen energii elektrycznej i ciepła oraz nośników energii, w tym paliwa gazowego, na rynku krajowym i zagranicznym wynikające przede wszystkim z agresji Rosji na Ukrainę w lutym 2022 r., utrzymujące się w okresie 2023 roku negatywnie oddziałują na wysokość ceny energii elektrycznej, ciepła i gazu dla odbiorców. Doraźne rozwiązania niwelujące skutki wzrostu cen, przewidziane w:

- 1) ustawie z 15.09.2022 r. o szczególnych rozwiązaniach w zakresie niektórych źródeł ciepła w związku z sytuacją na rynku paliw (tekst jednolity Dz. U. z 2023 r. poz. 1772),
- 2) ustawie z 7.10.2022 r. o szczególnych rozwiązaniach służących ochronie odbiorców energii elektrycznej w 2023 roku w związku z sytuacją na rynku energii elektrycznej (tekst jednolity Dz. U. z 2023 r., poz. 1704),
- 3) ustawie z 27.10.2022 r. o środkach nadzwyczajnych mających na celu ograniczenie wysokości cen energii elektrycznej oraz wsparciu niektórych odbiorców w 2023 roku (Dz. U. z 2022 r. poz. 2243),
- 4) ustawie z 15.12.2022 r. o szczególnej ochronie niektórych odbiorców paliw gazowych w 2023 r. w związku z sytuacją na rynku gazu (Dz. U. z 2022 r. poz. 2687),
- 5) ustawie z dnia 17.12.2021 r. o dodatku osłonowym (Dz. U. z 2023 r. poz. 759),

wymagają adekwatnego przedłużenia w zakresie i na warunkach przewidzianych w niniejszej ustawie. Celem ustawy jest zminimalizowanie podwyżek wpływu cen energii i gazu dla najbardziej wrażliwych odbiorców, w tym przede wszystkim odbiorców w gospodarstwach domowych, szeroko rozumianych podmiotów użyteczności publicznej (w tym szpitale, szkoły, przedszkola, czy ośrodki pomocy społecznej) oraz jednostek samorządu terytorialnego, po dniu 31 grudnia 2023 roku. Brak wprowadzenia takich rozwiązań spowodowałby na tych rynkach bardzo wysokie wzrosty rachunków dla odbiorców uprawnionych, które w zależności od rynku mogłyby wynosić nawet 50%, 70% czy w skrajnych przypadkach ponad 100%.

Niezależnie od agresji Rosji na Ukrainę, genezą wysokich cen energii w Polsce jest struktura wytwarzania energii (miks energetyczny) oparta nadal w zdecydowanej większości na paliwach kopalnych – zarówno w elektroenergetyce, ciepłownictwie, jak i gospodarstwach domowych. Wykorzystywanie w dominującym stopniu węglowodorów do produkcji energii niesie ze sobą konsekwencje w postaci konieczności ponoszenia kosztu zakupu paliw (węgla lub gazu ziemnego) oraz uprawnień do emisji CO₂, które są głównymi czynnikami kosztotwórczymi w

procesie wytwarzania energii. Obecna struktura mixu prowadzi do trwałego utrzymywania się wysokich cen energii dla odbiorców, a tym samym do konieczności ich ochrony przed nadmiernym wzrostem kosztów. Kierunek przyspieszonej „zielonej transformacji energetycznej” pozwoli docelowo obniżyć koszty energii dla odbiorców, jednak efekt ten należy rozpatrywać w kategoriach średnio- i długoterminowych. Spadek cen surowców energetycznych na świecie w 2023 r. wprawdzie sprzyja obniżaniu kosztu wytwarzania energii, jednak mechanizm ten również działa z istotnym opóźnieniem, m.in. ze względu na wysoki poziom zapasów zgromadzonych przez źródła wytwarzania oraz równoległy wzrost kosztów wydobycia w polskim górnictwie. Ponadto, ceny uprawnień do emisji CO₂ (system EU ETS) choć spadły z rekordowego poziomu blisko 96 EUR/tona w lutym 2023 r. do poziomu 70 – 80 EUR/tona w chwili obecnej, to jednak nadal stanowią istotny element składowy cen energii dla odbiorców końcowych. Dodatkowo, Polska w dalszym ciągu pozostaje uzależniona od importu paliw z zagranicy (przede wszystkim gazu), co zwiększa ekspozycję na wahania cen na rynkach światowych oraz ogranicza bezpieczeństwo energetyczne kraju.

Proponowane rozwiązania muszą jednak z jednej strony zapewniać ochronę uprawnionych odbiorców przed nadmiernymi skutkami w dalszym ciągu wysokich cen energii i nośników energii, lecz z drugiej strony powinny zmierzać w stronę stopniowego przywracania mechanizmów rynkowych kształtowania cen na tych rynkach bez ingerencji państwa. Takie podejście pozwoli również uniknąć gwałtownego jednorazowego wzrostu rachunków za energię i nośniki energii po ustabilizowaniu się sytuacji rynkowej na tych rynkach, co ma również bardzo istotne znaczenie z punktu widzenia planowania budżetów domowych i samorządowych.

Jednocześnie stabilizacji cen energii i nośników energii będą sprzyjały dodatkowe propozycje zawarte w projekcie ustawy tj.:

- 1) przywrócenie obowiązku sprzedaży wytworzonej energii elektrycznej na giełdach towarowych w rozumieniu ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych; oraz
- 2) liberalizacja zasad budowy lądowych elektrowni wiatrowych, których rozwój został zablokowany wprowadzeniem tzw. reguły 10H (ustawą z 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych - t.j. Dz.U. z 2021 r., poz. 724) niewystarczająco zmieniona w marcu 2023 r., a która jest kluczowa zarówno dla zwiększania udziału źródeł odnawialnych w krajowym mixie energetycznym, lecz przede wszystkim jest niezbędna dla obniżania kosztów energii dla odbiorców.

Niezależnie od wprowadzanych zmian, ustawa przewiduje zwiększone wsparcie dla osób najuboższych w celu eliminacji zjawiska ubóstwa i wykluczenia energetycznego. Proponowane rozwiązania powinny bowiem chronić przede wszystkim osoby najbardziej potrzebujące.

2. Okres i zasady ochrony.

Opisane powyżej przesłanki rynkowe jednoznacznie wskazują na dalszą konieczność ochrony przed nadmiernym wzrostem kosztów dla gospodarstw domowych, podmiotów użyteczności publicznej oraz jednostek samorządu terytorialnego w odniesieniu do energii elektrycznej, gazu i ciepła na okres od 1 stycznia 2024 r. do 30 czerwca 2024 r.

Przewiduje się, że pierwsza połowa 2024 roku przyniesie dalsze stabilizowanie się czynników kosztowych przedsiębiorstw energetycznych, wycenę na niższym poziomie cen nośników energii elektrycznej, gazu i ciepła. Przywrócenie obliwa giełdowego sprzedaży energii elektrycznej będzie wymuszało konkurencję w segmencie wytwórców energii elektrycznej na rynku hurtowym oraz dalszy spadek cen w porównaniu z cenami z okresu 2023 roku.

3. Ochrona odbiorców na rynku energii elektrycznej.

Art. 1 – 2 projektu ustawy zakładają ochronę gospodarstw domowych, budynków użyteczności publicznej oraz jednostek samorządu terytorialnego przed nadmiernym wzrostem cen energii elektrycznej. Bazując na ogólnodostępnych wypowiedziach Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki („Prezes URE”) podwyżki łącznego rachunku w 2024 roku mogłyby bowiem sięgnąć poziomu 70%, co stanowiłoby poważne i nadmierne obciążenie budżetów gospodarstw domowych, placówek o społecznym przeznaczeniu, jak również samorządów terytorialnych.

Dlatego przedmiotowy projekt przewiduje utrzymanie na okres od 1 stycznia 2024 r. do 30 czerwca 2024 roku cen stosowanych w 2023 r. tj. na podstawie taryf przedsiębiorstw zatwierdzonych przez Prezesa URE albo średnich cen zatwierdzonych taryf sprzedawców z urzędu w specyficznych przypadku braku zatwierdzenia taryf na rok 2022 r.

Szacunkowo, maksymalna cena energii elektrycznej w wysokości 412 zł/MWh będzie obowiązywała gospodarstwa domowe w zależności od poziomu zużycia energii elektrycznej, co pozwoli skierować ochronę do najbardziej potrzebujących. Z tego względu zakładane jest utrzymanie obecnych limitów zużycia dla odbiorców uprawnionych na okres od 1 stycznia 2024 r. do 30 czerwca 2024 r., to jest obliczone jako 6/12 (pięćdziesiąt procent) dotychczas przyjętych limitów, a więc maksymalnie 1,5 MWh albo 2 MWh (dla prowadzących, w dniu wejścia w życie ustawy, gospodarstwo rolne lub dział specjalny produkcji rolnej oraz w przypadku odbiorcy uprawnionego posiadającego, w dniu wejścia w życie ustawy, Kartę Dużej

Rodziny), 1,8 MWh (w przypadku odbiorcy uprawnionego posiadającego orzeczenie o znacznym lub umiarkowanym stopniu niepełnosprawności lub zamieszkującego wspólnie z osobą posiadającą orzeczenie o znacznym lub umiarkowanym stopniu niepełnosprawności), a także dedykowanej ceny dla rodzinnych ogrodów działkowych. Dodatkowo, wprowadzono ograniczenie cen energii elektrycznej w ramach wskazanych wyżej limitów dla odbiorców, którzy zawarli umowy z gwarancją stałej ceny przekraczającą limity cen energii elektrycznej dla pozostałych odbiorców uprawnionych, co stanowiło wyraźną dyskryminację tej grupy odbiorców wobec pozostałych i powodowało liczne przypadki wykorzystywania takiej sytuacji przez przedsiębiorstwa energetyczne do zwiększania opłat takim odbiorcom.

W zakresie stawek za usługi dystrybucyjne przewiduje się utrzymanie ochrony odbiorców w gospodarstwach domowych do poziomów zużycia wskazanych powyżej w okresie od 1 stycznia 2024 r. do 30 czerwca 2024 r.

W odniesieniu do odbiorców w gospodarstwie domowym przekraczających w zadanym okresie od 1 stycznia 2024 r. do 30 czerwca 2024 r. zużycie 1,5 MWh oraz jednostek samorządu terytorialnego i podmiotów użyteczności publicznej (niezależnie od zużycia) przewiduje się utrzymanie na dotychczasowym poziomie ceny maksymalnej 693 zł/MWh. Celem utrzymania ceny maksymalnej jest wsparcie w szczególności odbiorców wykorzystujących energię elektryczną do ogrzewania (m.in. z użyciem pomp ciepła). Rozwiązanie to będzie zatem wspierać osoby, które decydują się na ogrzewanie domów w przyjazny środowisku sposób i zachęcać do inwestycji w odnawialne źródła energii w przyszłości. Wprowadzono również ograniczenie cen energii elektrycznej dla odbiorców, którzy zawarli umowy z gwarancją stałej ceny.

W ustawach wprowadzono dodatkowo przepisy, które w przypadku zmiany zewnętrznych warunków wykonywania działalności gospodarczej, które wpływają na spadek cen energii elektrycznej wynikających z taryf zatwierdzonych na 2024 r. lub część tego roku, umożliwiają obniżenie cen energii elektrycznej ustalonych w taryfie, przewidując również odpowiednie instrumenty działania w tym zakresie dla Prezesa URE.

Mając na uwadze powyższe zmiany, projekt przewiduje utrzymanie systemu i mechanizmu rekompensat dla przedsiębiorstw energetycznych w okresie 1 stycznia 2024 r. do 31 grudnia 2024 r., przy czym w przypadku braku zatwierdzenia taryf na 2024 przez Prezesa URE, do chwili ich zatwierdzenia rekompensaty będą wypłacane w wysokości 60% cen stosowanych w 2023 r.

4. Ochrona odbiorców na rynku gazu.

Art. 3 projektu ustawy wprowadza cenę maksymalną paliw gazowych oraz stawki opłat za świadczenie usług dystrybucji paliw gazowych stosowane w rozliczeniach z niektórymi odbiorcami paliw gazowych w okresie 1 stycznia 2024 r. do 30 czerwca 2024 r. Zakres podmiotów objętych ochroną – podmiotów uprawnionych – nie uległ zmianie. Pozostają nimi gospodarstwa domowe, wspólnoty i spółdzielnie mieszkaniowe, podmioty zobowiązane do dostaw na potrzeby mieszkaniowe i użyteczności oraz podmiotów użyteczności publicznej. Cena maksymalna za gaz pozostanie bez zmian. Podmioty objęte ochroną będą uiszczać opłatę za usługi dystrybucyjne w okresie 1 stycznia 2024 r. do 30 czerwca 2024 r. na poziomie wynikającym z taryfy zatwierdzonej przez Prezesa URE dla operatora systemu dystrybucyjnego na 2022 rok. Z powyższego obowiązku wyłączeni są sprzedawcy, którzy ustalili w ramach zawartych ze swoimi odbiorcami umów albo zatwierdzonych taryf na 2024 r., ceny korzystniejsze niż cena maksymalna.

W projekcie utrzymano na okres od 1 stycznia 2024 r. do 30 czerwca 2024 r. wsparcie dla odbiorców paliw gazowych w gospodarstwach domowych o najniższych dochodach, którzy jako główne źródło ogrzewania wykorzystują kocioł na paliwa gazowe, wpisany lub zgłoszony do centralnej ewidencji emisyjności budynków, w postaci refundacji podatku VAT.

Projekt przewiduje utrzymanie mechanizmu zamrożenia cen gazu dla piekarni i cukierni, które dysponują limitem pomocy de minimis, w okresie 1 stycznia 2024 r. do 30 czerwca 2024 r. na poziomie cen maksymalnych określonych na 2023 rok.

Mając na uwadze powyższe zmiany, pozostawiono system i mechanizm rekompensat dla podmiotów uprawnionych (przedsiębiorstw energetycznych) z tytułu stosowania ceny maksymalnej paliw gazowych lub stawek opłat za świadczenie usług dystrybucji paliw gazowych, przy czym w przypadku braku zatwierdzenia taryf na 2024 r. przez Prezesa URE, do chwili ich zatwierdzenia rekompensaty będą wypłacane w wysokości 50% cen stosowanych w 2023 r.

Projekt przewiduje wprowadzenie gazowej składki na Fundusz Wypłaty Różnicy Ceny za 2022 r. na podobnych zasadach jak gazowy odpis na Fundusz Wypłaty Różnicy Ceny za 2023 r.

5. Ochrona odbiorców na rynku ciepła.

Art. 4 projekt ustawy przewiduje utrzymanie na okres od 1 stycznia 2024 r. do 30 czerwca 2024 r. przewidzianych obecnie mechanizmów ograniczenia wysokości cen za ciepło i jego dostawę do odbiorców zarówno w systemach ciepłowniczych taryfowanych, w których ceny i stawki

opłat podlegają zatwierdzeniu przez Prezesa URE, jak i zwolnionych z obowiązku przedkładania taryf dla ciepła do zatwierdzania Prezesowi URE. Ograniczenie to będzie wynikało z zastosowania najniższej z trzech cen:

- 1) cen i stawek opłat wynikających ze stosowanych taryf,
- 2) maksymalnych cen i stawek opłat ustalonych przez Prezesa URE na dzień 30 września 2022 r. powiększone o 40%,
- 3) cen ciepła wynikających ze średniej ceny wytwarzania ciepła z rekompensatą obliczonej na podstawie określonych ustawowo cen wytwarzania ciepła dla danego źródła ciepła (gaz, olej, węgiel, OZE) powiększonych o aktualnie stosowane stawki taryfowe opłat dystrybucji ciepła.

Zakres podmiotów objętych ochroną – podmiotów uprawnionych – nie uległ zmianie. Pozostają nimi gospodarstwa domowe, wspólnoty i spółdzielnie mieszkaniowe, podmioty zobowiązane do dostaw na potrzeby mieszkaniowe i użyteczności oraz podmiotów użyteczności publicznej.

Projekt przewiduje mechanizm wypłaty i rozliczenia świadczenia wyrównawczego dla przedsiębiorstw energetycznych z tytułu stosowania maksymalnej ceny dostawy, za okres od dnia 1 stycznia 2024 r. do dnia 30 czerwca 2024 r.

Przepisy ustawy zakładają również zmianę zasad w zakresie rozliczenia końcowego mechanizmów wsparcia (rekompensat i wyrównań) dla przedsiębiorstw ciepłowniczych, które kończą się w dniu 31 grudnia 2023 r., które będą następnie miały zastosowanie również do okresu od 1 stycznia 2024 r. do 30 czerwca 2024 r. Obecnie obowiązujące przepisy są bowiem zaprojektowane w taki sposób, że wsparcie udzielane odbiorcom uprawnionym i kwoty otrzymywane przez przedsiębiorstwa ciepłownicze nie są sobie równe, co sprawia, że przedsiębiorstwa w nieuzasadniony sposób ponoszą stratę lub uzyskują zysk, które nie wystąpiłyby, gdyby nie było systemu wsparcia dla odbiorców a przedsiębiorstwa ciepłownicze rozliczały się z odbiorcami uprawnionymi na podstawie stosowanych taryf.

W art. 17 - 18 projektowanej ustawy zostały uregulowane przepisy przejściowe dotyczące ciepła.

6. Dodatek osłonowy.

W art. 16 projektowanej ustawy założono zwiększone wsparcie dla osób najuboższych w celu eliminacji zjawiska ubóstwa i wykluczenia energetycznego. Proponowane rozwiązania powinny bowiem chronić przede wszystkim osoby najbardziej potrzebujące. Z tego względu projektowana ustawa kwoty dodatku osłonowego przypadające na okres pierwszego półrocza

2024 r., zostały zwaloryzowane o urzędowo potwierdzony wskaźnik inflacji w 2022 roku wynoszącej 14,4%.

7. Przywrócenie tzw. obliga giełdowego w energii elektrycznej

W art. 7 projektowanej ustawy przywrócono tzw. obligo giełdowe dla energii elektrycznej. W 2010 roku zainicjowano kluczową reformę rynku energii elektrycznej, wprowadzając obowiązek sprzedaży na rynku regulowanym wyprodukowanej energii przez przedsiębiorstwa wytwarzające energię elektryczną w źródłach konwencjonalnych. Obowiązek ten, określony procentowo, ulegał zmianie w kontekście analizy jego skuteczności oraz w odpowiedzi na rosnącą strategiczną wagę segmentu hurtowego w sektorze energetycznym.

W uzasadnieniu projektu zmiany ustawy - Prawo energetyczne z 2018 roku, podnoszącego obligo do 100% energii konwencjonalnej, wskazano, że zmiana dotycząca modyfikacji zakresu obowiązku sprzedaży wytworzonej energii elektrycznej poprzez jej podniesienie z 30% do 100% ma na celu poprawę przejrzystości rynku energii, a także, że wpływ giełdowego rynku energii na życie gospodarcze i sytuację obywateli jest tak duży, że nie można pozwolić na funkcjonowanie tego rynku w sposób nieprzejrzysty. Ta argumentacja w dalszym ciągu jest aktualna. Ustawodawca ówczesnie rozszerzył zakres możliwych wyjątków z tego nakazu, w tym poprzez zezwolenie na transakcje pozagiełdowe dla przedsiębiorstw, które zawarły umowy w ramach grup zintegrowanych pionowo przed 1 stycznia 2019 roku co wpłynęło na jego niepełne wykonywanie. Wyniki kontroli Prezesa URE dotyczącej wykonania obliga za 2019 rok, pokazują, że obowiązujące od 2019 roku 100% obligo w rzeczywistości dotyczy jedynie ok. 46% energii elektrycznej wytworzonej przez przedsiębiorstwa objęte badaniem, co stanowi z kolei ok. 36% energii wyprodukowanej w kraju.

Obligo giełdowe zostało w całości uchylone w dniu 6 grudnia 2022 roku, mimo sprzeciwu znaczącej części branży energetycznej, Prezesa URE oraz Towarowej Giełdy Energii. Po likwidacji obliga pionowo zintegrowane grupy energetyczne mogą handlować całością energii dowolnie pomiędzy podmiotami wewnątrz swojej struktury, co skutkuje faktem, że znacząca część energii omija główny rynek giełdowy. Spowodowało to zmianę kształtu rynku hurtowego - zamiast dotychczasowych transakcji na giełdowym rynku terminowym – głównie kontraktów rocznych, wspomaganych przez kwartalne i miesięczne, dominuje rynek SPOT, co może powodować, przeniesienie zwiększonego ryzyka zmienności cen na odbiorcę.

Przywrócenie 100% obliga giełdowego gwarantuje płynność na rynku hurtowym, co pozwala na wyznaczenie ceny rynkowej, która jest ważnym elementem umożliwiającym transparentne,

rynkowe określenie ceny odniesienia dla umów sprzedaży energii, gdyż ustały przesłanki stojące za jego likwidacją. Pozwoli to na przywrócenie płynności na poziomie porównywalnym z latami przed jego likwidacją. Obecnie nie obserwuje się na rynku zawirowań cenowych wynikających z niepewności związanej z wojną w Ukrainie oraz pandemii Covid-19, co wpływało na nadmierne obciążenie kosztami zabezpieczeń finansowych uczestników rynku giełdowego.

Referencyjna cena energii wyznaczana na płynnym rynku giełdowym ma szczególne znaczenie dla grup odbiorców, którzy nie są rozliczani za energię elektryczną zgodnie z taryfami zatwierdzanymi przez Prezesa URE. Cenotwórcza rola giełdy ma również bezpośredni wpływ na zwiększenie bezpieczeństwa energetycznego kraju i funkcjonowanie spółek energetycznych na równych zasadach i pozytywnie wpływa na wzrost konkurencyjności. Giełda jest również gwarantem wykonania zawartych kontraktów na rynku hurtowym.

Ponowne wprowadzenie obliga na poziomie 100% ma na celu ograniczenie ewentualnych wzrostów cen energii elektrycznej na rynku hurtowym, niewynikających z czynników fundamentalnych wpływających na koszt jej wytworzenia czy pozyskania z sąsiadujących systemów. Oczekuje się, że wzrost płynności i przejrzystości działania na Towarowej Giełdzie Energii przyczyni się do redukcji ryzyka znacznych fluktuacji cenowych, ograniczając jednocześnie wpływ, jaki mogą wywierać na ceny uczestnicy rynku o najsilniejszej pozycji.

Takie działania doprowadzą do stabilizacji cen energii elektrycznej na rynku hurtowym, utrzymując je na poziomie konkurencyjnym. W rezultacie, uniknie się nieuzasadnionych wzrostów cen dla konsumentów energii. Długofalowo, to podejście ma na celu wzmocnienie pozycji odbiorców energii na rynku krajowym. Niezaprzeczalną zaletą mechanizmu obliga giełdowego przewidzianego w art. 49a Prawa energetycznego jest zapewnienie jawnego i publicznego obrotu energią, co w rezultacie prowadzi do poprawy warunków konkurencji panujących na rynku energii elektrycznej w Polsce. Ewolucja przedmiotowej regulacji w zakresie odsetka energii elektrycznej objętej obowiązkiem sprzedaży na zorganizowanej platformie obrotu - z początkowych 15%, przez 30% aż do 100% wytworzonej energii elektrycznej – obrazuje konsekwentny kierunek w stronę poprawy przejrzystości rynku. Projektowana zmiana wyklucza automatyzm w zakresie możliwości wyłączenia spod obliga umów zawieranych w ramach grup zintegrowanych pionowo. Jedynie Prezes URE może, na wniosek przedsiębiorstwa energetycznego, zwolnić z obliga giełdowego w części dotyczącej produkcji energii elektrycznej:

- 1) sprzedawanej na potrzeby wykonywania długoterminowych zobowiązań wynikających z umów zawartych z instytucjami finansowymi w celu realizacji inwestycji związanych z wytwarzaniem energii elektrycznej, lub
- 2) wytwarzanej na potrzeby operatora systemu przesyłowego wykorzystywanej na potrzeby prawidłowego funkcjonowania krajowego systemu elektroenergetycznego
- jeżeli nie spowoduje to istotnego zakłócenia warunków konkurencji na rynku energii elektrycznej lub zakłócenia na rynku bilansującym.

Wejście w życie przywrócenia obliga giełdowego przewidziano na dzień 1 lipca 2024 r., co powinno pozwolić na odpowiednie przygotowanie się uczestników rynku.

W art. 20 projektowanej ustawy uregulowano wpływ przywrócenia obliga giełdowego na zawarte umowy sprzedaży energii elektrycznej poza rynkiem giełdowym. W tym celu przewidziano również ich rozwiązanie z dniem 1 lipca 2024 r. z wyjątkami:

- 1) do dnia 31 grudnia 2024 r. – w przypadku umów zawartych między przedsiębiorstwami wchodzącymi w skład przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo w rozumieniu art. 3 pkt 12a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz.U. z 2022 r. poz. 1385, 1723, 2127 i 2243), zwanej dalej „ustawą - Prawo energetyczne”;
- 2) w okresie trzech lat od dnia wejścia w życie ustawy – w pozostałych przypadkach.

Rozwiązanie kontraktów pozagiełdowych po wejściu w życie ustawy ma na celu przyspieszenie osiągnięcia pełnej transparentności i przywrócenie równego dostępu uczestników rynku do wolumenu energii wytwarzanej w źródłach konwencjonalnych. Wyłączenie dla kontraktów wewnątrzgrupowych zawartych przed datą określoną w ustawie nie wpłynie na pozycję kontraktową spółek ze skutkiem na 2024 rok i nie wymusi dodatkowych operacji giełdowych przez te podmioty. Dodatkowo zapisy zapobiegają praktyce zawierania kontraktów wieloletnich zmniejszających podaź energii i efektywnie ograniczających konkurencję na rynku obiorców energii.

Dla kontraktów pomiędzy podmiotami niepowiązanymi okres rozwiązania wyznacza się dla okresu odpowiadającego perspektywie notowań produktów terminowych.

Z uwagi na to, że w praktyce mogą zdarzyć się przypadki, których nie sposób przewidzieć w szczegółowych regulacjach, projekt dopuszcza możliwość wydłużenia okresu funkcjonowania istniejących umów w zależności od decyzji Prezesa URE.

8. Rozwój lądowej energetyki wiatrowej

W art. 5 - 6, art. 11 - 15, art. 21 – 25 projektowanej ustawy jest przewidziana zmiana przepisów ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie w elektrowni wiatrowych (Dz. U. z 2021 r. poz. 724), zwanej dalej także „ustawą z dnia 20 maja 2016 r.” lub „ustawą”, które spowodowały, że na terenie całej Polski zablokowana została możliwość budowy nowych elektrowni wiatrowych, co jest całkowicie sprzeczne z potrzebą rozwoju ekologicznych form wytwarzania energii elektrycznej.

W szczególności projekt zmierza do zmiany regulacji, które ograniczyły możliwości prowadzenia inwestycji w zakresie elektrowni wiatrowych w związku z wprowadzonymi wymogami dotyczącymi odległości elektrowni wiatrowej od budynku mieszkalnego. Projektowana zmiana ustawy likwiduje bariery rozwoju lądowych elektrowni wiatrowych wynikające z tzw. reguły „10H”, czyli uzależnienia lokowania wiatraków od dziesięciokrotności ich wysokości. Zgodnie z obowiązującym art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych minimalna odległość elektrowni wiatrowej od zabudowy mieszkaniowej powinna być równa lub większa od dziesięciokrotności całkowitej wysokości elektrowni wiatrowej, mierzonej, zgodnie z definicją zawartą w art. 2 pkt. 3 ustawy, od poziomu gruntu do najwyższego punktu tej elektrowni przy maksymalnym wzniesieniu łopaty wirnika, wliczając w to część budowlaną, stanowiącą budowlę w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, oraz urządzenia techniczne. Ponadto minimalna odległość elektrowni wiatrowej od parku narodowego została ustalona w art. 4c ust. 2 pkt. 1 ustawy z dnia 20 maja 2016 r., jako dziesięciokrotność całkowitej wysokości elektrowni wiatrowej. W przypadku turbin występujących obecnie na rynku, których całkowita wysokość mieści się w przedziale między 150 a 230 metrów, w wyniku zastosowania zasady 10h zakaz lokalizacji elektrowni wiatrowych w pobliżu zabudowy mieszkaniowej czy parku narodowego może rozciągać się do okręgu o promieniu od 1,5 do 2,3 km. Ostatnia nowelizacja ustawy z dnia 20 maja 2016 r., dokonana przepisami ustawy z dnia 9 marca 2023 r. o zmianie ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych oraz niektórych innych ustaw, dała samorządom możliwość zmniejszenia tej odległości, wyznaczając granicę o promieniu 700 m jako minimalną odległość elektrowni wiatrowej od budynków mieszkalnych lub budynków o funkcji mieszanej, o ile stosowne zapisy znajdą swoje odzwierciedlenie w postanowieniach miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Zgodnie z treścią art. 6 pkt. 1 ustawy z dnia 20 maja 2016 r., limity odległości wyznaczone w art. 4 ustawy z 20 maja 2016 r. są wiążące dla:

- 1) organów gminy oraz wojewody – przy sporządzaniu oraz uchwalaniu albo przyjmowaniu planu miejscowego albo jego zmiany oraz przy wydawaniu decyzji o warunkach zabudowy i decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego,
- 2) organów administracji architektoniczno-budowlanej – przy wydawaniu pozwolenia na budowę oraz ocenie zasadności wniesienia sprzeciwu wobec zgłoszenia, o którym mowa w przepisach prawa budowlanego,
- 3) organów wydających decyzje o środowiskowych uwarunkowaniach – przy wydawaniu tych decyzji.

Ograniczenie możliwości lokalizacji elektrowni wiatrowych do terenów położonych w odległości równej lub większej od 10-krotności wysokości elektrowni wiatrowej od zabudowy mieszkaniowej oznacza, przy obecnej strukturze urbanizacji kraju, praktyczny brak miejsc pod takie inwestycje. Przepis art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. zamraża realizację nowych inwestycji wiatrowych. Tymczasem np. we Francji minimalna odległość elektrowni wiatrowej od zabudowań mieszkalnych wynosi 500 metrów, natomiast w Austrii wymóg odległości mieści się pomiędzy 500 metrów a 1000 metrów. Zmiana przepisów uprawniająca samorządy do odstępstwa od tej zasady i umożliwienie budowy nowych elektrowni wiatrowych w odległości 700 metrów uwolniła znaczący, lecz nie wystarczający potencjał w dążeniu do osiągnięcia suwerenności energetycznej i realizacji wiążących celów dotyczących zmniejszenia emisyjności w obszarze wytwarzania energii a w przyszłości do osiągnięcia zero emisyjności. Szacunki Polskiego Stowarzyszenia Energetyki Wiatrowej z końca stycznia 2023 r. wskazują, że wymóg zachowania minimalnej odległości 700 metrów zamiast np. 500 metrów oznacza spadek potencjału mocy wiatrowych w skali kraju o 60 – 70%. Z przedstawionej przez Fundację Instrat prognozy dla wariantu 500 metrów wynika, że moc zainstalowana w wietrze na lądzie na terytorium Polski będzie mogła wzrosnąć do 2030 r. do ok. 18 GW, a do 2040 r. do 36 GW.

Obowiązująca regulacja prawna pomimo bardzo restrykcyjnego podejścia do lokalizacji elektrowni wiatrowych nie chroni we właściwy sposób przed uciążliwościami związanymi z emisją hałasu, a to z uwagi na fakt, iż nie ma istotnego związku pomiędzy wysokością całkowitą elektrowni wiatrowej a zasięgiem i natężeniem emitowanego przez tą elektrownię hałasu. Przykład: elektrownia wiatrowa o wysokości całkowitej 50 m i mocy akustycznej 110 dBA zgodnie z obowiązującym prawem może być zlokalizowana już w odległości 500 m od terenów zabudowy jednorodzinnej, które to podlegają ochronie akustycznej dla pory nocnej z normatywem 40 dBA, podczas gdy hałas od takiej elektrowni z natężeniem 40 dBA może mieć zasięg ponad 900 m. Mając powyższe na uwadze powstała konieczność nowelizacji

istniejących przepisów w taki sposób, aby istniejące i planowane tereny podlegające ochronie akustycznej były we właściwy sposób chronione przed hałasem, a jednocześnie by nie wiązało się to z zablokowaniem możliwości rozwoju lądowej energetyki wiatrowej w Polsce. Na koniec sierpnia 2023 r. moc zainstalowana lądowych farm wiatrowych wynosiła 9,107 GW. Blokada rozwoju lądowej energetyki wiatrowej pod reżimem obecnie obowiązującej regulacji od 2016 do 2022 roku spowodowała pozbawienie Polski instalacji turbin wiatrowych o szacowanej mocy około 10 GW. Przy obecnie dostępnej technologii nowoczesnych turbin wiatrowych w szczególności z zastosowaniem dużych rotorów odpowiada to utracie potencjału produkcji energii na poziomie ponad 30 TWh rocznie.

Z powyższych przyczyn przepisy projektowanej ustawy dokonują zmiany w zakresie wymogu minimalnej odległości elektrowni wiatrowej od zabudowy mieszkalnej oraz parku narodowego. Odległość ta będzie zależeć od natężenia dźwięku emitowanego przez elektrownie wiatrowe. Zasadnym jest, by lokalizację elektrowni wiatrowych uzależnić od największego zasięgu normowanych prawnie oddziaływań. Proponuje się by miejsce budowy elektrowni wiatrowej uzależnić od mocy hałasu jaki emitują. W przypadku nowocześniejszych urządzeń o niskim natężeniu hałasu ich lokalizacja będzie mogła nastąpić w bliższym otoczeniu zabudowy mieszkaniowej. Wiatraki cichsze będą mogły stać bliżej, natomiast te głośniejsze powinny być lokowane znacznie dalej od zabudowań, tak aby nie powodować uciążliwości.

Największy zasięg normowanych prawnie oddziaływań występujący przy elektrowniach wiatrowych dotyczy oddziaływań akustycznych, w związku z tym faktem przyjęto, iż zasięg emitowanego hałasu determinuje odległość bezpiecznego lokalizowania tych przedsięwzięć. Odległość elektrowni wiatrowej od terenów podlegających ochronie akustycznej, w szczególności terenów mieszkaniowych uzależniona jest od zasięgu hałasu emitowanego przez elektrownie wiatrowe oraz od poziomu ochrony akustycznej wymaganej obowiązującym prawem. Jest to istotna zmiana w stosunku do pierwotnej regulacji, w której bezpieczna odległość lokalizacji elektrowni wiatrowej wyznaczana jest w oparciu o wysokość urządzeń, jednakże niezależnie od zasięgu emitowanego hałasu. Zważyć należy, iż wysokość całkowita elektrowni wiatrowej lub jej wielokrotność nie ma prostego związku z zasięgiem emitowanego hałasu, a co za tym idzie oddziaływania elektrowni wiatrowej. Zaproponowane zmiany ustawowe przyczynią się z jednej strony do zapewnienia właściwej ochrony terenów mieszkaniowych, a z drugiej racjonalizują lokalizowanie elektrowni wiatrowych. Zapis nowelizacji ustawy ma również na celu wyznaczenie czytelnych odległości dla realizacji nowych przedsięwzięć tak, by organy, inwestorzy oraz właściciele terenów w pobliżu

planowanych elektrowni wiatrowych mogli wstępnie ocenić jeszcze przed sporządzeniem specjalistycznych, kosztownych analiz, czy proponowana lokalizacja elektrowni wiatrowej może spowodować ponadnormatywne oddziaływanie. Ustawa reguluje również dopuszczalną odległość lokalizacji elektrowni wiatrowych od terenów zabudowy związanej ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży, terenów domów opieki społecznej, terenów szpitali oraz strefy ochronnej „A” uzdrowiska, tym samym usuwa w tym zakresie istotną wadę dotychczasowej regulacji.

W załącznikach nr 1 i 2 zamieszczono wyrażone w metrach dopuszczalne odległości lokalizacji elektrowni wiatrowych od poszczególnych rodzajów terenów. Odległości zostały wyznaczone na podstawie opisanych szerzej poniżej analiz akustycznych, które pozwalają na określenie odległości występowania hałasu o wartościach kryterialnych zgodnie z obowiązującymi przepisami szczegółowymi, od hipotetycznej elektrowni wiatrowej. Na podstawie dotychczasowej wiedzy w zakresie rozwoju energetyki wiatrowej przyjęto, iż obliczeniowa wysokość źródła hałasu wynosi 100 m n.p.t., a rozpiętość mocy akustycznej waha się w przedziale od 100 dBA do 110 dBA. Zaniechano analiz i wyznaczania normatywu odległości poniżej 100 dBA z uwagi na mały zasięg hałasu, w praktyce mniejszy od 200 m dla zasięgu izofony dla 45 dBA oraz 313 m zasięgu dla izofony 40 dBA. Odległości dla mocy akustycznej powyżej 110 dBA wyznaczono zwiększając znacznie dopuszczalną bezpieczną normatywną odległość z uwagi na intencję ograniczenia lokalizowania źródeł o tak dużej mocy akustycznej. Zaznaczyć należy, iż na rynku nie obserwuje się dostępnych nowych turbin wiatrowych o maksymalnych mocach akustycznych poniżej 100 dBA oraz powyżej 110 dBA. Przyjęto również graniczną minimalną odległość lokalizowania nowych elektrowni wiatrowych od obszarów podlegających ochronie akustycznej o wartości 300 m nawet w przypadku turbin wiatrowych cichszych niż 100 dBA z uwagi na wielkość tych konstrukcji, biorąc pod uwagę fakt, że pomimo braku możliwości przekroczenia dopuszczalnych norm hałasu sama wielkość elektrowni wiatrowej w bliskim sąsiedztwie, tj. poniżej 300 m, może powodować subiektywne odczucie dyskomfortu. Zgodnie z art. 3 pkt 5 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2016 nr 0 poz. 672 t. j.), pod pojęciem „hałas” rozumie się dźwięki o częstotliwościach od 16 Hz do 16 000 Hz. Zgodnie z rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 14 czerwca 2014 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku (tekst jednolity: Dz. U. z 2014 r., poz. 112) źródła hałasu dzieli się na następujące grupy:

- a) starty, lądowania i przeloty statków powietrznych
- b) linie elektroenergetyczne

- c) drogi lub linie kolejowe
- d) pozostałe obiekty i działalność będąca źródłem hałasu.

Rozporządzenie to zostało wydane przez Ministra Środowiska we współpracy z Ministrem właściwym ds. zdrowia na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska. Zgodnie z treścią ustawy oraz treścią cytowanego rozporządzenia Ministra Środowiska oceny wpływu na akustyczny stan jakości środowiska dokonuje się dla hałasu skorygowanego krzywą korekcyjną A (tzw. poziom dźwięku A, zgodnie z art. 112a ustawy Prawo ochrony środowiska).

Uwzględniając przeznaczenie i sposób eksploatacji elektrowni wiatrowych, należy uznać, że należą one do grupy „pozostałych obiektów i działalności będącej źródłem hałasu”, o których mowa w cytowanym rozporządzeniu.

Zarówno metodyka pomiarowa, jak i obliczeniowa umożliwiająca ustalanie rzeczywistych i przewidywanych poziomów hałasu w środowisku została przedstawiona w załączniku nr 7 rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 7 listopada 2014 r. w sprawie wymagań w zakresie prowadzenia pomiarów wielkości emisji oraz pomiarów ilości pobieranej wody (Dz. U. z 2014 r., poz. 1242) – „Metodyka referencyjna wykonywania okresowych pomiarów hałasu w środowisku pochodzącego z instalacji lub urządzeń, z wyjątkiem hałasu impulsowego”. Na podstawie ogólnych informacji, w tym charakterystyk akustycznych elektrowni wiatrowych przedstawianych przez producentów tych urządzeń i określanych zgodnie z aktualnie obowiązującą normą PN-EN 61400-11, stwierdza się, że siłownie wiatrowe nie są źródłami hałasu impulsowego, zatem wykorzystanie procedur przedstawionych w treści wskazanego załącznika jest poprawne. Nadmienić należy, iż zgodnie z art. 3, pkt 21 ustawy Prawo ochrony środowiska, za wynik pomiaru uważa się także wynik analizy obliczeniowej (cyt.: „Ilekcioć w ustawie mowa jest o: [...] pomiarze – rozumie się przez to również obserwacje oraz analizy”). Zgodnie z treścią załącznika nr 7 do wskazanego powyżej rozporządzenia Ministra Środowiska, metodyka referencyjna w nim przedstawiona służy do wyznaczenia wartości poziomu hałasu pochodzącego z instalacji lub urządzeń znajdujących się na terenie jednego zakładu, wyrażonego wskaźnikami LAeqD i LAeqN, określonymi w art. 112a pkt 2 ustawy Prawo ochrony środowiska, mającymi zastosowanie do ustalania i kontroli warunków korzystania ze środowiska w odniesieniu do jednej doby. Wartość równoważnego poziomu dźwięku A wyznacza się:

- a) metodą pomiarową;
- b) metodą obliczeniową w sytuacji, gdy w danych warunkach nie można uzyskać wyniku za pomocą pomiarów bezpośrednich.

Uwzględniając fakt, iż dla planowanych przedsięwzięć, w tym planowanych elektrowni wiatrowych, (przed ich realizacją) nie ma możliwości uzyskania wyników metodą pomiarową, należy zastosować metodę obliczeniową. Obie ww. metody zostały scharakteryzowane w cytowanym załączniku nr 7 do rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie wymagań w zakresie prowadzenia pomiarów wielkości emisji oraz pomiarów ilości pobieranej wody. Zgodnie z częścią F wskazanego załącznika, metody obliczeniowe są oparte na modelu rozprzestrzeniania się hałasu w środowisku zawartym w normie PN-ISO 9613-2 Akustyka Tłumienie dźwięku podczas propagacji w przestrzeni otwartej. Ogólna metoda obliczenia. Oznacza to, że przywołana norma, w szczególności przedstawione w niej procedury obliczeniowe uzyskują status aktu prawnego, a zatem wykonawcy obliczeń są bezpośrednio zobowiązani do wykorzystania modelu przedstawionego w normie PN-ISO 9613-2 (dalej norma).

Podstawowymi parametrami akustycznymi, na podstawie których możliwe jest określenie poziomu dźwięku (hałasu) w oparciu o model przedstawiony w normie PN-ISO 9613-2, są poziomy mocy akustycznych poszczególnych urządzeń. Poziomy te powinny zostać przedstawione przez producenta urządzenia stanowiącego źródło hałasu. W przypadku braku takich informacji mogą one zostać wyznaczone jedną z trzech metod wskazanych w normach powołanych w części F załącznika nr 7 do rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie wymagań w zakresie prowadzenia pomiarów wielkości emisji oraz pomiarów ilości pobieranej wody lub dowolną metodą równoważną. W praktyce w wielu opracowaniach środowiskowych, w szczególności w kartach informacyjnych przedsięwzięć oraz w raportach o oddziaływaniu przedsięwzięć na środowisko, przyjmuje się wartość poziomu mocy akustycznej przedstawionej (gwarantowanej) przez producenta lub dystrybutora danego urządzenia. W wielu przypadkach, w oparciu o szereg analiz określa się najwyższą z możliwych wartości poziomów mocy akustycznej jednego lub kilku urządzeń, zapewniających dotrzymanie oddziaływania akustycznego, o którym mowa w rozporządzeniu Ministra Środowiska w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku określonego na podstawie art. 113 ustawy Prawo ochrony środowiska.

Zgodnie z wymogami przywołanej powyżej normy, obliczenia poziomu hałasu w wybranym punkcie lub siatce punktów obserwacyjnych ogólnie określany jest na podstawie zależności (wzór 3 normy, bez uwzględnienia kierunkowości źródła):

Poziom hałasu w punkcie = poziom mocy akustycznej źródła – wielkość tłumienia [dBA],

przy czym na wielkość tłumienia wpływ ma szereg czynników, co zostało przedstawione we wzorze 4 przywołanej normy:

Wielkość tłumienia = tłumienie wynikające z rozbieżności geometrycznej + tłumienie wynikające z pochłaniania przez atmosferę + tłumienie wynikające z wpływu gruntu + tłumienie wynikające z obecności ekranów + tłumienie wynikające z różnych innych zjawisk [dBA].

Należy zwrócić uwagę na kilka istotnych elementów:

1. Zarówno norma, jak i przywołane akty prawne zawierają definicję równoważnego poziomu dźwięku oraz równoważnego poziomu mocy akustycznej. Są to wartości, które można uznać za uśrednione, w ciągu czasu odniesienia, przy założeniu, że źródło hałasu pracuje w ciągu całego czasu odniesienia ze stałą wartością poziomu mocy akustycznej. Pojęcia te są istotne dla źródeł, których obciążenie (a zatem również poziom mocy akustycznej) nie jest stałe w czasie odniesienia (czasie oceny), lub czas ich pracy jest krótszy niż czas oceny. Czasem oceny, zgodnie z treścią rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku, w odniesieniu do grupy źródeł hałasu sklasyfikowanych jako „pozostałe obiekty i działalność będąca źródłem hałasu” (do których należą turbiny wiatrowe), wynoszą 8 najmniej korzystnych godzin pory dnia kolejno po sobie następujących oraz 1 najmniej korzystna godzina pory nocy. Uwzględniając fakt, iż w sprzyjających warunkach turbina wiatrowa może pracować z pełną mocą (również z pełną mocą akustyczną) przez całą dobę, proces równoważenia nie jest wykonywany. Oznacza to, że wartość równoważnego poziomu mocy akustycznej siłowni jest równa poziomowi mocy akustycznej (podanej przez producenta lub wskazanej w opracowaniu jako maksymalna dopuszczalna wartość).
2. Tłumienie wynikające z rozbieżności geometrycznej można rozumieć jako obniżenie poziomu dźwięku odbieranego w danym punkcie wraz z oddalaniem się od źródła hałasu. Jest to jeden z podstawowych elementów wpływających na rejestrowane (przewidywane) poziomy hałasu w każdym z punktów obserwacji.
3. Tłumienie wynikające z pochłaniania przez atmosferę silnie zależy od częstotliwości dźwięku, temperatury otoczenia i wilgotności. Poprawka ta obliczana jest z zależności (wzór 8 normy): tłumienie wynikające z pochłaniania przez atmosferę = odległość od źródła * współczynnik pochłaniania przez atmosferę/1000 [dBA], przy czym zaleca się, aby współczynnik pochłaniania przez atmosferę bazował na średnich wartościach określonych dla warunków atmosferycznych charakterystycznych dla danego regionu.

Niemniej średnie wartości tego współczynnika zostały przedstawione w tablicy 2 normy. Wartości zostały przedstawione dla poszczególnych częstotliwości (środkowych dla pasm oktaowych w zakresie od 63 Hz do 8 000 Hz).

4. Tłumienie wynikające z wpływu gruntu – omówione w dalszej części.
5. Tłumienie wynikające z obecności ekranów – uwzględniając charakterystykę geometryczną i akustyczną elektrowni wiatrowych, w większości opracowań pomija się ekranujący wpływ budynków i pasów zieleni.
6. Tłumienie wynikające z różnych innych zjawisk – zgodnie z założeniem, opracowania mają przedstawiać sytuację najbardziej niekorzystną, a zatem ta poprawka nie jest uwzględniana w celu określenia wartości poziomu hałasu w odniesieniu do jednej doby.
7. Tłumienie przez grunt jest głównie wynikiem interferencji fali akustycznej odbitej od powierzchni gruntu i fali rozprzestrzeniającej się bezpośrednio od źródła do punktu odbioru (za normą). Norma dopuszcza wykorzystanie dwóch sposobów uwzględniania tej poprawki:
 - 1) Metoda ogólna, przedstawiona w rozdziale 7.3.1 normy – w tej metodzie wyróżnia się trzy strefy (źródła, środkowa i odbiorcy), w których odmiennie oblicza się wielkość tłumienia, przy czym w metodzie tej zaleca się również uwzględnienie częstotliwości składowych dźwięku emitowanego przez źródło z podziałem na pasma oktaowe. W tablicy 3 oraz na rysunku 2 normy przedstawiono sposób obliczania lub określania poszczególnych składowych tłumienia przez grunt z podziałem na strefy oraz na częstotliwości. Wzory zawarte w tablicy 3 normy zawierają parametr G, każdorazowo arbitralnie ustalany przez wykonującego opracowanie. Dopuszczalne wartości tego parametru, zawierają się pomiędzy 0 a 1, przy czym: Wartość 0 – przyjmuje się dla gruntu twardego, który obejmuje bruk, wodę, lód, beton i wszystkie inne powierzchnie o małej porowatości, np. ubita ziemia, która często występuje na obszarach przemysłowych, może być uważana za grunt twardy. Wartość 1 – przyjmuje się dla gruntu porowatego, który obejmuje powierzchnię ziemi pokrytą trawą, drzewami lub inną zielenią i wszystkie inne powierzchnie gruntu odpowiednie dla rozwoju roślinności, np. pola uprawne. Wartość ułamkową z zakresu od 0 do 1 – dla gruntu mieszanego, tj. jeśli powierzchnia składa się zarówno z gruntu twardego jak i porowatego, to wartość G jest równa ułamkowi gruntu porowatego.

W rzeczywistości, uwzględniając fakt, iż elektrownie wiatrowe lokalizowane są na terenach otwartych o przeważającej funkcji rolniczej, tj. w terenie, w którym w znacznej części przeważa grunt porowaty niezależnie od pory roku, zwykle się przyjmować wartość G bliską lub równą 1. Takie podejście skutkowało uzyskaniem wartości poziomów hałasu niższych z uwagi na istotne tłumienie dźwięku przez powierzchnię gruntu. Jednak od pewnego czasu, w celu uwzględnienia sytuacji, w której przez 1 godzinę pory nocy wystąpi silne zmrożenie lub oblodzenie gruntu, w większości opracowań przyjmuje się G poniżej 0,5, co skutkuje uzyskaniem znacznie wyższych wartości poziomów hałasu w punktach obserwacji i zwiększenie obszarów, na których potencjalnie mogą zostać przekroczone wartości kryterialne. Wynika to z tego, iż dla $G=0$ zakłada się, że grunt ma właściwości silnie odbijające padającą energię;

- 2) Alternatywna metoda obliczania poziomu dźwięku, przedstawiona w rozdziale 7.3.2 normy – w tej metodzie tłumienie przez grunt określa się w oparciu o wzajemną różnicę wysokości źródła hałasu i punktu odbioru, przy uwzględnieniu ich odległości. W tym przypadku tłumienie przez grunt obliczane jest na podstawie wzoru 10 normy. Aby możliwe było wykorzystanie tej metody, muszą być spełnione łącznie dodatkowe warunki:
 - a) przedmiotem zainteresowania jest tylko poziom dźwięku A w punkcie odbioru,
 - b) dźwięk rozchodzi się nad gruntem porowatym lub mieszanym z przewagą porowatego,
 - c) dźwięk nie jest tonem.

Co do zasady, norma wskazuje, iż należy uwzględnić poziom mocy akustycznej źródeł oraz poziom hałasu z podziałem na konkretne częstotliwości składowe dźwięku emitowanego przez każde ze źródeł, przy czym w normie został wskazany podział na pasma oktawowo, reprezentowane przez częstotliwości środkowe 63, 125, 250, 500, 1000, 2000, 4000, 8000 Hz. Oznacza to, iż należy wykonać obliczenia niezależnie dla każdej z tych częstotliwości, a następnie „złożyć” wyniki uzyskane dla pasm w każdym z punktów odbioru. Należy jednak wskazać, iż działanie takie może zostać uznane za poprawne, jedynie w sytuacji, w której znana jest szczegółowa charakterystyka akustyczna każdego ze źródeł hałasu. W odniesieniu do przedsięwzięć planowanych, w szczególności z zakresu energetyki wiatrowej, uwzględniając rolę i miejsce (również w aspekcie czasowym i stanu zaawansowania projektów) opracowań z zakresu oddziaływania na środowisko, w większości przypadków nie są znane charakterystyki przyszłych urządzeń (turbin wiatrowych). Oznacza to, że wykonywanie obliczeń i analiz w

oparciu o fikcyjną charakterystykę akustyczną mogłoby prowadzić do fałszowania wyników. W szczególności uzyskane wyniki mogłyby, dla pewnych założeń rozkładu poziomu mocy akustycznej zostać zaniżone. Niemniej jednak, zgodnie z uwagą 1 normy, w przypadku gdy znane są tylko poziomy mocy akustycznej A źródeł, do oszacowania tłumienia wynikowego można przyjąć tłumienie określone dla 500 Hz. Oznacza to, iż dla siłowni (i każdego innego urządzenia), dla której nie jest znany rozkład poziomu mocy akustycznej na poszczególne pasma oktawowo, przyjmuje się, że na potrzeby oszacowania tłumienia, całość mocy akustycznej skupiona jest w paśmie o częstotliwości 500 Hz.

Z uwagi na stosunkowo rozbudowany model przedstawiony w normie, w większości przypadków, analizy oddziaływania akustycznego wykonywane są w oparciu o oprogramowanie komputerowe.

Uzyskane wyniki przedstawiono w tabelach, przy czym w załączniku 1 umieszczono zasięg hałasu odpowiadający izofonie 45 dBA zgodnie z normatywną ochroną dla rodzajów terenów: zabudowy mieszkaniowej wielorodzinnej i zamieszkania zbiorowego, zabudowy zagrodowej, tereny rekreacyjno-wypoczynkowe, tereny mieszkaniowo-usługowe. W załączniku 2 umieszczono odpowiednio zasięg hałasu odpowiadający izofonie 40 dBA zgodnie z normatywną ochroną dla rodzajów terenów: tereny zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej, tereny zabudowy związanej ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży, tereny domów opieki społecznej, tereny szpitali, strefa ochronna „A” uzdrowiska.

Nadmienić należy, iż przyjęta powyżej metodyka wyznaczenia bezpiecznych normatywów odległościowych dla lokalizowania elektrowni wiatrowych jest obecnie stosowana przez podmioty specjalizujące się w analizach akustycznych. Prywatne akredytowane ośrodki wykonują powykonawcze a Wojewódzkie Inspektoraty Ochrony Środowiska kontrolne pomiary natężenia hałasu dla wybudowanych turbin wiatrowych a wyniki tych pomiarów potwierdzają, iż w przypadku stosowania powyższej metody z uwzględnieniem parametru $G=0$ notowane są wyniki niższe od uzyskanych na etapie projektowania wartości oddziaływania akustycznego.

Zgodnie z projektowaną treścią art. 4 ustawy w przypadku lokalizowania lub budowy elektrowni wiatrowej odległość tej elektrowni od budynku mieszkalnego albo budynku o funkcji mieszanej winna być większa lub równa od wartości wyrażonej w załączniku nr 1-2. Ta sama minimalna odległość została przewidziana w przypadku lokalizowania lub budowy budynku mieszkalnego albo budynku o funkcji mieszanej na podstawie decyzji o warunkach zabudowy, decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego lub na podstawie planu

miejscowego. Wymagana odległość, o której mowa w art. 4, ust. 1, winna być większa od wartości wyrażonej w załączniku nr 1-2 o ile przepisy odrębne tego wymagają. Regulacja ta ma zastosowanie między innymi w sytuacji występowania hałasu skumulowanego od kilku elektrowni wiatrowych, w której organy uzgadniające decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach winny wymagać większej niż to wynika z art. 4 ust. 1 odległości elektrowni wiatrowej od terenów podlegających ochronie akustycznej lub wymagać zastosowania urządzeń o mniejszej mocy akustycznej.

Istotną zmianą, którą wnosi nowelizacja do ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych, jest objęcie normatywem odległościowym lokalizacji elektrowni wiatrowych nie tylko w stosunku do budynku mieszkalnego, ewentualnie budynku o funkcji mieszanej, w skład której wchodzi funkcja mieszkaniowa, ale w stosunku również do innych budynków i terenów podlegających z mocy prawa ochronie akustycznej takich jak: tereny rekreacyjno-wypoczynkowe, tereny zabudowy związanej ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży, tereny domów opieki społecznej, tereny szpitali, strefy ochronne „A” uzdrowiska. Dotychczas obowiązująca ustawa nie chroni przed hałasem pochodzącym od elektrowni wiatrowych wyżej wymienionych terenów, co stwarza istotne zagrożenie dla ich użytkowników.

Wyłączenie od wymogu zachowania minimalnej odległości wynikającej z art. 4 ust. 1 ustawy zostało przewidziane dla przypadków modernizacji elektrowni wiatrowej lub zespołu elektrowni wiatrowych dokonywanej przy zachowaniu dotychczasowej lokalizacji poszczególnych elektrowni wiatrowych, przy braku zwiększenia ich liczby oraz niepowodującej zwiększenia oddziaływania na środowisko w stosunku do zakresu określonego w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydanej dla zrealizowanego już przedsięwzięcia, którego modernizację planuje inwestor, pod warunkiem, że w wyniku modernizacji nie zostaną przekroczone normy poziomu hałasu określone w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska oraz w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie tej ustawy (art. 4 ust. 3 ustawy z 20 maja 2016 r.). W powyższym przepisie została ponadto zawarta definicja pojęcia „zespołu elektrowni wiatrowych”, zgodnie z którą jest to zespół elektrowni wiatrowych, dla których uzyskano tę samą decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach. Konsekwentnie, projektowana ustawa zrównuje minimalną odległość lokalizowanej elektrowni wiatrowej od parku narodowego lub rezerwatu przyrody do wartości 500 metrów (art. 4c ust. 2 ustawy z dnia 20 maja 2016 r.), nowelizacji ulega również sposób wyznaczania wymaganych ustawą odległości określony w art. 5 ustawy z dnia 20 maja 2016 r.

Ponadto, proponuje się uchylenie przepisów art. 4a i 4b ustawy z dnia 20 maja 2016 r., regulujących wymóg minimalnej odległości elektrowni wiatrowej od sieci elektroenergetycznej najwyższych napięć a także uchylenie z art. 2 powiązanych z tymi przepisami definicji.

W 2022 r. w warunkach szybko postępującego kryzysu energetycznego, państwa Unii Europejskiej rozpoczęły proces liberalizacji przepisów dotyczących lokalizacji elektrowni wiatrowych. Przyspieszenie wydawania aktów ustalających lokalizację oraz pozwoleń na budowę takich obiektów jest również ważną częścią przyjętego przez Komisję Europejską planu REPowerEU (Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady Europejskiej, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów – Plan REPowerEU z dnia 18 maja 2022 r.). Dokument ten określa pożądany okres uzyskiwania wymaganych zgód (obejmujących ustalenie lokalizacji oraz pozwolenie na budowę dla elektrowni wiatrowej) na maksimum 2 lata, a w przypadku modyfikacji istniejącej instalacji – na maksimum rok. Ponadto w wielu krajach wprowadza się specjalny tryb dla mniejszych elektrowni – na ogół poniżej 20 MW mocy.

Według prognoz Komisji Europejskiej („KE”) aby spełnić cel pochodzenia 42,5% energii ze źródeł odnawialnych w 2030 r., moc zainstalowana w energetyce wiatrowej w Unii Europejskiej powinna wynieść powyżej 500 GW. Przekłada się to na wymóg budowy 37 GW nowych mocy rocznie, tj. ponad 2-krotnie więcej niż powstało w 2022 r. (w 2022 r. w UE powstało 16 GW nowych elektrowni wiatrowych, głównie w Niemczech, Hiszpani, Holandii, Francji, Szwecji i Włoszech).

Zaznaczyć należy, że na mocy obecnie obowiązującej treści art. 3 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. lokalizacja elektrowni wiatrowej następuje wyłącznie na podstawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Projektowana zmiana art. 3 zakłada możliwość lokalizowania elektrowni wiatrowych również na podstawie zintegrowanego planu inwestycyjnego, o którym mowa w art. 37ea z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz na podstawie uchwały o ustaleniu lokalizacji inwestycji, tj. wprowadzanej projektowaną ustawą instytucji prawnej przeznaczonej do ustalania lokalizacji elektrowni wiatrowych. Każdy z proponowanych trybów lokalizowania elektrowni wiatrowych zapewnia udział społeczeństwa oraz powierza podjęcie uchwały w sprawie dopuszczenia możliwości budowy wiatraków na terenie danej gminy jej organowi stanowiącemu – radzie gminy.

Proponowane przepisy regulują charakter prawny uchwały o ustaleniu lokalizacji inwestycji, tryb i organ właściwy do jej podjęcia, treść wniosku o podjęcie takiej uchwały oraz tryb przeprowadzania konsultacji społecznych.

Uchwała o ustaleniu lokalizacji inwestycji podejmowana jest przez radę gminy, na terenie której planowana jest inwestycja w zakresie elektrowni wiatrowej lub zespołu elektrowni wiatrowych, na wniosek inwestora, składany za pośrednictwem wójta, burmistrza albo prezydenta miasta. Projektowana treść art. 6¹ ust. 3 ustawy określa relację między istniejącymi na danym obszarze: miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy lub planem ogólnym gminy a uchwałą o ustaleniu lokalizacji inwestycji lub zintegrowanym planem inwestycyjnym, których przedmiotem jest elektrownia wiatrowa. Ustalenie lokalizacji elektrowni wiatrowej na podstawie tych aktów może zgodnie z powyższą regulacją nastąpić:

- 1) niezależnie od istnienia miejscowego planu lub studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy lub planu ogólnego gminy,
- 2) jeżeli postanowienia miejscowego planu lub studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy lub planu ogólnego gminy nie zakazują lokalizacji elektrowni wiatrowej na danym obszarze lub dany obszar nie został przeznaczony na budynki mieszkalne lub o funkcji mieszanej. Określenie innego sposobu zagospodarowania przestrzennego niż elektrownia wiatrowa nie stanowi zakazu, o którym mowa w zdaniu poprzednim.

Ponadto, w projektowanych ust. 4 i 5 art. 6¹ ustawy wyjaśniono, że z chwilą wejścia w życie uchwała o ustaleniu lokalizacji inwestycji uzyskuje moc miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (staje się szczególną formą planu miejscowego) oraz powoduje utratę mocy obowiązującej planów miejscowych lub ich części w zakresie, w jakim odnoszą się do terenu objętego tą uchwałą. Uchwała o ustaleniu lokalizacji inwestycji jest wiążąca dla organów administracji architektoniczno-budowlanej wydających pozwolenie na budowę dla elektrowni wiatrowej oraz właściwych organów administracji architektoniczno-budowlanej w zakresie wydawania decyzji dotyczących innych inwestycji (projektowany art. 6¹ ust. 2 ustawy).

Przed podjęciem uchwały o ustaleniu lokalizacji inwestycji inwestor jest obowiązany uzyskać decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, która stanowi podstawę oceny oddziaływania przedsięwzięcia obejmującego elektrownię wiatrową na środowisko, w tym w zakresie hałasu.

Projektowane przepisy art. 6² ustawy z dnia 20 maja 2016 r. regulują kwestie proceduralne związane z podejmowaniem uchwały o ustaleniu lokalizacji inwestycji. Wniosek o podjęcie uchwały o ustaleniu lokalizacji inwestycji jest składany do właściwej miejscowo rady gminy, za pośrednictwem wójta, burmistrza albo prezydenta miasta (projektowany art. 6² ust. 1 ustawy). Wniosek może dotyczyć, zgodnie z projektowanym art. 6² ust. 2 ustawy z dnia 20 maja 2016 r., również inwestycji towarzyszącej objętej tym samym zamierzeniem inwestycyjnym, co objęta tym wnioskiem elektrownia wiatrowa lub zespół elektrowni wiatrowych. Pojęcie inwestycji towarzyszącej zostało zdefiniowane w dodanym do art. 2 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. projektowanym pkt. 11, zgodnie z którym należy przez nie rozumieć inwestycję w zakresie budowy lub przebudowy urządzeń, instalacji, sieci lub obiektów budowlanych w rozumieniu art. 3 pkt 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane, koniecznych do wyprowadzenia mocy z elektrowni wiatrowej lub infrastruktury energetycznej i teleinformatycznej niezbędnej do funkcjonowania elektrowni wiatrowej. Kwestię trybu lokalizacji infrastruktury towarzyszącej reguluje ponadto projektowany art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 20 maja 2016 r., zgodnie z którym ustalenie lokalizacji inwestycji towarzyszącej może nastąpić łącznie z lokalizacją elektrowni wiatrowej na podstawie uchwały o ustaleniu lokalizacji inwestycji, o której mowa w art. 6¹ ust. 1 ustawy z dnia 20 maja 2016 r., lub na zasadach wynikających z ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Intencją projektodawcy było, aby inwestor mógł według własnego uznania zdecydować o objęciu infrastruktury towarzyszącej wnioskiem w sprawie podjęcia uchwały o ustaleniu lokalizacji inwestycji dotyczącym elektrowni wiatrowej lub zespołu elektrowni wiatrowych, z którymi związana jest dana infrastruktura towarzysząca, lub ubiegać się o ustalenie lokalizacji infrastruktury towarzyszącej na zasadach ogólnych, które wynikają z ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Ponadto, zgodnie z projektowanym art. 3 ust. 2 in fine, do ustalenia lokalizacji inwestycji towarzyszących nie mają zastosowania ograniczenia wynikające z art. 4 i art. 4c (przewidujących wymogi minimalnej odległości od budynku mieszkalnego lub budynku o funkcji mieszanej oraz od wskazanych w art. 4c form ochrony przyrody) oraz z art. 6¹ ust. 3 pkt. 2 (ustanawiającego zakaz lokalizowania elektrowni wiatrowych na obszarze, na którym postanowienia miejscowego planu, studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy lub planu ogólnego gminy zakazują lokalizacji elektrowni wiatrowej lub który został przeznaczony w tych aktach na budynki mieszkalne lub o funkcji mieszanej).

Zgodnie z projektowanym art. 6² ust. 3 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. w przypadku podjęcia przez radę gminy uchwały o ustaleniu lokalizacji inwestycji nie jest wymagana zgoda na

przeznaczenie gruntów rolnych na cele nierolnicze, o której mowa w ustawie z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz. U. z 2022 r. poz. 2409 z późn. zm.).

Proponowane przepisy określają ponadto ramy czasowe na podjęcie przez radę gminy uchwały o ustaleniu lokalizacji inwestycji lub odmowie ustalenia lokalizacji inwestycji, uwzględniając konieczność przeprowadzeniu konsultacji społecznych w gminie. Zgodnie z projektowanym art. 6² ust. 4 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. rada gminy ustala lokalizację inwestycji w formie uchwały w terminie 90 dni od dnia złożenia przez inwestora wniosku o podjęcie tej uchwały. W sytuacji natomiast, gdy uchwała o ustaleniu lokalizacji inwestycji nie może być podjęta w powyższym terminie, przewodniczący rady gminy ma obowiązek powiadomić inwestora przed upływem tego terminu, podając powody opóźnienia oraz wskazując nowy termin podjęcia uchwały, nie dłuższy niż 60 dni od dnia upływu terminu, o którym mowa w ust. 4. Rada gminy podejmując uchwałę, bierze pod uwagę wyniki przeprowadzonych konsultacji społecznych, których procedura w toku prac nad uchwałą o ustaleniu lokalizacji inwestycji została przewidziana w projektowanych przepisach art. 6² ust. 5 – 8 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. W toku konsultacji społecznych uwzględnia się uwagi zgłoszone przez mieszkańców gmin pobliskich, których informuje się o kalkulacjach społecznych zgodnie z art. 6b i art. 6c. Powyższe normy zapewniają udział społeczeństwa w toku postępowania w przedmiocie uchwały o ustaleniu lokalizacji inwestycji.

Projektowany art. 6³ ust. 1 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. określa obligatoryjne elementy wniosku w sprawie podjęcia uchwały o ustaleniu lokalizacji inwestycji. W projektowanym art. 6³ ust. 2 ustawy przewiduje się ponadto procedurę usunięcia braków formalnych wniosku, w której wójt, burmistrz albo prezydent miasta wzywa inwestora do usunięcia braków formalnych, wyznaczając termin na dokonanie tej czynności, nie dłuższy niż 30 dni.

Treść obecnie obowiązujących przepisów ustawy z dnia 20 maja 2016 r. w odniesieniu do wydanych pozwoleń na budowę lub do istniejących elektrowni wiatrowych nie przewiduje możliwości poprawy efektywności energetycznej urządzenia przy zachowaniu jego wpływu na środowisko z uwagi na brak możliwości zwiększenia mocy zainstalowanej elektrycznej. Obecne regulacje są niekorzystne dla środowiska, gdyż aby osiągnąć planowany poziom udziału źródeł OZE w systemie elektro-energetycznym nie zwiększając efektywności należałoby zainstalować więcej urządzeń. Projektowany art. 64 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. przewiduje szczególne postanowienia w zakresie przebiegu postępowania w sprawie pozwolenia na budowę dla modernizacji elektrowni wiatrowej lub zespołu elektrowni wiatrowych.

Definicja pojęcia „modernizacji” została uregulowana w dodanym do art. 2 ustawy pkt. 12, na podstawie którego oznacza ono proces inwestycyjny dotyczący oddanej do użytkowania w rozumieniu ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane elektrowni wiatrowej lub zespołu elektrowni wiatrowych, dla których uzyskano tę samą decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, o której mowa w dziale V rozdziale 3 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, zwaną dalej „decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach”, prowadzący co najmniej do zwiększenia wielkości mocy zainstalowanej, w szczególności poprzez wymianę elementów technicznych.

W pierwszej kolejności należy zaznaczyć, że postanowienia projektowanego art. 6⁴ ustawy nie będą miały zastosowania w przypadku konieczności zmiany lub uzyskania nowego dokumentu ustalającego lokalizację inwestycji obejmującej modernizację, o czym stanowi projektowany art. 6⁴ ust. 8 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. W takim bowiem przypadku niezbędne będzie uprzednie uzyskanie przez inwestora decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla planowanej modernizacji (w odniesieniu do uchwały o ustaleniu lokalizacji inwestycji taki obowiązek przewidują projektowane: art. 6³ ust. 1 pkt. 8 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. oraz art. 72 ust. 1 pkt. 30 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko). W omawianej sytuacji inwestor będzie, na etapie składania wniosku o pozwolenie na budowę dotyczącego modernizacji, posiadał nową decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach wydaną dla modernizacji elektrowni wiatrowej lub zespołu takich elektrowni. Uzyskanie pozwolenia na budowę nastąpi w trybie art. 28 i nast. ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane. Nie zaktualizuje się zatem hipoteza norm zawartych w art. 64 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. i tym samym nie zajdzie potrzeba badania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydanej dla elektrowni wiatrowej (lub zespołu elektrowni) podlegającej modernizacji.

Normy projektowanego art. 6⁴ ustawy z dnia 20 maja 2016 r. znajdą natomiast zastosowanie w sytuacji, gdy akt ustalający lokalizację elektrowni wiatrowej (lub zespołu takich elektrowni), tj. m.in. decyzja o warunkach zabudowy lub miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, nie ulega zmianie a inwestor ubiega się o uzyskanie pozwolenia na budowę dotyczącego modernizacji tj. przebudowy już istniejących, oddanych do eksploatacji elektrowni wiatrowej lub ich zespołu. W takim przypadku, zgodnie z projektowanym art. 6⁴ ust. 1 i 2 ustawy z dnia 20 maja 2016 r., inwestor do wniosku o pozwolenie na budowę

dotyczące modernizacji załącza decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach wydaną dla wybudowanych i eksploatowanych obiektów elektrowni wiatrowej lub zespołu elektrowni wiatrowych mających następnie podlegać modernizacji, nawet jeżeli od dnia, w którym ta decyzja stała się ostateczna upłynęły już terminy, o których mowa w art. 72 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko. Do wniosku o pozwolenie na budowę inwestor załącza ponadto ocenę oddziaływania akustycznego, która powinna potwierdzać, że poziom hałasu emitowanego przez zmodernizowaną elektrownię wiatrową lub zmodernizowany zespół elektrowni wiatrowych jest zgodny z normami dotyczącymi dopuszczalnych poziomów hałasu określonymi w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska oraz w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie tej ustawy. W przypadku, gdy po modernizacji nie nastąpi zwiększenie mocy zainstalowanej modernizowanej elektrowni wiatrowej (lub zespołu elektrowni wiatrowych) o więcej niż 50% w stosunku do wartości określonych w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach złożonej przez inwestora wraz z wnioskiem o pozwolenie na budowę, organ administracji architektoniczno-budowlanej wydaje na jej podstawie pozwolenie na budowę dla modernizacji. W sytuacji natomiast, gdy modernizacja skutkuje przekroczeniem wyżej wskazanej wartości zwiększenia mocy zainstalowanej modernizowanej elektrowni wiatrowej (lub zespołu elektrowni), organ administracji architektoniczno-budowlanej ma obowiązek zbadania, czy zakres oddziaływania planowanej modernizacji na środowisko zawiera się w zakresie oddziaływania na środowisko określonym dla elektrowni wiatrowej lub zespołu elektrowni wiatrowych w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach złożonej wraz z wnioskiem przez inwestora. Powyższej oceny organ administracji architektoniczno-budowlanej dokonuje w uzgodnieniu z właściwym regionalnym dyrektorem ochrony środowiska, występując do niego o uzgodnienie na podstawie projektowanego art. 6⁴ ust. 3 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. Projektowany art. 6⁴ ust. 4 ustawy określa na dokonanie powyższego uzgodnienia przez regionalnego dyrektora ochrony środowiska termin 30 dni od dnia otrzymania wniosku o uzgodnienie. Brak stanowiska w tym terminie uważa się za uznanie przez regionalnego dyrektora ochrony środowiska planowanej modernizacji za zawierającą się w zakresie oddziaływania elektrowni wiatrowej lub zespołu elektrowni wiatrowych na środowisko określonym w złożonej przez inwestora decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. W przypadku natomiast, gdy regionalny dyrektor ochrony środowiska uzna, że modernizacja nie zawiera się w zakresie oddziaływania elektrowni wiatrowej lub zespołu elektrowni wiatrowych na środowisko określonym w decyzji o środowiskowych

uwarunkowaniach złożonej przez inwestora wraz z wnioskiem o pozwolenie na budowę, powstaje potrzeba przeprowadzenia nowej oceny oddziaływania przedsięwzięcia polegającego na modernizacji elektrowni wiatrowej na środowisko. Regionalny dyrektor ochrony środowiska, zgodnie z projektowanym art. 6⁴ ust. 5 ustawy z dnia 20 maja 2016 r., określa wówczas w uzgodnieniu zakres ponownej oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, wskazując parametry wymagające ponownego zbadania. Organ administracji architektoniczno-budowlanej uwzględnia stanowisko przedstawione przez regionalnego dyrektora ochrony środowiska i uznając modernizację za wykraczającą poza zakres oddziaływania na środowisko określony dla modernizowanej elektrowni wiatrowej w decyzji złożonej przez inwestora wraz z wnioskiem o pozwolenie na budowę, zawiesza postępowanie w sprawie wydania pozwolenia na budowę do czasu wydania decyzji zmieniającej powyższą decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach (projektowany art. 6⁴ ust. 6 ustawy z dnia 20 maja 2016 r.). Inwestor występuje w takim przypadku o zmianę decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach uzyskanej dla modernizowanej elektrowni wiatrowej – w zakresie wynikającym z planowanej modernizacji. Powyższe postępowanie w sprawie zmiany decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach prowadzone jest jedynie w zakresie określonym przez regionalnego dyrektora ochrony środowiska w uzgodnieniu.

W przypadku, gdy modernizacja obejmuje wymianę urządzeń służących do wytwarzania energii elektrycznej w elektrowni wiatrowej, w ramach tej modernizacji zamontowane mogą zostać jedynie urządzenia, które zostały wyprodukowane nie później niż w terminie 48 miesięcy przed dniem wytworzenia po raz pierwszy energii elektrycznej w zmodernizowanej elektrowni wiatrowej.

Proponuje się zmianę art. 7 ustawy z dnia 20 maja 2016 r., na skutek której będzie on określał wymaganą treść uchwały o ustaleniu lokalizacji inwestycji, zintegrowanego planu inwestycyjnego lub planu miejscowego, na podstawie których ma być lokalizowana elektrownia wiatrowa.

Ustawa będzie przewidywać dwa alternatywne tryby partycypacji lokalnej społeczności w korzyściach wynikających z lokalizacji elektrowni wiatrowych na terenie ich gminy. Inwertor może dokonać wyboru pomiędzy mechanizmem opisanym w dotychczasowym art. 6 g, przewidującym obowiązek przeznaczania części mocy zainstalowanej elektrowni wiatrowej do objęcia przez mieszkańców gminy albo projektowanym art. 7 d. W dodawanym art. 7d ustawy z dnia 20 maja 2016 r. wprowadza się opłatę roczną na rzecz społeczności lokalnej w kwocie wynoszącej 30 PLN za każdy kilowat mocy zainstalowanej nowej elektrowni wiatrowej. Opłata

stanowi przychód gminy, na terenie której zlokalizowana jest elektrownia wiatrowa. Opłatę przeznaczają się na walkę z ubóstwem energetycznym oraz budowę infrastruktury społecznej, w szczególności zlokalizowanej w bezpośrednim sąsiedztwie elektrowni wiatrowej. Projektowane przepisy art. 7d ust. 2 – 8 i 10 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. zawierają szczegółową regulację obowiązku wnoszenia powyższej opłaty oraz sposobu jej uiszczenia. Projektowany art. 7d ust. 9 ustawy określa natomiast, na jakie cele gmina może przeznaczyć dochody uzyskiwane z omawianych opłat, wskazując na pokrycie kosztów związanych z przeciwdziałaniem ubóstwu energetycznemu w gminie, rozwój infrastruktury zlokalizowanej w bezpośrednim sąsiedztwie elektrowni wiatrowej oraz na zadania wybrane przez mieszkańców gminy w ramach budżetu obywatelskiego, o którym mowa w art. 5a ust. 4 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym. Na zadania w ramach budżetu obywatelskiego powinno być przeznaczane nie mniej niż 20% dochodów z przedmiotowych opłat. W projektowanym art. 7e ustawy przewidziano sankcję w postaci kary pieniężnej za nie uiszczenie przedmiotowej opłaty w terminie. Zgodnie z przepisem przejściowym zawartym w art. 11 projektowanej ustawy, przepisów art. 7d i 7e ustawy z dnia 20 maja 2016 r. nie stosuje się do elektrowni wiatrowych, dla których do dnia wejścia w życie projektowanej ustawy uzyskano prawomocną decyzję o pozwoleniu na budowę. Przewidziana w omawianych przepisach opłata będzie zatem należna jedynie od elektrowni wiatrowych, dla których decyzje o pozwoleniu na budowę zostały wydane po dniu wejścia w życie projektowanej nowelizacji.

Proponuje się uchylenie art. 8b ust 2 – art. 8p dotyczące certyfikacji podmiotów zajmujących się eksploatacją elementów technicznych elektrowni wiatrowej. Należy mieć przy tym na uwadze, że liczne wymogi i obowiązki związane z należytą i bezpieczną eksploatacją, serwisowaniem i kontrolą funkcjonowania elektrowni wiatrowych wynikają z obowiązujących przepisów prawa, m.in. regulacji budowlanych i środowiskowych. Należy przy tym wskazać, iż procedura certyfikacji serwisów elektrowni wiatrowych nie wpływa na poprawę bezpieczeństwa eksploatacji elektrowni wiatrowych.

Obowiązujące przepisy prawa wymagają, aby osoby prowadzące serwis elektrowni wiatrowych (zarówno w odniesieniu do serwisu własnego przedsiębiorstw energetycznych, jak i serwisu zapewnianego przez firmy zewnętrzne) legitymowały się odpowiednim wykształceniem, certyfikatami i uprawnieniami. Powyższe odnosi się zarówno do kompetencji elektrycznych lub elektryczno-mechanicznych, jak i m.in. do pracy na wysokościach. Stosowne uprawnienia (np. SEP czy UDT) wydawane są przez państwowe instytucje oraz poprzedzone są kursami i egzaminami. Niedopełnienie obowiązku zapewnienia wykwalifikowanego personelu może

narazić osobę odpowiedzialną na sankcje przewidziane w przepisach ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy oraz na odpowiedzialność karną.

Elektrownie wiatrowe muszą ponadto spełniać wymogi przewidziane przepisami prawa budowlanego, obejmujące w szczególności regularne wykonywanie przeglądów budowlanych oraz są kontrolowane przez Powiatowe Inspektoraty Nadzoru Budowlanego. Instalacje przechodzą również kontrole przeprowadzane przez Wojewódzki Inspektorat Ochrony Środowiska, podczas których badana jest zgodność z postanowieniami decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, m.in. w zakresie poziomu dopuszczalnego hałasu emitowanego przez elektrownię.

W niniejszym projekcie proponuje się także zmiany w aktach prawnych innych niż ustawa z dnia 20 maja 2016 r. mające wpływ na inwestycje w zakresie elektrowni wiatrowych.

W ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami proponuje się rozszerzenie katalogu celów publicznych o budowę, przebudowę i utrzymanie instalacji odnawialnego źródła energii o łącznej mocy zainstalowanej elektrycznej większej niż 1 MW, w szczególności elektrowni wiatrowej wraz z inwestycją towarzyszącą.

W ustawie z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym proponuje się uchylenie w art. 14 w ust. 6a w pkt 2 liter b i c, które przewidują, że jedynie na podstawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego mogą być dokonywane zmiany zagospodarowania terenu dotyczące niezamontowanych na budynku instalacji odnawialnych źródeł energii lokalizowanych: b) na użytkach rolnych klasy IV, o mocy zainstalowanej elektrycznej większej niż 150 kW lub wykorzystywanych do prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania energii elektrycznej, lub c) na gruntach innych niż wskazane w lit. a i b, o mocy zainstalowanej elektrycznej większej niż 1000 kW. Proponuje się również skreślenie w art. 27b ust. 1 pkt 1 oraz w art. w art. 37ec ust. 6 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wyrazów „innych niż elektrownie wiatrowe w rozumieniu ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych”. Powyższe przepisy przewidują uproszczenia procedur uchwalania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego oraz zintegrowanego planu inwestycyjnego przeznaczone dla instalacji OZE – z wyłączeniem jednak elektrowni wiatrowych. Proponowane zmiany mają na celu uchylenie powyższych wyłączeń i tym samym umożliwienie zastosowania uproszczonych procedur również w odniesieniu do inwestycji w zakresie elektrowni wiatrowych.

Proponuje się ponadto zmianę terminu utraty mocy przez studia uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin w przypadku braku uchwalenia planu ogólnego w danej gminie i tym samym terminu wykonania obowiązku uchwalenia przez poszczególne gminy planów ogólnych (z obowiązującego obecnie dnia 31 grudnia 2025 r. na dzień 31 grudnia 2027 r.). Wskazuje się, że z uwagi na czas trwania prac nad aktem planistycznym oraz brak wystarczającej liczby urbanistów nie jest możliwe, aby gminy w terminie wynikającym z obowiązujących przepisów (tj. do dnia 31 grudnia 2025 r.) zdążyły uchwalić plany ogólne. W celu wydłużenia powyższego terminu konieczne jest dokonanie proponowanych zmian przepisów ustawy z dnia 7 lipca 2023 r. o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz niektórych innych ustaw, tj. art. 51 oraz art. 65 ust. 1.

W ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (dalej: „ustawa o udostępnianiu informacji o środowisku”) proponuje się rozszerzenie katalogu inwestycji strategicznych, zawartego w art. 59a ust. 4 o inwestycje w zakresie elektrowni wiatrowych. Powyższe pozwoli m.in. na objęcie inwestycji w zakresie elektrowni wiatrowych wyjątkiem od obowiązku przeprowadzania przez organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach analizy zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Ponadto przewiduje się uzupełnienie elementów składowych oceny oddziaływania przedsięwzięcia dotyczącego elektrowni wiatrowej na środowisko oraz ludność, w tym zdrowie i warunki życia ludzi, poprzez dodanie do art. 62 ust. 3 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku, zgodnie z którym w ramach tej oceny określa się, analizuje oraz ocenia w szczególności zasięg oddziaływania akustycznego, w tym skumulowanego oddziaływania akustycznego zespołu elektrowni wiatrowych. Ponadto regulacja uchwały o ustaleniu lokalizacji inwestycji wymaga uzupełnienia poprzez dodanie tej uchwały do zawartego w art. 72 ust. 1 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku katalogu aktów, przed uzyskaniem których wydaje się decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach. Regulacja zawarta w projektowanym art. 6⁴ ustawy z dnia 20 maja 2016 r. wymaga natomiast dodania do katalogu zadań regionalnego dyrektora ochrony środowiska, zawartego w art. 131 ust. 1 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku punktu 13, dotyczącego kompetencji w zakresie współpracy z organami administracji architektoniczno-budowlanej w przedmiocie wskazanym we wspomnianym przepisie.

Zmiana zaproponowana w ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane, tj. uchylenie w art. 82 w ust. 3 pkt. 5b, ma na celu przywrócenie staroście, jako organowi administracji

architektoniczno-budowlanej pierwszej instancji, właściwości w sprawach dotyczących elektrowni wiatrowych.

Zachowując zasady praworządnego ustawodawstwa przepisy przejściowe uwzględniają prawa nabyte przed zmianą przepisów, które zostały wprowadzone przedmiotową ustawą, umożliwiając budowę elektrowni wiatrowych na podstawie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, o ile ustalone lokalizacje spełniają wymogi minimalnych odległości określone nowelą i dla których sporządzono raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko.

Przepisy przejściowe porządkują dotychczas prowadzone postępowania w zakresie elektrowni wiatrowych wskazując, iż dalsze ich prowadzenie będzie realizowane w oparciu o nowe przepisy.

W regulacjach intertemporalnych reguluje się także kwestie wszczętych przed dniem wejścia w życie nowelizacji postępowań w sprawie pozwolenia na budowę budynku mieszkalnego lub budynku o funkcji mieszanej rozstrzygając, że wszystkie sprawy z zakresu wydania pozwolenia na budowę lub zgłoszenia takich budynków będą prowadzone na dotychczasowych zasadach.

9. Zmiany pozostałych ustaw

- 1) Zmiana w ustawie z dnia 28 grudnia 2019 r. o zmianie ustawy o podatku akcyzowym oraz niektórych innych ustawy (Dz.U. poz. 2538, z późn. zm.) – art. 9 ustawy;
- 2) Zmiana w ustawie z dnia 31 marca 2020 r. o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2020 r. poz. 568 z późn. zm.) – art. 10 ustawy;
- 3) Zmiana w ustawie z dnia 8 grudnia 2017 r. o rynku mocy (Dz. U. z 2023 r. poz. 2131) – art. 8 ustawy.

Wprowadzone w ustawach wymienionych w pkt 1-2 powyżej zmiany związane są z koniecznością uwzględnienia wprowadzenia gazowej składki za 2022 r. przekazywanej na Fundusz Wypłaty Różnicy Ceny oraz przekazywania środków z Funduszu Wypłaty Różnicy Ceny na Fundusz COVID-19, który służy finansowaniu wsparcia odbiorców zgodnie z projektowanymi w ustawie przepisami.

Z kolei, nowelizacja dotycząca ustawy o rynku mocy pozwoli na zmniejszenie ryzyka uczestników rynku mocy objętych umowami mocowymi poprzez zwiększenie płynności rynku

wtórnego. Dzięki przedmiotowej zmianie, jednostki rynku mocy, które uczestniczyły w rynku mocy w latach poprzednich będą miały możliwość dalszego udziału w rynku mocy także w przypadku, gdy na etapie certyfikacji do aukcji dla kolejnych lat dostaw nie złożyły odpowiednich wniosków lub po zakończeniu certyfikacji zmieniły swoje decyzje dotyczące dalszej eksploatacji.

10. Źródła finansowania, jeżeli projekt niesie obciążenia dla budżetu państwa lub jednostek samorządu terytorialnego.

Środki przeznaczone na finansowanie wsparcia odbiorców uprawnionych wynikającego ze wskazanych wyżej przepisów będą pochodziły z Funduszu COVID-19, który będzie zasilany z gazowej składki na Fundusz Wypłaty Różnicy Ceny za 2022 r. oraz innymi środkami w sposób przewidziany stosownymi przepisami.

Przewidywane finansowanie wsparcia odbiorców z Funduszu COVID-19 określono na kwotę 16,5 mld zł.

W art. 19 ustawy uregulowano konieczność zmiany planu finansowego Funduszu Przeciwdziałania COVID-19, z którego ma być finansowane wsparcie odbiorców uprawnionych.

11. Wejście w życie.

Proponuje się, aby ustawa weszła w życie z dniem 31 grudnia 2023 r., z wyjątkiem:

- 1) przepisów art. 49a ust. 1-2 i 4-6 dotyczących ustawy zmienianej w art. 7 oraz art. 20 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą (tzw. obligo giełdowe), który wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2024 r. wskazanymi w treści przepisu,
- 2) przepisów art. 5 - 6, art. 11 - 15, art. 21 - 25 (regulacje dotyczące rozwoju lądowej energetyki wiatrowej) w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, które wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia ustawy.

Wejście w życie ustawy z dniem 31 grudnia 2023 r. jest niezbędne dla ochrony sytuacji odbiorców, których dotknęłyby podwyżki cen energii elektrycznej, gazu i ciepła. Przepisy projektu stanowią wsparcie dla gospodarstw domowych, mieszkańców budynków wielolokalowych, jak i niektórych odbiorców wrażliwych.

Termin wejścia w życie ustawy nie narusza zasad demokratycznego państwa prawnego i nie stoi w sprzeczności z art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1461).

12. Ocena zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej.

W ocenie projektodawców projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

13. Notyfikacja.

Projekt ustawy nie podlega procedurze notyfikacji aktów prawnych, określonej w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.).

Projekt ustawy nie wymaga przedstawienia właściwym instytucjom i organom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, celem uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia projektu.